

Giới thiệu Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám

Thể loại: Hiện đại, HE

Edit: LuChan, Qin Zò

Một câu chuyện tình yêu bắt nguồn từ ghế nhà trường, thanh mai trúc mã, cùng nhau trải qua những khó khăn trong cuộc sống.

Hồi cấp ba, Vu Hảo và Lục Hoài Chính từng có quan hệ mập mờ mà mọi người đều biết, người của cả Thập Bát trung đều biết đội trưởng Lục Hoài Chính của đội bóng rổ trường thích Vu Hảo lớp 5, rất sùng cô, rất nhường cô. Kết quả sau khi Vu Hảo chuyển trường, hai người cắt đứt liên lạc, đến khi gặp lại nhau lần nữa là khi ở trong đơn vị đồn trú của anh, cô vô tình trở thành nhà nghiên cứu tâm lý trong đội bọn họ.

Cô hỏi có phải tiểu đội trưởng của các anh có phải cũng phụ trách phòng ăn tên Bếp Số Sáu không.

Anh cười nhạt: “Không thì cô tưởng mình có thể được đặc cách đặc biệt à?”

Cô phớt lờ, truy hỏi đến cùng: “Vậy vì sao gọi là Bếp Số Sáu?”

Lúc này, giọng anh càng khó chịu: “Sao cô nói nhảm nhiều thế?”

Vu Hảo cảm thấy có lẽ anh ghét mình thật, thế là không dám tiếp lời nữa, tránh anh từ xa.

Cho đến một lần.

Khắp người dính đầy ‘máu’, anh bước đến từ đối diện, Vu Hảo kinh hãi đi lên kéo tay anh xem xét, Lục Hoài Chính đau đớn gập người, tưởng mình đã động đến vết thương của anh nên vội đưa người tới quân y.

Nhưng lại phát hiện anh ôm cánh tay dựa vào bàn cười không ngừng.

Vu Hảo chợt cảm thấy bị mắc lừa, tức máu xoay người định đi, nhưng bị anh kéo tay, nói xin lỗi một cách thẳng thắn thoải mái: “Xin lỗi, chỉ vì muốn một mình ở bên em một lúc, nên mới lừa em.”

Người đàn ông như Lục Hoài Chính, dù ở đâu dù là lúc nào, luôn có sức hút mãnh liệt với Vu Hảo, vì quá thật cô chẳng còn gặp được người đàn ông nào có thể “quần tử hảo sắc nhưng không dâm, phong lưu nhưng không hạ lưu” như anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: LuChan

“*Lục Hoài Chính –*”

Phụ nữ hai mươi tám tuổi là khổ sở nhất.

Lúc bà Phùng nói lời này, Vu Hảo vẫn rất bình thường đứng trước gương trong nhà tắm trang điểm. Bà Phùng đi ngang qua nhà tắm, trong tay ôm một đồng quần áo vừa gấp xong, trong miệng không ngừng lầm nhảm, không biết là nói với cô hay tự nói với chính mình.

“Lúc mẹ hai mươi tám tuổi thì đã có vết chân chim rồi... Có điều không để tâm lắm, nhưng dần dần, mặt cũng bắt đầu xuống sắc. Lúc ở đơn vị nghe người khác gọi mẹ là chị Phùng là lại liếc xéo người ta, lúc uống cafe thì luôn cho vài quả cầu kỷ tử vào. Khi đó còn chưa hiểu gì, cho đến khi xem xong bộ phim trên TV, mới biết hóa ra đó chính là bệnh lão hóa của chị em phụ nữ.”

Trong nhà vệ sinh không ai đáp lời, rất yên tĩnh, chỉ có tiếng loảng xoảng của chai lọ thủy tinh va vào nhau.

Phùng Ngan Chi mở tủ quần áo của Vu Hảo ra, xếp đồ vào đống cho cô. Tay mới vừa đưa vào thì đã chạm đến một vật cứng cứng, lấy ra nhìn, thì ra là dụng cụ thẩm mỹ mà mấy ngày trước nha đầu này lật tung khắp nhà mà vẫn không tìm ra. Không phải nói là dùng xong thì cất vào trong ngăn kéo sao, Phùng Ngan Chi bắt đầu đi lác đác, lấy ra đặt vào chỗ nổi bật hộ cô.

“Dù có chăm sóc mặt tốt đến đâu mà không kết hôn thì có ích gì, chờ cho cơ thể suy yếu, để xem con sinh con thế nào.” Bà Phùng lại trách mắng cô như thường ngày.

Nói đến đây, bảo gương mặt này đẹp tuyệt thì chưa đến mức, nhưng đúng thật là khá xinh xắn, tách biệt các ngũ quan ra thì nhìn không đẹp như thế, nhưng đến khi đặt chung một chỗ thì khá có ý vị. Cộng thêm khí chất trên người cô quá sạch sẽ, mi dài mắt sáng, giống như một đầm nước trong, rất có ý thơ.

Phùng Ngạn Chi luôn ngầm phê bình việc mấy năm nay cô chưa từng có bạn trai, tổn không ít tâm tư giới thiệu đối tượng cho cô. Từ nhỏ Vu Hạo đã tâm cao khí ngạo, số nam sinh theo đuổi cô có bề đầu ngón tay cũng không đếm xuể, gì mà chưa từng thấy qua đàn ông con trai chứ, con bé mà muốn tìm còn sợ không tìm được sao? Nhưng quan trọng nhất chính là chưa gặp người nào khiến mình rung động cả, Phùng Ngạn Chi mắng cô là đồ trái tim được làm bằng đá, không chút tan chảy.

Nhưng chính bản thân cô lại thấy không đúng, cô cũng từng rung động rồi mà.

Vu Hạo bịt tai không nghe, ung dung soi gương vẽ mi, Phùng Ngạn Chi lại bắt đầu quét sân ở bên ngoài.

Mà miệng thì vẫn không ngừng nói: “Đàn ông hai mươi thích con gái hai mươi, đến khi ba mươi tuổi vẫn muốn tìm một cô hai mươi mấy, còn lũ đàn ông ngoài bốn mươi thì khỏi phải nói nữa, có tên nào nhìn thấy gái hai mươi mà mắt không sáng lên không, lấy giáo sư Hàn trong viện của con mà nói kìa, người cũng đã năm mươi rồi, thế mà hề nhìn thấy cô nào hai mươi là lại y hệt tên đại gái.”

Lúc này Vu Hạo nghe không nổi nữa, thò nửa người ra khỏi nhà tắm, “Mẹ đừng có bôi xấu giáo sư Hàn nữa, thầy ấy đối xử thân thiết với mọi người, người nào cũng đối xử như nhau, hơn nữa giáo sư Hàn còn có ơn với con, cẩn thận đừng để ông Vu nghe thấy, không thì lại nổi trận lôi đình với mẹ đây!”

Phùng Ngạn Chi biết vừa rồi mình nói không đúng, bèn đổi lời: “Dù sao thì cũng ý là như vậy, con tự suy ngẫm chút đi, hồi đó con lên đại học, giá thí trường cao như vậy, còn có nhiều nam sinh theo đuổi đến nhà, bây giờ thì sao, có phải không ai thèm hỏi han gì không hả, con có khác gì cộng rau già không?”

Vu Hạo phản bác lại: “Con là cộng rau già, vậy chứ mẹ là gì? Cộng rau nát?”

Phùng Ngạn Chi không so đo với cô, chỉ cười bỏ qua. Từ lâu đã biết con gái mình là đứa cổ chấp, ngoan cố không thay đổi, trong lòng tự có chính kiến, nếu con bé đã quyết tâm không kết hôn, thì cho dù ai bắt ép cũng không được. Giờ có mắng chửi gì nó thì cũng chỉ có tự mình sốt ruột, lại còn bẽ mặt đập chân mình.

Phùng Ngạn Chi dọn rác, chuẩn bị ra cửa mua thức ăn, “Đưa chìa khóa xe cho mẹ, đợi lát nữa nhờ bố con đưa con đi làm đi, chứ hôm nay mẹ phải đến thăm bà.”

“Ồ trong túi xách của con ấy.” Vu Hạo soi gương son môi, há miệng, không hề có chút hình tượng nào, “Gần đây bà chăm triệu kiến mẹ nhỉ?”

Vừa dứt lời, chợt trong đầu lóe lên tia sáng, như sự tỉnh khỏi giấc mộng, đôi mắt trong gương to tròn tròn lớn, trông đen đảo một vòng ——

Xong đời rồi!

Cũng mặc kệ chỉ mới thoa son được nửa, cô nhanh như chớp xông ra ngoài chạy xuống lầu.

Muộn rồi, bà Phùng đã cầm tấm thiệp hồng trong tay chạm rãi quơ quơ, giọng điệu hết như phát hiện được châu lục mới:

“Ôi chào, Tổng Tiểu Đào cũng sắp kết hôn rồi à? Là nghiên cứu sinh do giáo sư Hàn hướng dẫn đấy hả? Là cái đứa thích sắp đặt sau lưng con phải không? Năm nay mới hai mươi lăm tuổi nhì, vẫn còn đi học chứ?”

Chính vì Vu Hạo sợ hỏi đến phiền nên mới tìm cách giấu giếm, mới hai tháng mà đây đã là tấm thiệp mời thứ ba rồi, hóa ra năm nay người ta lại đua nhau kết hôn nhiều thế. Cô chấp nhận số phận, dựa tường thở dài, cúi đầu đóng nắp son lại, mắt nhìn mũi nói:

“Đừng đừng đừng, chính là Tổng Tiểu Đào đấy đấy. Đối phương còn là một con rùa biển, làm kiến trúc, nhà hai căn hộ. Kết hôn rồi thì bán một căn hộ ở gần viện của chúng ta để mua nhà cưới, còn vay tiền mua xe. Nói là để cô ta mỗi ngày có xe đi làm, từ căn nhà kia đến viện chúng ta đi bộ chỉ mất năm phút, nhưng bị tắc đường thì đến tận ba mươi phút. Cộng thêm trong viện không có bãi đậu xe, mỗi ngày còn phải dậy sớm giành giật chỗ đỗ với người khác, mẹ nói thử xem có phải chồng cô ta không hiểu chuyện hay không?”

“Mẹ thấy con mới là đứa không hiểu chuyện đấy, bót đưa bốn người khác đi.” Phùng Ngạn Chi xem thường nhìn trời.

Vu Hạo đứng trước cửa kính, cũng không biết cô nương Tổng Tiểu Đào kia có gắn sai dây thần kinh nào không, mà lúc nào cũng muốn so bì với Vu Hạo. Bao gồm bộ quần áo mà Vu Hạo mới mua, cách đây mấy hôm cô ta cũng vừa mua một bộ hết như thế, còn nhấn nhó nói là người nhà ở nước ngoài gửi đồ về từ sớm rồi, ý ám chỉ Vu Hạo đang bắt chước theo cô ta.

“Con bé này cũng được đấy chứ,” Phùng Ngạn Chi chinh chiến sa trường nhiều năm, sao lại không nhận ra chút tính toán giữa con gái với nhau, bà cố ý há hê nhìn nói, “Không phải con bé thích đập con xuống để so sánh sao? Người ta lúc này nở mày nở mặt rồi, có chồng điều kiện tốt, thế cũng coi như là cách mạng thành công rồi. Mẹ thấy giờ con bị con bé đó vượt mặt rồi đấy ——”

Vu Hạo không muốn nghe nữa, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Đồng chí Vu già giật mình run lên, cầm nôi hờ hét chạy ra khỏi phòng bếp, mù mờ nhìn bà Phùng đang đứng ở cửa, “Sao thế sao thế!”

Phùng Ngạn Chi cúi đầu thay giày, tâm tình tốt nhìn Vu Quốc Dương nói: “Ông cũng đừng có rảnh rỗi quá, không phải Tiểu Thẩm về nước rồi à! Tôi bảo ông mời cậu ta lại nhà mình dùng bữa, rốt cuộc ông đã nói chưa thế hả?”

Ông Vu à một tiếng, sờ mũi, giả vờ bình tĩnh đáp: “Nói rồi.”

“Hề nói láo là lại sờ mũi, không sợ người ta không nhìn ra hả?” Phùng Ngạn Chi làm như muốn đánh ông, “Nhìn một cái là biết ngay ông chưa nói rồi, tôi thấy ông bây giờ cũng không để tôi vào trong mắt nữa, thế thì dứt khoát ly hôn đi.”

Vu Quốc Dương cuồng cuồng nói: “Nói gì thế hả! Cũng đã lớn tuổi rồi ly hôn cái gì! Không phải Tiểu Thẩm vừa về nước hay sao, còn một đồng chuyện trong viện, cả ngày không phải nghiên cứu thảo luận này thì cũng là nghiên cứu thảo luận khác, còn chưa điều chỉnh được chênh lệch múi giờ, thế thì tôi còn không biết xấu hổ chạy tới đây con gái mình lên làm gì, hơn nữa, mấy năm nay Tiểu Thẩm sống rất tốt, cũng có phải bà không biết chuyện của hai đứa nó đâu.”

“Biết thì sao! Bây giờ tụi nó đã lớn rồi, điều kiện Tiểu Thẩm tốt như vậy, ông mà không nhanh chân thì sẽ có người muốn làm mới đấy!”

“Được được được, tôi biết rồi, chờ Tiểu Thẩm có rảnh, tôi sẽ dẫn cậu ta lại nhà mình ăn cơm” Vu Quốc Dương biết tính tình của Phùng Ngạn Chi, nói nhiều cũng vô ích, giọng mềm xuống, suy nghĩ một chút rồi lớn gan nói, “Bà gấp gấp cái gì chứ, Tiểu Thẩm là người tuân thủ lịch sự, nhưng Hảo Hảo nhà chúng ta cũng không kém, bà cho con bé thêm thời gian đi.”

“Sâm” một tiếng, lúc này đổi lại là Phùng Ngạn Chi sập cửa mà đi.

...

Dịp đầu xuân, tháng hai hoa nở yêu kiều đầy sức sống. Trước viện nghiên cứu, cây đào mọc cành lá tốt tươi, còn đâm chồi vài nụ như những hạt gạo, hương thơm ngào ngạt.

Buổi tối Vu Hảo có bữa tiệc, nhưng cô lại lười tham gia, bởi vì đó là tiệc độc thân của Tổng Tiểu Đào cùng với người chồng hoàng kim sau này của cô ta. Tổng Tiểu Đào tính toán ván này rất chu đáo, nói rằng đám bạn của chồng cô ta vẫn còn độc thân, nên muốn làm mai cho mấy chị em trong viện.

Chồng của Tổng Tiểu Đào tên Lâm Sừng, chữ kia đọc là “chang”, đồng âm với chữ Xường, cái tên này rất hiếm gặp, lần nào Tổng Tiểu Đào giới thiệu với người ta là đều phải uốn lưỡi một lần, rất sợ người khác nghe không rõ. Quả thật con người Lâm Sừng có năng lực, bề ngoài dễ nhìn lại có công việc ổn định, kết đôi với Tổng Tiểu Đào quả là hợp. Ở đơn vị Tổng Tiểu Đào có nói trình độ của bạn chồng cô ta không hề thua kém gì chồng cô ta đâu, ai ai cũng đều là cực phẩm nhân gian thành tích rạng rỡ. Mấy cô gái nhỏ nghe vừa nghe thấy là bạn của chồng cô ta, trong nháy mắt tinh thần phấn chấn hẳn lên, kéo lấy tay Tổng Tiểu Đào làm như thân thiết còn hơn cả chị em ruột, “Này Tiểu Đào, bạn của chồng cô còn độc thân thật đấy hả?” Đã nhiều năm vậy rồi, học vấn của Từ Hằng không chút tiến bộ, nhưng ngược lại công phu gió chiều nào xoay chiều nấy lại tiến bộ không ít.

Triệu Đại Lâm và Vu Hảo hừ mũi xem thường, rất không ưa vẻ mặt đắc ý của Tổng Tiểu Đào, thế là tìm đại một cái có từ chối, ra tiệm cơm cùng Vu Hảo ăn ngấu nghiến.

Hôn lễ được tổ chức vào thứ bảy.

Triệu Đại Lâm đến cùng với Vu Hảo, trong đại sảnh chật ních khách quý, tiếng nói cười ồn ào, người người đều uống đến mặt đỏ ửng, náo nhiệt sôi nổi. Hai người đi hơn một vòng mới tìm được giáo sư Hàn, chỉ thấy mấy cô gái trẻ đang trò chuyện đến khi thể đất trời, tiếng cười tựa chuông bạc, một trận lại tiếp trận khác.

Triệu Đại Lâm và Vu Hảo kéo ghế ra ngồi xuống, “Nói chuyện gì vậy?”

Tiểu cô nương thấy hai người tới, cười hí hóp nói: “Chị Vu Hảo, chị Đại Lâm, hôm đó hai người không tới thật đáng tiếc.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Vu Hảo cúi đầu cười, Triệu Đại Lâm nhàn nhã dựa vào lưng ghế, cố ý kinh ngạc: “Làm sao, Lâm Sừng phát tiền cho mấy người hả?”

Tiểu cô nương phát tay: “Đừng nói vậy chứ, bạn của Lâm Sừng người nào người nấy đúng hệt như Tiểu Đào nói, còn đẹp trai hơn cả Lâm Sừng, khó trách Lâm Sừng lại kết hôn sớm.”

Triệu Đại Lâm nửa tin nửa ngờ liếc nhìn người nói chuyện, đúng lúc này, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Không đợi Vu Hảo kịp phản ứng, hai chàng phù rể đã đi tới cạnh bàn, dường như là bị trường bối quen biết cản lại.

Cách có mấy bước, đưa lưng về với nhau.

Tiểu cô nương cũng không dám lớn tiếng, chỉ có thể nhỏ giọng nói với Triệu Đại Lâm.

Người đàn ông đeo kính tên là Khương Việt, làm ở viện kiểm soát, bố mẹ đều làm ở học viện phiên dịch viên cấp cao, chỉ mới từng hẹn hò với một người bạn gái, nghe nói là do tính cách của cô ta rất không bình thường nên mới chia tay...

Triệu Đại Lâm liếc mắt nhìn.

Ngay cả tính cách của người bạn gái trước không bình thường mà mọi người cũng biết hả?

Đây là tự anh ta nói.

Người cầm chai rượu đó là Chu Dịch, là người trẻ tuổi nhất trong đám họ, mới hai lăm tuổi, tốt nghiệp đại học Hàng không Bắc Kinh, ở trong đội mô hình hàng không quốc gia. Sợ Triệu Đại Lâm không hiểu mô hình hàng không là cái gì, còn đặc biệt vô tội hỏi một câu, chị Đại Lâm, chị biết mô hình hàng không là gì không?

Liền bị Triệu Đại Lâm liếc xéo một cái.

Tiểu cô nương cười hi hi quay đầu nhìn, rồi đột nhiên ngẩn ngơ, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên mừng rỡ như điên, kích động đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng lên. Sắc mặt phụ nữ chính là tiết trời tháng sáu*. Triệu Đại Lâm nghi ngờ nhìn theo ánh mắt cô ta, hình như bên kia có một người đi tới, người đó, khoác tay lên vai Chu Dịch, cúi đầu nói chuyện với mấy người đàn ông trung niên ngồi trên ghế.

(*Ý chỉ phụ nữ hay trở mặt, giống như thời tiết tháng sáu.)

Bỗng nghe thấy cô nàng bên cạnh lăm le nói, trọng điểm đến trời, trọng điểm——

Chính là người đó, người đứng giữa hai người kia.

Mặc dù ba người họ không chênh lệch chiều cao là bao, nhưng người ở giữa kia lại cao nhất. Ánh đèn trong tiệc cưới lấp lóe, đứng trong đám người rộn rã huyền ảo, vậy mà anh ta lại có vẻ nổi bật lạ thường. Âu phục cắt may được anh ta cầm trong tay, bên trong chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng không thắt cà vạt, cổ áo mở hai nút, để hở đường cong xương quai xanh rõ ràng, tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay bên chắc thon dài, gân xanh hằn trên mu bàn tay đã toát lên mùi vị đàn ông tuấn tú.

Phù dâu đi tới bên cạnh anh ta thẹn thùng thấp giọng nói đôi câu, buổi tiệc sắp bắt đầu, anh mau mặc âu phục vào đi.

Người đàn ông nhướn mày, hơi gật đầu, vừa không yên lòng cài nút áo sơ mi, vừa nghe người đàn ông trung niên miệng lưỡi lưu loát kể chuyện mình còn đi lính hồi còn trẻ:

“Bản lĩnh giấu tiền riêng của tôi đây được luyện thành là nhờ trước kia đi lính biên giới, hồi đó mới vào đơn vị, tiểu đội trưởng không cho hút thuốc nên bọn tôi mới tìm chỗ giấu, gói thuốc của tôi nằm trên trục quạt gió hai ngày, cuối cùng vẫn bị ông tiểu đội trưởng phát hiện. Lúc ấy chỉ có một chiến hữu Sơn Đông là giấu được, còn mấy người bọn tôi chỉ có thể lấy giấy bọc phân bỏ ngoài cho đỡ con thèm, nhưng tên đó lại có thuốc hút, bọn tôi mới hỏi cậu ta giấu ở đâu, mấy người đoán xem cậu ta lòi ra từ chỗ nào? —— Trong đũng quần! Mùi vị kia, ông đây nhớ cả đời.”

Người xung quanh cũng bật cười vui vẻ, người kia cài nút áo xong liền mặc âu phục vào, lại chỉnh lại cổ áo sơ mi, khoe miệng nhếch nhếch cười, nửa đùa nửa nói: “Hèn gì khi giải ngũ về, bao thuốc chú cho tôi với Khương Việt cũng có mùi gay...”

Mọi người bật cười ha ha.

“Nói vậy, đó là mùi gay của dê Tây Tạng!”

“Chú đùa ai đấy, dê Tây Tạng làm gì có mùi gay.” Anh ta cười nói, nói xong liền vòng tay ra sau gáy, “Đi đây.”

Mặt người đàn ông trung niên đỏ phừng, cất cao giọng cười mắng bảo cậu mau biến đi, đúng là thật không quen khi thấy cậu không mặc quân trang, chứ mặc âu phục này, cô nàng nào cũng cười hi hi. Người đàn ông cười một tiếng lưỡi biếng. Lại nghe thấy ông chú kia chỉ vào anh giới thiệu: “Tiểu tử này đi theo bố cậu ta, hoang lắm, nhưng đúng là rất có tiền đồ, mới du học từ trường tác chiến ở Venezuela về, đây là nơi mà tôi với bố cậu ta có năm mơ cũng muốn đi.”

...

Triệu Đại Lâm lấy khủy tay huých vào người bên cạnh, hỏi: “Người kia tên gì?”

Tiểu cô nương nói ra ba chữ, đương lúc Triệu Đại Lâm còn nghĩ sao cái tên này lại nghe quen tai thế nhỉ, thì người đàn ông xách cặp màu đen ngồi cạnh Vu Hảo bỗng nhiên hô to ——

“Lục Hoài Chính ——!”

Mẹ nó, đây không phải là mối tình đầu của Vu Hảo sao?!!!

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: LuChan

Triệu Đại Lâm nói ánh mắt của cô lúc đó có thể dùng từ thèm khát để hình dung, hết sức đói khát.

***

Triệu Đại Lâm lớn hơn Vu Hào hai tuổi, năm nay đã ba mươi, là đàn chị học nghiên cứu của cô. Sở dĩ cô ấy nhớ tới Lục Hoài Chính là bởi vì đã từng nhìn thấy tấm hình trung học ở nhà Vu Hào.

Đó là tấm ảnh tập thể, trong hình chụp các chàng trai mặc đồng phục chơi bóng màu xanh da trời, khoác vai nhau đứng thành hàng.

Vừa nhìn một cái là Triệu Đại Lâm đã chú ý ngay đến thiếu niên vóc người gầy gò nhưng ngũ quan tuấn tú đứng ở giữa. Lại cẩn thận nhìn tiếp, cô nàng bên cạnh cười khảnh khách bị chàng trai ôm cổ chẳng phải là Vu Hào đấy sao?!

Thiếu niên hơi nghiêng người, một tay bóp mặt Vu Hào, nụ cười đơn thuần, dưới ánh mặt trời khuôn mặt tuấn tú trở nên cực kỳ bắt mắt, những đồng đội bên cạnh như chỉ làm nền cho họ.

Triệu Đại Lâm tò mò hỏi: “Đây là mối tình đầu của em à?”

Vu Hào không đáp. Triệu Đại Lâm coi như cô ngầm thừa nhận, nhất định là mối tình đầu rồi, nếu không phải thì sao lại thân mật như vậy? Hơn nữa nhìn kỹ sẽ thấy, chàng trai này không hề nhìn vào ống kính, mà chỉ cười như gió sáng ngồi như trăng cụp mắt nhìn cô bé được mình ôm vào lòng.

Cô ấy cẩn thận quan sát kỹ ngũ quan của chàng trai, đẹp trai đúng tiêu chuẩn, có da có thịt, gương mặt góc cạnh rõ ràng, đường cong lưu loát, khi cười lên thì khiến cả bà dì như cô đây cũng phải thẹn thùng. Cộng thêm là thành viên đội bóng rổ, chắc hẳn còn đi học đã thu hút được rất nhiều người.

Biết Vu Hào luôn lạnh lùng trong tình cảm, Triệu Đại Lâm không nhịn được hỏi một câu: “Thế nào, yêu sớm như thế có phải rất ngầu không?” Lúc ấy hai người đang đứng trước tủ sách, tay Vu Hào đang lướt qua hàng sách chính tề trên giá, nghe được lời này thì khựng lại, rút một quyển sách ra, cúi đầu lật vài trang rồi cất vào lại, mặt cũng không động, không đầu không đuôi nói: “Anh ấy là Lục Hoài Chính.”

Năm ấy Vu Hào học ở lớp năm, Lục Hoài Chính học lớp tám, kết quả ngày nào anh cũng thích chạy đến lớp năm. Tụi con trai lớp năm gào thét âm ỉ, đều nói là Lục Hoài Chính sống là người lớp năm, chết cũng là ma lớp năm. Cũng không thể trách người ta được, ngay đến cuộc thi bóng chuyền nữ, Lục Hoài Chính còn cổ vũ lớp năm cổ lên kia mà, khiến nữ sinh lớp tám giận đến nổi hận không thể ăn tươi nuốt sống anh. Nhưng đến khi chơi bóng rổ thì lại chẳng hề nương tay, đánh cho nam sinh lớp năm phải gào khóc hô hoán, mặt đỏ tía tai uy hiếp anh ở trên sân bóng ——

Lục Hoài Chính, cậu nhớ đấy, lần sau còn đến là lớp tôi không cho cậu vào gặp Vu Hào đâu!

Thiếu niên hăng hái trên sân bóng, bật một cái nảy cao đến mức kinh ngạc, bay lên không với tay giành lấy trái bóng, sau đó rơi xuống đứng vững trên mặt đất, khom lưng nghiêng người bảo vệ bóng trên tay, lại còn cười đùa với người đằng sau: “Dù sao mấy cậu cũng không vào được chung kết, thua trong tay tôi, hoặc thua trong tay bọn lớp mười, tự chọn đi.”

Cuồng, quá ngông cuồng.

Ý chí chiến đấu trong người các nam sinh lớp năm bị khơi dậy, tinh thần sục sôi, đoàn kết tấn công —— diệt chết cậu ta!!!!

Một đám con trai chơi với nhau, dù tình cảm có tốt thì đến thời khắc máu chốt cũng chẳng ai dám qua loa cả, cố gắng nỗ lực hết sức để giành chiến thắng, nhưng vẫn không địch lại ba thành viên thuộc đội bóng trường ở lớp tám. Lục Hoài Chính vẫn là đội trưởng, ba người phối hợp ăn ý, chiến thuật phối hợp nhịp nhàng, đánh cho lớp năm không chừa manh giáp, quân lính tan rã.

Mỗi lần Lục Hoài Chính ném bóng vào rổ, nữ sinh lớp tám đứng bên ngoài lại như được tiêm tiết gà gào thét cổ vũ cho anh. Lúc tính cách tốt thì sẽ đáp lại, khi tâm tình tốt thì sẽ cười, còn lúc miến cưỡng thì sẽ gườm gườm ngón tay cái lên. Không giống Phó Đông Huy của lớp năm, tụi con gái trong lớp có kêu đến khan cổ họng thì anh ta cũng không thèm ngoái đầu lại.

Vẫn còn hơn nửa hiệp mới kết thúc, nhưng tỷ số đã chênh lệch khá cao.

Nam sinh lớp năm bắt đầu uy hiếp thậm chí là dụ dỗ Lục Hoài Chính, còn hô đầu hàng với Vu Hào ngoài sân, giọng nói như trường bối: Sau này không cho phép cậu qua lại với tên tiểu tử này!

Kết quả bị Lục Hoài Chính đập vào gáy, “Cậu đang uy hiếp ai đấy hả.”

Làm ồn thì cứ làm, thua rồi cũng thoải mái vui vẻ đắm vào ngực đối phương bày tỏ chúc mừng, sau đó một đám nam sinh nháo nhào hò hét kẻ vai nhau đi ra quán ăn ngoài trường ăn uống thả ga.

Mọi người nói rằng gia cảnh Lục Hoài Chính rất tốt, cô của anh có tiền, đồ mặc trên người cũng không phải hàng chợ, người hiền lành không tự cao, thường xuyên cười đùa với đám bạn ở sạp thịt nướng đêm khuya gần trường. Thịnh thoảng cũng có nữ sinh tham gia, nhưng từ đầu chí cuối Lục Hoài Chính vẫn chưa từng mời Vu Hào lần nào.

Thật ra dáng vẻ của anh không được xem là quá xuất sắc, nhưng trông cũng được. Mày rậm, lông mày không quá dày, hốc mắt sâu, ánh mắt trong suốt, lại còn có gan hùm, ai đùa giỡn cũng dám đánh.

Mặc dù thành tích chỉ ở mức trung bình, nhưng anh học môn lịch sử lại khá tốt, lần nào cũng được điểm tuyệt đối. Anh lại còn biết về bản đồ thế giới, kiếm được không ít tiền từ việc vẽ nó. Nhưng chơi bóng rổ vẫn là giỏi nhất, lúc cười lại xán lạn như ánh dương, có điều nếu chọc đến anh thì cũng sẽ nổi đóa mà lao vào đánh nhau. Anh không hứng thú gì với chuyện học tập, nhưng lại biết rất nhiều, chẳng qua đa số những thứ mình biết thì anh đều không thi.

Nói thật, anh không phải là học sinh tốt gì, nhưng tính cách đó lại khiến nhiều người thích.

...

Vu Hào không ngờ sẽ gặp anh ở đây, càng không ngờ rằng anh chính là người bạn của Lâm Sướng mà Tổng Tiểu Đào hay nói – Thượng úy không quân hai mươi tám tuổi. Trong số ba người bạn của Lâm Sướng, thì người mà Tổng Tiểu Đào nói đến nhiều nhất chính là Lục Hoài Chính, nhưng cho tới bây giờ cô ta không hề nhắc đến cái tên này, có lẽ có nhắc rồi, nhưng cô lại khinh thường quên đi.

“Năm thứ hai đại học thi nhập ngũ, thi vào trường quân đội, sau khi tốt nghiệp lại vào đặc chủng bộ đội không quân, còn đi du học ở Venezuela, chỉ một mình anh ta cũng có thể đối kháng tỷ võ với bộ đội đặc chủng tinh anh nhất trên thế giới này rồi đấy.”

Cô nhớ ngày đó lúc nói chuyện có một cô gái quần lầy Tổng Tiểu Đào hỏi: “Có đẹp trai không? Có phải ai làm quân nhân cũng đều mặt lạnh không!”

Mặt Tổng Tiểu Đào đỏ ửng: “Đẹp trai lắm, mặt không lạnh đâu, rất thích nói đùa, lại còn rất dí dỏm, nói chuyện với anh ấy thì không sợ không có đề tài để nói đâu.”

Cuối cùng tổng kết lại, nhân cách mị lực của đàn ông vẫn phải trải qua năm tháng tôi luyện mà thành.

Cô gái thấy cô ta như vậy, cười trừ ghẹo: “Có phải chị hối hận vì chọn Lâm Sướng quá sớm không?”

Tổng Tiểu Đào không chút gấu giếm, thoải mái thừa nhận: “Quả thật rất quyến rũ, nhưng công việc của anh ấy quá thần bí, vẫn là Lâm Sướng nhà tôi tốt hơn, ngày nào cũng gặp được, tiền lương nộp lên ổn định, thỉnh thoảng có đi công tác, tôi cũng có thời gian dạo chơi ——” Nói đến đây, cô ta dừng lại, nhún mày: “Ngày đó, không phải cô hỏi tại sao tôi ngồi xe người khác vào trong viện, chính là anh ấy đưa tôi.”

Thật ra lúc bình thường Lục Hoài Chính hay độc mồm độc miệng với Vu Hào, thế nhưng đối nhân xử thế lại tỉ mỉ chu đáo, cũng là một trong số ít học sinh có thành tích kém nhưng lại được thầy cô yêu quý. Mặc dù anh rất bi ối, nhưng khi gặp người lớn là lại lễ phép, chủ yếu là vì có anh mà đội bóng rổ của trường giành được không ít chiến thắng, mỗi lần thấy cô nào thấy anh cũng hòa ái vỗ vai tỏ vẻ khích lệ.

Lúc đó, mấy cô gái đẹp nhất khóa bọn họ tổ hợp lại với nhau thành một đội, à không, phải nói là một đoàn, thường xuyên cover lại mấy bài của nhóm nhạc SNSD trong hội diễn văn nghệ cấp trường, người ngồi cùng bàn với anh là một người trong đội đấy, à không, phải nói là một người trong đoàn đấy, tên là Hồ Từ Kỳ.

Lúc Vu Hào đi tới phòng giáo viên thì sẽ đi ngang qua lớp anh, thường xuyên thấy anh cầm điện thoại di động ngả người dựa vào ghế, phía sau là một đám nam sinh vây quanh, chụm đầu lại xem trực tiếp NBA trên điện thoại, có lúc Hồ Từ Kỳ làm ồn với anh, giờ tay muốn cướp điện thoại của anh, nhưng lại bị Lục Hoài Chính không nhìn được hất tay ra, đừng làm ồn, còn đang xem thi đấu.

Hồ Từ Kỳ vẫn không chịu buông tha, vậy cậu xin tôi đi.

Lục Hoài Chính nhìn điện thoại không chớp mắt, về mặt thờ ơ, cậu đừng tìm cảm giác tồn tại gì ở chỗ tôi cả, nếu không mấy cậu bạn trai của cậu lại tìm tôi tính sổ thì mệt.

Hồ Từ Kỳ hậm hực lườm anh, rồi buồn bực làm bầm gì đó, hình như là "cái cậu này". Rồi sau đó cũng không để ý đến anh nữa, tự mình lại chỗ bọn con gái nói chuyện.

Quả thật Hồ Từ Kỳ đã đổi bạn trai đến mấy lần, tụi con trai trong lớp còn cá cược nói người tiếp theo nhất định là Lục Hoài Chính, kết quả một năm trôi qua rồi mà giữa hai người họ vẫn chưa có gì.

Chuyện về sau Vu Hào cũng không biết, vì cô học xong lớp mười thì đã chuyển trường, không biết hai người họ có từng qua lại với nhau không, có điều với cái tính kia của anh, dù không có Hồ Từ Kỳ thì cũng có người con gái khác. Hải hước dĩ dóm lại như ánh mặt trời, thích anh là một chuyện rất dễ dàng.

Tiệc cưới được tổ chức ở tầng cao nhất, bốn phía là kiến trúc thủy tinh, ngẩng đầu lên có thể thấy những vì sao lấp lánh.

Giờ phút này, ánh mắt Vu Hào nhìn anh đi về phía bên mình rất chi là nóng bỏng, Triệu Đại Lâm nói ánh mắt của cô lúc đó có thể dùng từ thèm khát để hình dung, hết sức đói khát.

Đáng tiếc, đối phương còn chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Anh cao hơn trước nhiều, gương mặt góc cạnh nhìn càng lưu loát hơn, cổ áo trong màu trắng làm nổi bật cần cổ anh, vô cùng sạch sẽ rõ ràng, mà bóng

lưng cũng rất thẳng tắp.

Trước kia anh đi bộ không hề đứng đắn chút nào, bởi vì hồi đó người chỉ hơi cao, khoảng chừng 1m8, lại còn ở trong đội bóng rổ, lúc đi bộ cũng chỉ thích nhón chân, không muốn để cho người nhìn thấy vóc người thật của mình. Nhìn như vậy, dường như cao hơn rất nhiều, tóc cũng được cắt ngắn, ngắn tới nỗi chỉ có phần thân tóc dính nơi da đầu, sợi nào sợi nấy đều đen nhánh. Trước kia là màu hạt dẻ, hễ cứ gục xuống bàn ngủ là tóc măng khép lại dính vào nhau, nhìn cực giống chú cún lông vàng.

Vu Hào thấy anh thay đổi quá nhiều, rồi lại cảm thấy cũng không nhiều lắm. Vẫn nhìn thấy dáng vẻ năm xưa giữa hàng lông mày, nhưng nếu không phải bộ âu phục đen khiến toàn thân anh toát ra vẻ tu thân mạnh mẽ lại rất cấm dục, thì cô gần như đã sinh ra một loại ảo giác, tựa như lại nhìn thấy chàng thiếu niên tuấn tú thích dựa vào cửa sau ở lớp cô đùa giỡn với người khác của quá khứ năm nào.

Âm thanh trong hội trường huyền ảo, các khách mời trò chuyện chơi đùa, còn MC đang “àlo” thử mic.

Lúc này Lục Hoài Chính đứng sau ghế của Vu Hào, cô cảm thấy trong tai toàn là tiếng điện lưu, thế nhưng giọng nói thanh lạnh của anh vẫn có thể chính xác lọt vào tai cô.

Giọng đối phương đầy kích động: “Cậu đoán xem mới vừa rồi ở dưới lầu tôi gặp ai?”

“Ai vậy?”

“Cậu bạn Thanh Hoa của cậu đấy, Chu Tư Việt, có phải cái tên này không?”

“Ừ, cậu ta gọi cậu à?”

“Người bạn này của cậu cũng đúng là trâu bò, tôi với cậu ta cũng chỉ mới gặp một lần trong đêm trước khi cậu nhập ngũ đấy thôi, nhưng không ngờ cậu ta vẫn nhớ tên tôi.”

“Từ nhỏ trí nhớ của cậu ta đã rất tốt rồi.”

Người nọ thờ dãi, “Trí nhớ của cậu cũng tốt mà, haiz —— mỗi người có chí hướng khác, không nói được.”

Tựa hồ nghe thấy anh cười nhạt: “Cậu ta đang ở đâu?”

“Tầng 9, dẫn con trai vào trung tâm mua sắm chơi.”

“Một mình à?”

“Bên cạnh có cả người đẹp nữa, không biết có phải là vợ cậu ấy không?”

Bên kia hai người họ trò chuyện câu được câu chăng, còn mấy cô nàng bên này thì lại dùng ánh mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, không che giấu được hưng phấn ở trên mặt, trong đêm nay anh là người tới trễ nhất, còn chưa ngồi được bao lâu thì đã bị người khác gọi đi, cũng không kịp nói mấy câu với anh, đang nghĩ xem đợi hôn lễ kết thúc thì có nên đi tìm anh xin số điện thoại không.

Triệu Đại Lâm nghe vậy thì tức giận, trọng điểm là người bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn cứ thất thần, thế là cô ấy ném di động lên bàn, đặng đặng sát khí đi đến trước mặt mấy cô gái đó lấy nước: “Đưa ly nước dũa cho tôi!”

Kết quả tay vô tình đụng phải nhân viên đang mang đồ ăn lên, mắt thấy đĩa đồ ăn sắp đập thẳng vào mặt Vu Hào thì nhân viên nhanh chóng vênh mông, giữ vững đĩa đồ ăn trên tay, chỉ bị bắn mấy giọt nước canh, biểu tình còn rất đặc ý.

Triệu Đại Lâm tròn mắt há mồm, “Ông anh này từng được tập huấn hả? Quá chuyên nghiệp.”

Sau đó phát hiện tầm mắt bị một cánh tay thon dài sạch sẽ chặn lại, cánh tay kia vừa vịn chắn trước mặt Vu Hào.

Những người khác cũng phát hiện, đồng loạt theo cánh tay đó nhìn lên.

Là Lục Hoài Chính.

Không biết từ lúc nào mà anh đã chú ý tới bên này, bên kia còn đang tán gẫu với người ta - toàn là mấy đề tài mà các cô có nghe cũng mệt - thế nhưng bên này đã thành thạo chia tay ra bảo vệ cô, hơn nữa động tác này lại tự nhiên quen thuộc, khiến người ngồi ở đây sinh ra ảo giác chỉ vợ chồng già mới có.

Nhân viên phục vụ đưa thức ăn xong, Lục Hoài Chính lại coi như không có chuyện gì xảy ra thu tay về, đút vào túi, hoàn toàn không quá coi trọng chuyện đó.

Tiểu cô nương ở bàn bên này đưa mắt nhìn nhau, ngay cả nhân viên phục vụ kia lúc gần đi còn không nhận được đưa mắt nhìn Lục Hoài Chính, kết luận: Tốc độ phản ứng của người anh em này giống mình như đúc.

Lục Hoài Chính làm như không có việc gì, nói chuyện xong liền xoay người rời đi.

Chờ anh đi xa, Triệu Đại Lâm dùng khủy tay chọc chọc người Vu Hảo: “Chị nói này, hai người các em còn muốn giả vờ đến bao giờ nữa? Cứ đi qua chào hỏi thoải mái một tiếng đi, cũng đừng có giả vờ không thấy nhau thế nữa, làm vậy là có ý gì?”

Nhưng có thể nhìn ra, cũng không phải anh muốn thừa nhận quen biết cô.

Điểm này khiến cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Không đi, con người anh ấy thù dai lắm”

Lúc nói lời này, miệng Vu Hảo còn đang nhồm nhoàm nhai lười vệt đầy dầu mỡ, giọng nói hết người già.

Triệu Đại Lâm nghi ngờ nhìn cô, lại quay đầu nhìn người đàn ông anh tuần đứng giữa hội trường đầy sắc màu nhưng trước sau như một vẫn giữ nụ cười trên môi.

Vô lý, rõ ràng rất có phong độ mà.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Edit: LuChan

Cả hai người đều là nhân vật rất bất mắt, thế là nhanh chóng có người chỉ trở bàn tán, từ sau đó, Thượng Tinh không tìm cô đưa đồ nữa.

***

Lần đầu tiên Vu hảo gặp Lục Hoài Chính là lúc học quân sự, cũng không phải là hồi ức đẹp để gì.

Truyền thuyết đồn rằng trước kia Thập Bát Trung chính là bãi tha ma, khiến toàn học sinh ai ai cũng rất bàng hoàng, còn có người nói trong căn nhà lá ở ngọn núi sau trường có người điên ở, trước kia còn là thầy giáo ở Thập Bát Trung. Còn nghe nói có một nữ sinh mặc váy đỏ chết đuối trong hồ nước trong trường học, chính là do bị thầy giáo ở sau núi cưỡng hiếp. Thời gian sau thì tự tử. Nói chung là có đủ loại phiên bản bàn tán.

Vì để trấn an tâm trạng của học sinh, nên lãnh đạo nhà trường xin sửa đổi làm mới, chủ nhiệm hồi đó tên là Kim Cương, trước kia từng đi lính, làm việc quyết đoán mạnh mẽ, lập tức giải quyết chu đáo chuyện này.

Việc tân trang xây dựng lại trường vừa kịp cho khóa của bọn họ, trong nửa tháng quân sự kia phân nam sinh nữ sinh vào một tòa nhà ký túc xá, bởi vì liên quan đến địa thế nên lầu ba của tòa nhà mới là cửa ra, từ tầng một đến tầng ba là chỗ nữ sinh ở, còn nam sinh thì ở từ tầng bốn đến tầng sáu, tại trung tâm dùng hàng rào ngăn lại. Không qua mấy ngày, đội xây dựng bên cạnh cho mấy công nhân qua ở.

Hôm đó là ngày huấn luyện cuối cùng, Kim Cương tập trung hết tất cả học sinh ở hội trường để học hỏi qua phim tài liệu quân sự. Cô bạn cùng phòng với Vu Hảo tên Thượng Tinh, ban ngày tập quân sự thì bị cảm nắng nôn hết cả buổi chiều, được Kim Cương phê duyệt cho về phòng nghỉ ngơi, lại để Vu Hảo đến phòng y tế tìm chút thuốc trị cảm nắng, nhưng lúc trở về, lại gặp một màn đáng sợ.

Hai tên đồ con cao đen hôi vồn đã lên vào phòng ngủ của mấy người Vu Hảo trộm đồ, kết quả thấy Thượng Tinh ăn mặc mát mẻ, vóc dáng thiếu nữ quyến rũ. Sắc tâm trong người nổi lên, chúng lặng lẽ khóa cửa lại, lăm le đi tới gần Thượng Tinh, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ cô phối hợp với mình.

Đều là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, chưa từng gặp qua những chuyện như vậy, Vu Hảo núp ở góc tường sừng sốt mấy giây rồi mới nhanh chân chạy ra ngoài, cô chạy đến phòng quản lý ở tầng ba thì không thấy ai ở đây, tính chạy đến hội trường nhưng lại thấy quá xa. Cô gấp đến nỗi hết như con kiến bò trên chảo nóng, khi còn đang không biết phải làm thế nào thì thấy Lục Hoài Chính và hai nam sinh khác đang từ trên lầu đi xuống.

Bên ngoài là ánh hoàng hôn mờ mịt, bên trong hành lang tối mờ, cô không thấy rõ mặt anh mà không có tâm tình mà nhìn.

Ba chàng trai cười cười nói nói đi xuống lầu, trên tóc còn dính nước, ướt nhẹp, dường như vừa mới tắm xong.

Vu Hảo như tìm được cọng rơm cứu mạng, lòng như lửa đốt chạy tới chụp lấy cánh tay người kia. Nhưng hoàn toàn quên mất, lúc ấy bọn họ cũng chỉ là những chàng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, sao địch nổi với dân công đang lúc tráng niên ngày ngày tác nghiệp trên công trường.

Hai người bạn bên cạnh dùng khủy tay huých huých nháy mắt mập mờ nhìn Lục Hoài Chính, cách ánh sáng mờ tối, một người nam sinh trong đó nhận ra cô, kinh ngạc kêu lên, đây không phải là Vu Hảo đã hát trên sân khấu trong ngày quân sự đầu tiên sao.

Từ nhỏ Vu Hào đã là người có nhiều tài năng, ngày đầu tiên huấn luyện đã được lãnh đạo chỉ đích danh tập cho các bạn khác hát quân ca.

Cô gái mặt đỏ rần rì, đội nón lính đứng trên bục cao, vành nón che hết nửa khuôn mặt, lộ ra cái cằm mềm mại, môi đỏ răng trắng, tiếng hát thanh thúy cất lên, rất được nhiều người yêu thích.

Lục Hoài Chính không nghĩ nhiều như vậy, trái lại cảm thấy chắc chắn Vu Hào có chuyện gì đó nên mới đi tìm mình, hai tay anh đút vào túi, cúi đầu xuống. Nghiêng đầu muốn nhìn xem mặt Vu Hào, thì lại nghe thấy tiếng nước nở ——.

“Có hai người đàn ông xông vào phòng ngủ bọn tôi. . . Bạn cùng phòng với tôi vẫn còn ở bên trong đó.”

Thật ra Vu Hào rất ít khóc, do ngày đó bị dọa sợ nên mới thế, nơm nớp lo sợ cả người lạnh run, giọng nói run rẩy.

Ba chàng trai đều ngẩn ra, trố mắt ghen hòng liếc nhìn nhau, trong bụng đã hiểu được đại khái là có chuyện gì.

Tuy ba người họ không phải là học sinh tốt gì, nhưng có con gái khóc thảm thiết trước mặt như thế, bỗng cảm thấy sứ mạng đàn ông dâng trào mạnh mẽ.

Lục Hoài Chính phản ứng nhanh nhất, nói với chàng trai bên trái mình “Mày đi gọi thầy Kim đi”, rồi xoay người kéo Vu Hào mấy bước đi xuống lầu.

Vẫn là người có đầu óc, không mù quáng cậy mạnh, biết tìm người hỗ trợ.

Phòng ngủ của Vu Hào nằm ở cuối tầng một, hai người đứng trong hành lang mơ hồ nghe thấy tiếng khóc sụt sùi đứt quãng, cô sợ hãi cả người nhũn cả ra, Lục Hoài Chính kéo cô đến bên tường, trong bóng tối, cô nghe thấy chàng thiếu niên nhẹ nhàng nói chuyện với mình.

“Cậu chò ở đây, bất kể bên trong có xảy ra chuyện gì, cũng không được đi vào.”

Nói xong liền vớ lấy cây lau nhà bên góc tường đẩy cửa ra, phát hiện cửa đã bị khóa, anh dùng sức lắc khóa cửa, dường như âm thanh bên trong lại lớn hơn nữa, Lục Hoài Chính bỗng nhiên đạp một cước vào cửa, lớn tiếng quát: “Làm cái gì bên trong vậy! Mở cửa!”

Bỗng tiếng sụt sịt bên trong ngừng lại, rồi sau đó Thượng Tinh lại hu hu mấy tiếng, như muốn cầu người bên ngoài vào cứu mình.

“Tao bảo mày mở cửa!”

Lục Hoài Chính đột ngột giảm âm lượng rồi bất ngờ tăng lên quát một tiếng, sau đó xấn tay áo bắt đầu đập cửa, lại rầm rầm đập mấy cái.

Đá mạnh một hồi, anh quay qua nói với nam sinh khác, mày ra chặn bên ngoài đi, đừng cho bọn nó nhảy cửa sổ trốn thoát.

Đợi đến khi anh đá văng cửa, hai người bên trong mới luống cuống mặc quần áo tử tế chuẩn bị nhảy cửa sổ, nhưng lại bị anh đá một cước té xuống từ bệ cửa sổ.

Hai người kia thấy không thoát được liền lao vào đánh nhau với anh, anh cũng dùng sức liều chết dây dưa, phản ứng nhạy bén, nhưng cũng không địch nổi bọn chúng, lúc đó tuổi còn nhỏ làm sao có thể địch lại hai thanh niên cường tráng chứ, thế là bị quật ngã xuống đất, ôm chân người ta, anh dùng kỹ thuật cận chiến mà bố đã từng dạy khóa chặt chân chân, giam chân một tên là đã miễn cưỡng lắm rồi, tên còn lại nhân cơ hội ấy nện túi bụi xuống mặt anh.

Lục Hoài Chính thâm mắng trong lòng, mẹ mày không dạy không nên đánh vào mặt sao!!

Nhưng anh cũng rất kiên cường, sống chết cũng không chịu bỏ chân ra, còn tỏ thái độ đừng hòng ai trốn được.

Cho đến khi Kim Cương dẫn người tiến vào, trước kia ông từng đi lính, thêm nữa từ nhỏ học được chút võ, lúc đánh người vô cùng rành mạch, đứng nhìn ông ấy hung dữ, chứ thật ra thân thể khỏe mạnh vô cùng, chỉ hai ba chiêu đã trói người lại. Lúc này Lục Hoài Chính mới buông ra, cả người thả lỏng nằm vật xuống đất, miệng há to thở hổn hển, nằm trên đất nhìn Kim Cương: “Cuối cùng thầy cũng đã đến.”

Từ đó trở đi Kim Cương luôn dành phần tình cảm đặc biệt cho Lục Hoài Chính, cảm thấy vẻ kiên quyết trên người tiểu tử ấy giống mình lúc trẻ. Ông ném cây gậy đi, ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của Lục Hoài Chính, chắc chắn không có gì đáng ngại mới vỗ vai anh nói, “Đứng lên đi, hôm nay biểu hiện không tệ, ngày mai thông báo toàn trường khen thưởng em.”

Chàng trai nằm lì trên đất, “Thông báo khen thưởng thì thôi, lần sau vi phạm thầy bỏ qua cho em là được.”

“Thầy không có thời gian đầu mồm với em đâu, không đứng dậy thì cứ nằm đó đi.”

Lúc này chàng trai mới mắng, “Mẹ kiếp, em còn có thể đứng lên nổi à, eo cũng bị đập gãy mất rồi.”

Kim Cương còn đang định mắng tiểu tử thói đã được tiện nghi lại còn khoe khoang, thì không biết Vu Hào từ đâu chạy tới nhanh tay lẹ mắt đỡ anh dậy.

Trong nháy mắt xúc cảm lạnh băng chạm vào cánh tay anh, Lục Hoài Chính giật mình, không ngờ cô nương này còn có mắt nhìn, chống đất ngồi dậy, chân dài duỗi ra, mặt dính đầy vết máu, vừa cử động khớp bả vai cửa nhìn cô vui vẻ cười,

“Cảm ơn.”

Sau sự kiện kia, đám con trai Lục Hoài Chính đề nghị lãnh đạo cho nữ sinh chuyển lên tầng trên ở, còn nam sinh bọn họ sẽ ở tầng một, chỉ ít không thể để người lạ đi vào. Kim Cương không ngờ đám tiểu tử bình thường không tìm không phổi này lại còn biết bảo vệ nữ sinh, ông vô cùng cảm động. Nên sau này ông vẫn hay nhắc với các học sinh khóa sau rằng, đàn anh của các em rất tốt, luôn biết bảo vệ đàn chị của các em, bọn họ ấy à, là lứa học sinh đoàn kết nhất mà tôi từng đứng lớp, chứ đâu có giống các em, cả ngày chỉ biết bắt nạt con gái, ngây thơ!

Kỳ quân sự kết thúc, chưa đến một tháng nữa là trận thi đấu bóng rổ cấp trường, một mình Lục Hoài Chính giúp toàn lớp tám lấy được bốn mươi điểm, kết quả nữ sinh lớp tám đều sục sôi, tranh nhau đưa nước đưa khăn lông cho anh, anh kéo áo bóng rổ lên lau qua loa vài cái, ngoài nước ra thì không nhận thêm gì. Sau đó khom lưng, ánh mắt hướng về trận đấu trên sân, nghiêm túc quan sát, thỉnh thoảng ngửa đầu uống nước, mồ hôi theo cổ chảy xuống đồng phục màu xanh của anh.

Sau đó, không biết là ai bắt đầu trước, nói rằng Lục Hoài Chính chơi bóng rổ hay tính cách tốt lại còn đẹp trai nữa, ngay cả hot boy trong trường trêu đùa anh. Thế nhưng anh không hề ngưng chút nào, còn đùa lại với người ta rằng, mày tính mất đấy chứ.

Kỳ quân sự kết thúc không bao lâu, Thượng Tinh viết một bức thư nhờ Vu Hào gửi cho Lục Hoài Chính, từ sau hôm đó, Vu Hào vẫn chưa gặp lại anh, cho dù trên đường có gặp cũng rất ít khi chủ động chào hỏi.

Vu Hào cảm thấy kỳ lạ: “Tại sao cậu không tự đưa cho cậu ấy đi?”

Thượng Tinh cúi đầu, nắm chặt bức thư nhưng không nói gì.

Cô ấy không dám, lại thêm chuyện mới xảy ra, không dám trực tiếp tới lớp tìm cậu, sợ bị người khác chỉ trích.

Kể từ hôm đó, cô ấy cũng từng gặp Lục Hoài Chính trên đường, gương mặt đã gột rửa vết máu trông đẹp trai vô cùng, vừa nói vừa cười khoác vai nam sinh khác đi lướt qua người cô, đặc biệt chói mắt.

Thượng Tinh xấu hổ lại hướng nội, cha mẹ làm nông, còn có một đứa em trai mười tuổi, mẹ nói nếu tốt nghiệp cấp ba không thi đậu đại học thì đừng lãng phí thời gian nữa, ra ngoài đi làm kiếm tiền, cho em trai vốn cưới vợ. Từ nhỏ cô nàng đã tự ti, đừng nói Lục Hoài Chính, mà ngay cả những cậu bạn bình thường khác cô cũng chưa hề bắt chuyện. Cô không giống Vu Hào, xinh đẹp phóng khoáng, gia cảnh sung túc, có chút cao ngạo lạnh lùng không ai dám đắc tội.

Cô lạnh lùng với người khác, người khác nói cô giả vờ giả vịt; Cô nhiệt tình với người khác, người ta nói cô muốn ôm chân nịnh nọt. Những thứ ấy hồi học cấp hai cô đã cảm nhận đủ rồi.

Thượng Tinh lấy bức thư lại, thấp giọng lầm bầm: “Không muốn thì thôi.”

Nói xong chuẩn bị đi về chỗ ngồi, lại bị Vu Hào gọi lại, “Đưa cho tớ đi, lát nữa tớ có việc đến phòng giáo viên, thuận đường.”

Thượng Tinh do dự mãi, cuối cùng cũng vẫn đặt bức thư lên góc bàn cô ấy, nói tiếng cảm ơn rồi rời đi.

Tan tiết thứ hai Vu Hào phải tới phòng giáo viên lấy bài tập, nhân tiện cầm theo bức thư, khi đi qua lớp tám, cô nhờ người gọi Lục Hoài Chính.

Sau đó toàn thể con trai lớp tám bùng nổ.

Vu Hào cởi bỏ lớp quần trang mà khoác lên mình bộ đồng phục đã giúp cô giảm bớt đi vài phần khí khái, ngũ quan nhu hòa sáng sủa hơn nhiều, buộc tóc đuôi ngựa cao, mi thanh mục tú. Lúc nói chuyện với người ta thì hơi cúi xuống, thanh âm như nước chảy giọt, không có những nhéo, giống như dòng suối mát trong, rót vào tai thật êm ái. Người ta nói tính tình Vu Hào lạnh lùng, hơn nữa từ cấp ai đã có thành tích ưu tú hiển hách, nhận được không ít giải thưởng biểu diễn văn nghệ. Bố mẹ đều là giáo sư của học viện mỹ thuật trung ương, là một gia đình tri thức, nhưng vì trong kỳ thi phát huy không tốt nên mới bị phân đến Thập Bát Trung. Hồi học cấp hai được rất nhiều nam sinh vây quanh theo đuổi, đếm không xuể.

Nghe danh không bằng gặp mặt, nay thấy cũng không lạnh lùng như người ta nói lắm, nhìn qua thì chỉ là một cô gái hòa nhã, mặt mày dịu dàng, khí chất sạch sẽ.

Lúc ấy Lục Hoài Chính đang dựa vào ghế cười đùa với người ta, nghe thấy tiếng gọi thì nghiêng nhìn qua, trông thấy Vu Hào đang nghiêm túc đứng ở đằng kia.

Anh nhìn chằm chằm Vu Hào hồi lâu, sau đó mới chậm rãi đứng dậy đi đến cửa lớp, lúc ấy trên đầu anh vẫn còn quần băng, bịt trên trán một miếng vải gạc hình vuông, tóc trước lưa thưa che trán. Anh dựa vào khung cửa, cúi đầu nhìn cô cười: “Tìm tôi à?”

Vu Hào không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ nhét thư vào tay anh rồi quay người đi.

Chờ đến khi cô trở về lớp, Thượng Tinh nhanh chóng xán lại hỏi, “Cậu ấy có nhận không?”

Vu Hào vừa phát bài tập vừa gật đầu: “Nhận rồi.”

Lúc này Thượng Tinh mới yên tâm rồi đi.

Không quá mấy hôm, Thượng Tinh lại tới tìm cô, mặt đầy lo lắng. “Hôm nay tớ gặp cậu ấy ăn com với đám bạn ở canteen, trên trán cậu ấy quần băng, cậu nói xem liệu có bị sẹo không?”

Vu Hào nào có biết, cô cũng không phải là bác sĩ, Thượng Tinh không đợi cô trả lời, lại nhét tờ giấy vào tay cô: “Đây là phương thuốc bí truyền của ông nội tớ, có thể xóa sẹo, cậu đưa cho cậu ấy giúp tớ, mặt cậu ấy đẹp như vậy, cũng không thể để có sẹo được.”

Vu Hào đáp một tiếng, nhận lấy tờ giấy rồi nhìn Thượng Tinh, lại nói: “Một lần cuối cùng.”

Thượng Tinh gật đầu như già tòi.

Lần thứ hai Vu Hào đi tìm Lục Hoài Chính, lúc đó anh đang đứng ở hành lang cãi nhau với mấy nam sinh khác, Vu Hào không gọi anh, mà chỉ đứng thẳng ở bên cửa sổ đợi anh nói chuyện xong.

Kết quả chờ đến khi bọn họ nói xong thì chuông vào lớp cũng vang lên, bọn con trai như chim lánh nạn bay tán loạn, Lục Hoài Chính cũng rời khỏi lan can, lúc này mới lơ đãng nhìn thấy cô, xoa mũi đi qua, mặt chứa ý cười hỏi: “Đang đợi tôi?”

Vu Hào ừm một tiếng, đưa tờ giấy trên tay cho anh.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn bàn tay trước mặt, chỉ tay rõ nét, ngón tay như cành hẹ ngày xuân, rất nhỏ lại rất dài, tờ giấy nằm trên lòng bàn tay khẽ lay động trong gió.

Chuông vào học đột nhiên dừng lại, phòng học huyền ảo bỗng yên tĩnh, thoáng thoáng trong không khí là mùi hoa quế, trong phòng học còn vang lên mấy tiếng ho vô cùng mập mờ.

Cả hai người đều là nhân vật rất bắt mắt, thế là nhanh chóng có người chỉ trỏ bàn tán, từ lần đó trở đi, Thượng Tinh không tìm cô đưa đồ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Edit: LuChan

“Tao động lòng cái gì chứ? Đâu phải mày không biết tao thích ai.”

***

Trước kỳ nghỉ Quốc Khánh là đại hội thể thao, lớp năm với lớp tám không ai chịu đăng ký, thế nên cán bộ thể dục quyết định dùng bốc thăm để chọn, kết quả Vu Hào xui xẻo bốc trúng. Từ nhỏ cơ thể Vu Hào đã yếu ớt, chạy năm mươi mét cũng bị thở không ra hơi, hạng mục hôm đó lại xếp vào buổi chiều, mới sáng ra đã bị say nắng cộng thêm trước khi thi đấu không chịu khởi động, kết quả là cô trực tiếp ngắt xiu ở ngay vạch đích.

Lúc ấy Lục Hoài Chính ở sân bên cạnh chuẩn bị nhảy hố cát, anh phản ứng nhanh nhất, lập tức chạy tới ôm người đến phòng y tế. Kết quả hại anh không kịp tham gia thi đấu, lúc quay về thì trọng tài đã đi sang chỗ khác.

Hai hạng mục tranh giải, Lục Hoài Chính bỏ lỡ một cái, chỉ còn lại trận trung kết chạy một trăm mét, nữ sinh lớp tám xô đẩy ôm cách tay anh oán trách một hồi. Vu Hào cảm thấy áy náy, đồng ý khi đại hội thể thao kết thúc sẽ vẽ báo bảng giúp lớp tám, báo bảng cô vẽ lần nào cũng được khen thưởng, cán bộ tuyên truyền lớp tám cũng nhiều lần nhắc đến chuyện này với cô.

Có lần Lục Hoài Chính chơi bóng xong về lớp thì thấy cô vẫn còn ngồi làm báo bảng, anh tiện tay ném bóng vào trong sọt, hai tay chống mặt bàn, dùng sức nhấc cả người lên, ngồi trên bàn đóng đưa đôi chân thương thức báo bảng, nét vẽ của cô rất mềm mại, đường cong dịu dàng linh động, trái ngược hẳn với con người cô...

Ừm, cô nàng này rất ngốc.

Lục Hoài Chính đã từng chọc tay vào đầu cô chê cô ngốc nghếch không biết bao nhiêu lần. Anh là người gian xảo, ngoài mặt Vu Hào cứ hay giả vờ nghiêm túc, thế là anh lại càng thích đùa giỡn cô hơn, càng thích nhìn phản ứng ngốc nghếch của cô.

Trước kia anh luôn cười con xe đạp địa hình màu đen đến lớp, thêm cả đồng phục màu đen, trông cực kỳ ngầu.

Sau đó lại thích ngồi trên xe đạp địa hình chờ cô trước cổng trường, một chân chống đất, gặp bạn học nam thì chào hỏi vài câu, không thì một mình ôm tay ngồi đợi. Từ đằng xa, Vu Hào đã thấy tia nắng ban mai hắt lên mặt anh, phản chiếu về đơn thuần, lúc mỉm cười là gò má lại có phần êm dịu, trông cứ như anh chàng điển trai phần chần háo hức ở ven đường.

Một hôm nào đó có nữ sinh lớp tám đi ngang qua, cất cao giọng với anh: “Lục Hoài Chính! Sao cậu còn chưa về lớp hả!”

“Chờ lát đã.” Vừa dứt lời thì như sực nhớ ra gì đấy, anh dựng xe lên, quay đầu nói với nữ sinh kia: “Nè, chiều nay tôi phải đi sớm, cậu lau bảng hộ tôi đi.”

“Cậu lại trốn học hả?!” Nữ sinh kia ngạc nhiên kêu lên.

“Tập luyện.”

“Còn lâu mới lau hộ cậu nhé, đi mà nhờ Hồ Tư Kỳ giúp cậu nhé!” Nữ sinh kia mạnh mẽ nói.

“Thế thì thôi, tôi tìm người khác vậy, xui thế không biết, tự đứng bị phân trực nhật với cậu.”

Nữ sinh quay đầu lại, ánh mắt chợt thay đổi, rồi cô nàng mỉm cười, cả gương mặt toát lên vẻ vui mừng: “Tôi giúp cậu! Giúp cậu!”

Chàng trai miễn cưỡng vung tay, “Cảm ơn.”

Sau đó anh lại đợi một hồi, thấy Vu Hào xuất hiện thì cười một tiếng, đạp bàn đạp trượt đến trước mặt cô như con lươn, dừng xe lại, một chân chống đất, cười với cô: “Sao lúc nào cậu cũng trễ thế.”

Nói rồi, anh lấy túi bánh mì treo trên tay cầm đưa cho cô: “Lỡ mua nhiều, nếu cậu ăn rồi thì đợi xong tiết hai rồi hẵng ăn.”

Vu Hào nhận lấy, nói câu cảm ơn, “Sao cậu còn chưa vào?”

“Chờ cậu còn gì nữa.”

Lúc nói câu này anh cúi đầu nhìn cô cười, ánh mắt sáng quắc, Vu Hào cảm thấy ánh mắt đó có phần sâu xa, không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ biết vô thức nhìn sang hướng khác. Lục Hoài Chính lại khẳng khái không muốn theo ý cô, ngồi trên xe đạp cúi đầu xuống ngang tầm với mắt cô, Vu Hào thấy không thể tránh được, cúi đầu vội vàng nói, tôi phải vào lớp rồi.

Nhưng lại bị cậu núm tay kéo lại, ngả người ra đằng sau, nghiêng mặt nhìn cô: “Gấp gấp làm gì.”

Bàn tay khô gáo của anh nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, tim cô thất lại, nhưng anh chẳng chút để ý, nhích lại gần cô hơn: “Nghe nói chiều nay lớp các cậu thi chạy 800m? Tôi có mua kẹo đậu phộng để cậu tăng thể lực đấy, cũng đừng có ngắt xiù như đợt đại hội thể dục nữa.” Sau đó đưa mắt nhìn đi nơi khác, gãi nhẹ mũi mà nói: “Buổi chiều tôi không có ở đây, không có ai công cậu đến phòng y tế đâu.”

Lúc ấy hai người vẫn chưa xem là thân với nhau, nhưng qua thái độ của Lục Hoài Chính, mọi người cũng phần nào nhận ra anh đang muốn theo đuổi cô.

Lúc đầu còn có người thích trêu chọc gắn ghép Lục Hoài Chính với Hồ Tư Kỳ, nhưng rồi sau này, Lục Hoài Chính không cho đám con trai kia nói bậy nữa. Là bởi vì có một lần, Vu Hào ôm một chồng bài thi đi ngang qua lớp tám, Lục Hoài Chính đang tán gẫu với mấy đứa bạn, chợt có nam sinh lấy khủy tay đẩy vào vai cậu, nói: “Ai da, Hồ Tư Kỳ lại đòi bạn trai nữa kìa, nghe nói lần này là học bá đấy.”

Lúc đó Lục Hoài Chính mặc áo bóng rổ, hai tay đút vào túi quần, không biết đang nghĩ gì mà trông khá lơ đãng: “Thế thì sao?”

Đúng lúc Vu Hào đi đến sau cột trụ, nghe hai người họ nói chuyện.

“Tao luôn cảm thấy Hồ Tư Kỳ thích mày nhất ấy, nè, mày với cậu ấy ngồi cùng bàn lâu như vậy, không động lòng chút nào à?”

Lục Hoài Chính lườm cậu ta, hồi lâu sau mới cười mắng một tiếng: “Tao động lòng cái gì chứ? Đâu phải mày không biết tao thích ai.”

Nam sinh bùi ngùi thở dài: “Haiz, tao biết mày thích Vu Hào, nhưng đáng người của Hồ Tư Kỳ đó, nếu mày không có cảm tình thì cũng có thể lên giường với cô ấy, không thì lãng phí quá...”

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy Vu Hào ôm chồng giấy đi qua.

“...”

“...”

Chờ cô đi xa, Lục Hoài Chính mới hung hăng đạp tên kia một cước, cậu ta phản ứng rất nhanh, tự biết mình nói sai nên mở miệng xin lỗi cầu tha thứ.

Lục Hoài Chính tức giận, vừa đạp vừa mắng: “Nói nhăng nói cuội gì đấy hả, con mẹ nó đừng có hại tao!”

Từ trước đến giờ Vu Hào không để tâm đến mấy lời nói đùa giữa con trai với nhau. Thế nhưng, Lục Hoài Chính lại quá nhiệt liệt chân thành với cô, thậm chí còn vì cô mà đánh nhau, chỉ cần cô nói một câu muốn những vì sao trên bầu trời, thì chắc chắn anh sẽ nghĩ mọi cách để hái sao cho cô, nhưng cho tới bây giờ lại không nhắc đến việc muốn cô thành bạn gái mình, cho nên cũng không thể tính là mối tình đầu.

...

Đến tận khi lễ cưới hôm đó kết thúc, cả hai người cũng chẳng hề nhìn nhau lấy một cái, Lục Hoài Chính chào hỏi kính rượu người thân bạn bè giúp Lâm Sương, bận rộn như đây chính là lễ cưới của anh vậy, còn Vu Hào thì chỉ ngồi tại chỗ không làm gì.

Lúc mọi người mời rượu, Lục Hoài Chính mặc âu phục giày cao cầm chai vang đỏ đứng sau hai người, muốn bao nhiêu hờ hững thì có bấy nhiêu hờ hững, còn không bằng nhìn người xa lạ, nhưng chỉ ít khi nhìn mấy người giáo sư Hàn, anh vẫn nở nụ cười.

Vu Hào vẫn không ngẩng đầu lên, một đám người xúm lại mời rượu rồi rời đi, lúc này cô mới ngẩn ngơ dựa vào ghế, bộ dạng kia không khác gì chú cún roi xuống hồ nước vừa được vớt lên cá, không đúng, còn không bằng nữa là, cún roi xuống nước còn biết ngẩng đầu lên ra oai, còn cô chỉ biết kinh hãi.

Triệu Đại Lâm thấy cô hồn bay phách lạc như vậy, thăm thán đúng là không có tiền đồ, nhìn xem người ta bình tĩnh biết bao.

Nhưng cô ấy đã quen Vu Hào nhiều năm thế rồi, mà chưa lần nào thấy Vu Hào như vậy bao giờ.

Gia cảnh của Vu Hào khá tốt, lại còn là người đẹp thanh cao thoát tục. Từ nhỏ đã có nhiều nam sinh có điều kiện tốt vây quanh cô, cũng biết được người bình thường khó mà khiến cô rung động nổi. Nhiều cô gái trong viện đều nói trái tim Vu Hào được làm bằng đá, con trai theo đuổi cô đếm không xuể, dùng vô số cách, thế nhưng cô chưa từng cảm động dù chỉ là một chút.

Có điều không ngờ vẫn còn có người như Lục Hoài Chính.

Triệu Đại Lâm bỗng nhớ tới một người, là giáo sư lịch sử trẻ tuổi nhất ở viện bên cạnh – Thẩm Hi Nguyên, người đàn ông này nho nhã lễ độ, đã từng tới viện nghiên cứu của bọn cô mấy lần, các cô gái đều cảm thấy anh ta và Vu Hào môn đăng hộ đối, đến với nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nếu so với Thẩm Hi Nguyên dịu dàng như ngọc, thì trên người Lục Hoài Chính mang lại cảm giác khiến người khác muốn chinh phục anh.

Lúc người đàn ông này nghiêm túc, từ chân mày đến mắt đều nhuốm vẻ lạnh lùng, ấy là cấm dục; còn lúc cười lên, gương mặt ấy toát lên vẻ ấm áp mà không câu nệ, ấy là nồng cuồng.

Bỗng có phản hiểu ra, vì sao mấy năm nay Vu Hào lại không có bạn trai.

Triệu Đại Lâm nhìn chằm chằm vào thân ảnh cách đó không xa, chợt nhớ đến một câu châm ngôn ——

Mối tình đầu chất lượng cao, chỉ e khó tìm được chồng.

Nghi thức hôn lễ kết thúc, tân khách com nước no nê lục tục ra về, còn trường bồi đã không chịu nổi nữa rồi, lén lút rút lui từ sớm.

Rõ ràng Lục Hoài Chính uống khá nhiều, thấy mọi người đều về hết, anh coi âu phục ra, cởi lỏng nút cổ áo, mở rộng chân dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Thật ra tư lượng của anh không bằng Vu Hào, trước kia có từng uống rồi, chính là cái lần lớp tám thắng được cuộc thi bóng rổ đó, chính là lần ăn chung duy nhất Vu Hào ở lớp khác đi cùng, làm tại con trai lớp năm mừng cô là đồ phản bội, đã thua rồi mà còn đi ăn cùng người ta, ôm trái tim đau khổ mà chất vấn cô: Rốt cuộc cậu là người lớp nào, lớp nào hả!

Chỉ cần anh dính chút rượu bia vào là lập tức có vẻ không đứng đắn, lúc định thần nhìn người khác, trong đôi mắt kia đen nhánh lại đầy ắp thâm tình. Anh chỉ hay giả say mượn rượu làm càn mà trêu cô, chứ đến khi say thật, lại chẳng khác nào gấu lớn dùng công kích, chỉ biết nằm sấp trên giường ngủ khò khò.

Khi ấy vẫn còn là tuổi trẻ.

Bây giờ trưởng thành rồi, mỗi cái hơi tay nhắc chân đều toát lên sức hấp dẫn tiềm ẩn của đàn ông, mà trạng thái say rượu này lại còn nguy hiểm nhất.

Vu Hào đi vệ sinh về, thấy anh vẫn chưa đi, người thả lỏng dựa vào ghế nghiêng đầu nhìn ra ngoài ô cửa, một tay đặt lên bàn, đường nét ở cổ căng cứng rõ ràng. Ráng chiếu ngoài cửa sổ lóe lên, thành phố sầm uất cùng với vẻ cô quạnh trên người anh như đang giằng co dưới ánh trăng, yên bình hết như bức họa.

Chợt lúc này, điện thoại di động đặt trên bàn reo lên.

Anh sực tỉnh, quay đầu nhìn sang, nhanh chóng cầm điện thoại đứng lên, vắt áo vest đen lên cánh tay, dùng chân đẩy ghế lại, lúc chuẩn bị nghe điện thoại thì nơi khóe mắt vô tình liếc thấy một bóng người ở cửa, theo bản năng nhìn qua, ngón tay bỗng dừng lại, dừng ngay trên nút nhận cuộc gọi màu xanh bất động.

Tầm mắt bất ngờ giao nhau.

Điện thoại di động vẫn reo vang, nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô không nhúc nhích.

Vào lúc này, Vu Hào đã hiểu được cái gọi là chỉ thoáng qua như cách một đời.

Nhiều năm trôi qua, bóng dáng của chàng trai đã từng hào hứng bắt chước dần chồng chéo lên hình ảnh người đàn ông anh tuần phi phàm trước mắt này

lần nữa, hình ảnh lúc trước như lũ tràn về đánh thẳng vào cô, cái cảm giác xa lạ lại quen thuộc đó, dùng thành ngữ "tâm tình phức tạp" cũng chẳng diễn tả được cảm xúc lúc này của cô.

Chỉ cảm thấy trong chút lát, tất cả mọi thứ trên đời đều trống rỗng.

Cả hai thoáng sững sốt, rồi một lúc sau, cũng rất ăn ă ý nghiêng đầu đi.

Vu Hào quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Hoài Chính để điện thoại lên tai, bắt đầu bước ra ngoài, lúc đi qua người cô cũng chẳng hề dừng lại, thẳng thừng lướt qua người cô bước vào thang máy, lạnh lùng nói với người trong điện thoại:

“Vẫn còn ở trên lầu.”

“Ừ, đang xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mươi Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Về mặt đấy, một trăm phần trăm là kiểu đặc ý khi thành công trên đầu người khác giống trước kia.

***

Lúc Vu Hào và Triệu Đại Lâm ra khỏi đại sảnh thì nhìn thấy Lục Hoài Chính với Lâm Sưởng, hai người đứng bên chiếc Audi trắng hút thuốc nói chuyện.

Đèn đường màu vàng nhạt kéo dài chiếc bóng, anh tựa cả người vào cửa xe màu trắng, trông gọn gàng cao ráo hơn nhiều, âu phục màu đen được anh vắt lên cánh tay. Thói quen này vẫn không thay đổi, hồi trước lúc anh mặc đồng phục cũng thế. Anh không hay mặc áo khoác, chỉ hay vắt lên cánh tay hoặc trên vai. Ngâm trong miệng ngậm điều thuốc chưa châm, đang cúi đầu mượn lửa của Lâm Sưởng đứng đối diện, Lâm Sưởng bật lửa châm cho anh, chẳng biết hai người nói gì với nhau mà cùng bật cười.

Người ngả về sau, lại đổi sang tư thế thoải mái khác để dựa vào, điều thuốc trên tay lúc sáng lúc tối. Đa phần lúc anh cười đều vô cùng ảm áp, nhưng nếu liên quan đến đề tài 18+ thì trong nụ cười lại có phần phong lưu, đặc biệt hấp dẫn, cũng giống như mới vừa rồi vậy.

Lúc Vu Hào học năm hai trong chương trình có một môn học, là ứng dụng tâm lý học. Giáo sư nói, nếu như em và một người khác đã rất lâu rồi chưa gặp nhau, em lại rất nhớ người đó, thì có thể căn cứ vào thói quen trước kia của người đấy rồi suy ra được đáng về mười năm sau của họ.

Có câu nói ba tuổi trông già, bảy tuổi trông trẻ, mười bảy tuổi đã hình thành tư duy cơ bản rồi.

Vu Hào dựa theo hình dáng mười bảy tuổi của anh để suy ra Lục Hoài Chính của năm hai mươi bảy tuổi ——

Cô viết lên giấy những thói quen từng là đặc trưng của anh.

Anh có xu hướng thích màu trắng đen.

Anh thích đi du lịch, đi qua rất nhiều nơi, từng kể cho cô nghe một trăm bí mật che giấu ở những góc ngách trên thế giới, cho dù Vu Hào có học nhiều đến mấy thì cũng chưa từng nghe qua những chuyện kinh đản quái dị ấy lần nào, mỗi lần nghe anh phổ cập kiến thức xong là cô lại thấy hải hùng ớn lạnh.

Anh quan hệ tốt với mọi người, cũng đối tốt với họ, nhưng với cô là tốt nhất.

Tư tưởng anh không trong sáng, hay nói linh tinh.

Anh rất thu hút phái nữ.

Anh thích đua xe, theo đuổi tốc độ cùng kích thích.

Cho nên có lẽ khi đang trên đường đi du lịch, anh vô tình gặp được một người con gái khiến anh động lòng, rồi sau đó sẽ phát sinh tình một đêm.

Vu Hào viết xong liền xé nát tờ giấy ngay, giận dữ ném vào trong thùng rác.

Vu Hào cảm thấy mình học hành không đến nơi đến chốn, xấu hổ với giáo sư Hàn, bôi nhục giáo sư, phí công học hành mấy năm, không có một chút tiền đồ nào cả.

Bóng đêm thăm tối, cây cối lay động trong gió, chân trời tựa như mực đen, đậm đặc lại thâm trầm.

Triệu Đại Lâm đứng sững vai với Vu Hào, nhìn hai người đàn ông đứng dưới bóng đèn không xa, thờ dài một tiếng, “Tuy nói tính tình con nhóc em kỳ quái, nhưng có lúc chị lại hâm mộ em, thật đấy, đáng người đẹp, lại thông minh, có điều EQ không được cao thôi.”

Vu Hào nghi ngờ nhìn cô ấy, “Hâm mộ em ư?”

Vu Hào cảm thấy bản thân không có gì đáng để được người khác hâm mộ cả, tính cô ngay thẳng, không giỏi đùa đẩy, cũng không giả bộ ngớ ngẩn lừa người khác, miệng cũng chẳng ngọt, lại càng không biết a dua nịnh nọt hay vuốt mông ngựa.

Lần trước ăn cơm trong viện, một câu của cô đã suýt nữa đắc tội với viện trưởng.

Thời gian trước một luận văn liên quan đến ứng dụng của tâm lý học của Vu Hào vừa được đăng trên tạp san học thuật quốc tế, khi ấy còn nhận được email từ thầy Marcy Eddie, đại khái là phát biểu quan điểm của ông về luận văn trên tạp san, vừa tán thưởng lại kinh ngạc, còn xin Vu Hào những luận văn từng được phát biểu công khai khác.

Lúc ăn cơm, viện trưởng nói chuyện này ra, “Bình thường Vu Hào của chúng ta cứ im im không nói nhiều, nhưng không ngờ lại làm được chuyện lớn như thế cho viện của chúng ta!” Nói xong còn vỗ vai giáo sư Hàn, “Lão Hàn này, ông cũng đừng nhốt Vu Hào trong phòng thí nghiệm mãi nữa, phải để cô ấy ra ngoài nhiều, tôi nghe nói cô ấy đã hai mươi tám tuổi rồi phải không? Vẫn chưa có bạn trai? Ông thế này là không xứng với cái danh người thầy rồi.”

Giáo sư Hàn cười ôn hòa, vừa định nói thì lại bị Vu Hào cắt ngang, “Tôi thích ở trong phòng thí nghiệm hơn.”

Lập tức viện trưởng cảm thấy tiểu cô nương này quá không hiểu chuyện, nếu đổi thành cô gái khác trong viện thì đã mặt mày hớn hở đáp lại để viện trưởng giới thiệu bạn trai, thông qua đó kéo gần quan hệ lại với ông rồi.

Lúc ấy Triệu Đại Lâm không nhận được đáp cô một phát, Vu Hào công khai không nể mặt viện trưởng trước mặt người khác, lời đã nói ra như ván đã đóng thuyền, có hối hận cũng vô ích, dứt khoát không suy nghĩ nhiều.

Giáo sư Hàn vội vàng giảng hòa, “Còn nhỏ mà, không nóng vội.”

Viện trưởng trầm nghĩ, còn nhỏ gì nữa, sắp lên đầu ba tới nơi rồi, ông ta lắc đầu, cảm thấy cô nương này không thú vị.

Nói dễ nghe thì chính là không có tầm nhìn, còn nói khó nghe thì chính là EQ thấp.

Người ta hay bảo học tâm lý học thì có EQ cao biết làm người, nhưng đến lượt Vu Hào thì lại là một khác biệt.

Triệu Đại Lâm cúi đầu lấy điều thuốc, ngậm vào miệng, tìm khắp người cũng không thấy bật lửa đâu, lại lấy điều thuốc xuống, quay đầu nhìn cô nói: “Trong viện chúng ta có ai là không ranh ma đâu, nhưng vì sao lại xuất hiện một đứa không bình thường như em thế? Không phải nói học tâm lý đều có EQ cao à à?”

“Người ta còn nói học tâm lý thì cũng phải vượt qua được bệnh tâm lý, chị thì có không?” Vu Hào gian tà nói, nhưng lại rất đường đường chính chính, “Chỉ nói nhảm thật, nói thế thì có khác gì nói người học y là sẽ không bị bệnh đâu, đừng có ôm thành kiến mà nhìn người như vậy.”

Hơn nữa, nghề chính của Vu Hào là kiểm tra nói dối, kiểm tra nói dối chú trọng sự thẳng thắn chứ không vòng vo nhiều.

Cuối cùng Triệu Đại Lâm cũng tìm thấy bật lửa, cúi đầu châm lửa rồi rít một hơi: “Chỉ cãi nhau với chị là giỏi, chị hỏi em, em thật sự không định đến chào hỏi à?” Nói rồi đưa mắt nhìn về nơi nào đó.

Hình như hai người đàn ông bên kia đã nói chuyện xong, chuẩn bị rồi đi.

Triệu Đại Lâm đành phải đẩy tay cô: “Nắm chặt cơ hội đi, nếu bỏ qua sẽ không tìm được cơ hội khác đâu.”

Vu Hào đột nhiên giơ tay ra với cô ấy.

Triệu Đại Lâm sững sốt, “Làm gì?”

“Thuốc.”

Triệu Đại Lâm rút điều thuốc trong bao ra rồi đưa cho cô, lẩm bầm: “Em biết hút à?”

Vu Hào liếc cô ấy, thành thạo đặt lên miệng, sau đó cúi đầu châm thuốc, môi cô rất đẹp, đường viền rõ ràng, cô ngậm điều thuốc trong miệng, nhưng ánh mắt kia quá đổi trong veo.

Triệu Đại Lâm nhớ tới một câu nói ——

Cái đẹp của phụ nữ ấy à, dung mạo chỉ phản ánh được vẻ đẹp ít, cái thần tôn lên vẻ đẹp vừa, còn đẹp nhiều là nằm ở thái độ. Cô cảm thấy bây giờ Vu Hào đang nằm ở giai đoạn đẹp vừa.

Vu Hào hút thuốc sớm hơn Triệu Đại Lâm.

Từ hồi cấp hai cô đã hút thuốc rồi, có điều mấy năm nay bắt đầu cai thuốc, không hút nhiều. Bình thường cô cũng không nghiện thuốc gì, thỉnh thoảng có lúc thèm hút thì lại ngậm kẹo đường cho qua thời gian trôi qua, ai cũng nói cai thuốc rất khó, nhưng cô lại thấy rất dễ.

Hút xong điếu thuốc, Vu Hào tỉnh táo lại, xoay người lái xe rồi đi.

Triệu Đại Lâm a lên, nhanh chóng đuổi theo: “Em không đi thật đấy hả!!”

...

Lỡ mất lần gặp nhau trong đêm đó, Vu Hào không ngờ sẽ gặp lại Lục Hoài Chính ở quân khu.

Hai tuần sau, trong đơn vị không quân có buổi tọa đàm về tâm lý sơ cấp, Vu Hào phụ trách diễn thuyết powerpoint với giáo sư Hàn nên cô ngồi cạnh ông, nhìn dưới bụng tối om toàn đầu với đầu, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt là đã thấy được người kia.

Anh ngồi ở hàng ghế thứ nhất dãy giữa kế bên là một người đàn ông trung niên mặt chữ điền, mặc quân phục ngay ngắn, nút áo cài cẩn thận từ dưới lên trên, cổ áo nằm ngay vị trí dưới yết hầu, hiển khi thấy anh ngồi ngay thẳng như thế, khác hẳn với người ở buổi tiệc cưới hôm đó. Vu Hào nhớ lại dáng vẻ anh chơi bóng rổ của nhiều năm trước đây, bình thường buông thả là thế, nhưng khi chơi bóng lại rất nghiêm túc.

Vu Hào còn đùa với anh nói học hành mà nghiêm túc như thế thì không chừng đậu cả Thanh Hoa Bắc Đại rồi.

Lúc ấy hai người ngồi trên sân bóng, anh biểu diễn màn ba bước nhảy lên ném bóng vào rổ cho cô xem, sau đó cười cười lấy bóng về, nói: “Thanh Hoa Bắc Đại tính là gì, thi đậu thì có thể làm gì, có biết câu học tập là vô hạn không? Sao nào, cậu muốn thi vào Thanh Hoa hay Bắc Đại?”

“Cậu hỏi làm gì?”

Anh đứng bên ngoài đường ném, tay giơ cao, khẽ híp mắt, người nhẹ nhàng nhảy lên cách mặt đất một khoảng, vừa nhắm rổ vừa thờ ơ nói với cô: “Cậu muốn thi đại học ở thành phố nào thì phải nói sớm cho tôi biết đấy.”

“Nói cho cậu làm gì?”

Anh ổn định lại nhịp thở, ném quả bóng đi, nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn quả bóng đập vào rổ rồi lại xoay tròn mấy vòng, rơi xuống đất, sau đó anh lại dùng tay vừa ném bóng vỗ nhẹ vào sau cổ cô, trong mắt toàn là vẻ cậu ngốc thật: “Thì đề nghiên cứu trước, xem xem quanh đó có trường đại học nào tôi có thể thi đậu không.”

Lúc đó Vu Hào phớt lờ anh, nhưng mấy năm nay câu nói này vẫn liên tục xuất hiện trong đầu cô.

Bà Phùng nói, phụ nữ hai mươi tám tuổi là lâm vào con đường đầy ổ gà xóc nảy, ổ gà này của cô đúng là chẳng dễ đi chút nào.

Suốt cả buổi Lục Hoài Chính chỉ chăm chú nhìn giáo sư Hàn thuyết giảng, người đàn ông trung niên bên cạnh thì thào vào tai anh nói gì đó, anh cúi đầu đưa tai đến, về mặt cung kính lắng nghe. Thỉnh thoảng sẽ đưa mắt sang nhìn cô, Vu Hào cũng chẳng hề tránh né, cứ thế đối mặt với anh, nhưng rồi anh lại nhanh chóng dời mắt đi, có điều không quá mấy phút lại bắt gặp nhìn sang.

Sau nhiều lần như vậy, Vu Hào thấy luống cuống.

Tâm lý học thường nói, có người thường xuyên nhìn bạn chăm chú thì cũng đừng nghĩ nhiều, có thể sáng nay thức dậy trước khi ra cửa bạn chưa rửa mặt sạch thôi.

Nhưng lúc đó trong lòng Vu Hào lại phức tạp hơn nhiều ——

Chẳng lẽ mình vẽ mi bị lệch?

Hay trên răng có dính hành? Nhưng này giờ cô có lên tiếng đâu, răng cũng không hô.

Thật sự muốn lấy gương ra nhìn xem quá. Nhưng bên dưới có nhiều cặp mắt thế mà.

Bây giờ mà đứng lên đi vệ sinh thì chắc chắn không có ai bấm powerpoint cho giáo sư Hàn rồi.

Đương lúc Vu Hào vẫn còn băn khoăn không biết có nên to dan xin giáo sư Hàn hay không, thì ánh mắt Lục Hoài Chính lại quét tới.

Vu Hào theo bản năng đưa tay lên sờ mặt mình.

Kết quả anh nghiêm mặt rồi nhìn đi chỗ khác, mấy giây sau lại cúi đầu xuống, rồi sau đó, Vu Hào thấy bả vai anh run lên, cuối cùng phát hiện, thì ra anh đang nín cười, nín tới nỗi cả bả vai run rẩy.

Về mặt đây, một trăm phần trăm là kiểu đắc ý khi thành công trên đùa người khác giống trước kia.

Người đàn ông trung niên bên cạnh nhìn qua, “Nghiêm túc đi.” Giọng lại không nghiêm nghị mà khá ôn hòa.

Lúc này Lục Hoài Chính mới thôi cười, giả bộ ho nhẹ, sau đó cũng không nhìn cô nữa, nghiêm túc bắt đầu nghe giáo sư Hàn thuyết giảng.

Vu Hào lấy laptop ra để lên bàn, che khuất gương mặt của tên nào đó lại, che kín tới khi một sợi tóc cũng không nhìn thấy mới bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: LuChan

“Vu Hào nhìn về mặt anh, chẳng hiểu sao lại có cảm giác đang trộm gạo của nhà người ta.”

***

Buổi tọa đàm kết thúc lúc mười một giờ, Vu Hào tắt laptop rồi cất bản thảo thuyết trình, chuẩn bị rời đi cùng giáo sư Hàn.

Bỗng nhiên bên dưới hô to: “Toàn thể chú ý——”

Chát giọng hùng hồn của anh vang vọng khắp toàn hội trường, nhấn mạnh rõ ràng: “Chào!”

Dứt lời, mọi người bên dưới đồng loạt chỉnh trang quân phục, trong chớp mắt Vu Hào bị khí thế của họ làm cho khiếp sợ, rõ ràng mấy người ngồi hàng đầu đều là những chàng trai trẻ tuổi, nhưng dù nhìn thế nào vẫn là thiếu niên từng trải, một giây kế tiếp, lại nghĩ tới người nào đó đang ở độ tuổi này còn hi hi ha ha chuyện trò cùng các cô gái.

Hồi trước các thành viên của “Girls’ Generation” có quan hệ không tệ với cậu. Hồ Tư Kỳ và một cô gái cùng lớp, còn ba người kia thì học ở lớp khác, năm người lập thành một nhóm như chị em sinh năm, vừa hết giờ học liền chạy đi tìm đối phương cùng vào nhà vệ sinh, không thì đến giờ nghỉ trưa là lại gán bó như keo sơn đứng ở hành lang nói chuyện phiếm, không bao giờ tách rời.

Hình như hồi đi học có một quy định bất thành văn thì phải.

Đám điển trai và xinh gái luôn có quen biết, hình như là để khẳng định vẻ đẹp của đối phương, mà cũng hình như trong thế giới ấy bọn họ vốn đã biết nhau rồi, chính là cái thế giới ‘phải chỉnh chu trước khi vào cửa’ đấy, nói chung lúc ấy đám nam sinh đẹp trai chơi với Lục Hoài Chính rất thân với đám con gái bọn Hồ Tư Kỳ.

Cộng thêm Lục Hoài Chính hoạt động ngoài giờ nhiều, lại còn chơi bóng rổ rồi đá bóng rồi còn biết chơi bida nữa chứ, lúc nào bên người anh cũng luôn có bạn mới, mà toàn là gái xinh không, Vu Hào cảm thấy anh chính là thần giao tiếp, ai cũng quen, oanh oanh yền yền nhiều vô cùng, bất luận là trai hay gái.

Mà lúc này “thần giao tiếp” trong mắt Vu Hào đang đi sau lưng người đàn ông trung niên oai phong tiến về phía bọn họ. Người đàn ông trung niên khoảng chừng ngoài bốn mươi tuổi, da ngăm đen, vóc người hơi tròn nhưng mặt mũi lại đầy kiên nghị, nhìn qua vẫn rất oai phong, là phó tham mưu trưởng của lữ đoàn nhảy dù, tên là Lịch Hồng Văn.

Hai người họ đi tới trước bàn thì đứng lại, Lịch Hồng Văn chống hai tay lên bàn, khẽ cười nói: “Giáo sư Hàn, trưa nay dùng bữa ở nhà bếp số sáu của bọn tôi chứ?”

Ông và Lịch Hồng Văn có quen biết từ lâu, cũng hiểu được tính tình của Lịch Hồng Văn, vốn định trưa nay dẫn Vu Hào đi ăn riêng, coi như đãi cô đã vất vả mấy hôm cả ngày lẫn đêm hoàn thành powerpoint giúp ông. Nhưng giờ Lịch Hồng Văn lên tiếng, ông không thể từ chối được, Hàn Chí Thần bèn quay qua nhìn Vu Hào.

Lịch Hồng Văn và Lục Hoài Chính thuận thế nhìn sang.

“Cô cũng đi cùng đi.” Kết quả đúng lúc này thần giao tiếp lại mở miệng.

Vu Hào nhìn về mặt anh, chẳng hiểu sao lại có cảm giác đang trộm gạo của nhà người ta.

Một nhóm người đi đến nhà bếp số sáu, giáo sư Hàn và Lịch Hồng Văn xếp hàng đi phía trước, còn Vu Hào với Lục Hoài Chính thêm một tiểu đội trưởng xếp hàng đi đằng sau. Tiểu đội trưởng không lớn tuổi lắm, lúc cười lại có nét chất phác. Sau đó Vu Hào phát hiện ra hai người quân nhân này đi rất nhanh, Lục Hoài Chính với lãnh đạo của mình vẫn giữ nhịp bước nhất quán, nhưng lại hai cô với giáo sư Hàn phải bước lớn bước nhỏ chạy theo.

Đội đến khi tới nơi, Vu Hào mới biết cái gọi là nhà bếp số sáu chính là nhà ăn không vụ*, cô còn tưởng là nhà bếp riêng** nào đó nữa chứ.

(*Nhà ăn không vụ là nhà ăn chuyên dụng của phi công, có tiêu chuẩn ăn tương đối cao, do nhà ăn toàn đoàn phụ trách.)

(**Nhà bếp riêng có tiêu chuẩn ăn cũng rất cao, tuy nhiên lại không thuộc sự phụ trách của nhà ăn toàn đoàn mà do đại đội phụ trách.)

Cô không nhận được hỏi tiểu đội trưởng đứng đằng trước: “Mấy anh gọi nhà ăn chỗ mình là nhà bếp số sáu hả?”

Tiểu đội trưởng đang tính trả lời, kết quả bị đội trưởng đứng cạnh khoan thai cướp lời: “Bằng không cô tưởng đang đến nhà bếp riêng à?”

Giọng đây đã kích.

Tiểu đội trưởng có chút mù mờ.

Vu Hào không để ý tới anh nữa, bỏ qua người đứng giữa mà trực tiếp nói chuyện với tiểu đội trưởng, truy hỏi tới cùng: “Tại sao lại gọi là nhà bếp số sáu*?” Cô là người có một tật xấu, không biết là phải hỏi cho hết, nếu không trong lòng rất khó chịu.

(*Nhà bếp của không quân chia thành sáu loại, trong đó nhà bếp số sáu là dành riêng cho phi công, chính là nhà ăn không vụ.)

Tiểu đội trưởng hít một hơi dài, liếc nhìn Lục Hoài Chinh, trong đầu nghĩ, chắc lúc này đến lượt mình trả lời rồi đấy, kết quả vẫn bị người khác cướp lời, giọng lại đã kích hơn nữa: “Sao cô nói nhảm nhiều thế?”

Mặc dù trong những lúc huấn luyện bình thường, đội trưởng không quá câu nệ thanh sắc, nghiêm túc cẩn trọng, nhưng xét cho cùng thì lại là một đứa trẻ to xác, bình dị gần gũi, không hay để ý đến hình tượng mà hay âm ỉ với bọn họ, cũng rất chăm sóc để ý đến mọi người, rất dễ sống chung, hiếm khi thấy anh đã kích người khác như vậy.

Tiểu đội trưởng nuốt câu trả lời lại vào bụng, không dám nói nữa.

Vu Hào cũng không nói chuyện, ngậm chặt miệng lại, không thốt ra bất kì câu dư thừa nào.

...

Trong phòng ăn không một tiếng động, bởi vì còn có người chưa tới nên mọi người chưa thể động đũa, hơn nữa còn phải giữ đúng tư thế, cũng không thể rỉ tai thì thầm.

Lục Hoài Chinh đứng nghiêm, bóng lưng như cây tùng cao vút, thẳng tắp ngồi cạnh cô. Vu Hào có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của anh, không còn vẻ lỏng lẻo ngạo mạn như thuở thiếu niên, giờ đây lại chín chắn trầm ổn.

Mấy phút sau, người chiến sĩ đã kiểm tra dụng cụ xong xuôi, thở hồng hộc chạy lên tam cấp, đứng trước cửa đồng đặc báo cáo, Vu Hào còn đang tính xem khi nào mới được ăn cơm thì nghe thấy bên cạnh có một tiếng quát to: “Về đội!”

Anh đã cao hơn rồi, trước kia Vu Hào đứng tới cổ anh, bây giờ cô phát hiện mình chỉ đứng ngang vai anh, chỉ thiếu chút nữa thôi, tai ngay sát đó khiến cô có ảo giác giọng anh như phát ra từ lồng ngực, rất đối xứng hệt.

Lần ăn chung duy nhất của hai người trước kia chính là lúc anh thắng trận, ăn chung với lớp tám.

Không ngờ lần thứ hai ăn cùng lại là trong quân doanh của Lục Hoài Chinh.

Vu Hào phát hiện đồ ăn trên đĩa của mấy người họ rất phong phú, mọi thứ đều không giống nhau, nào là trứng gà, tôm, khổ qua rồi cà rốt rất đầy đủ, lại quay sang nhìn Lục Hoài Chinh, phát hiện trên đĩa sạch bóng của anh không có gì hết, hèn gì nói chuyện đã kích người ta thế, thì ra là do người khác có tiêu chuẩn ăn riêng, còn anh lại không.

Những bàn khác đều yên lặng ăn cơm, chỉ có bàn của bọn họ là Lịch Hồng Văn cùng Hàn Chí Thần trò chuyện rôm rả, Vu Hào ngồi một bên im lặng ăn cơm trong bát của mình, chợt Lịch Hồng Văn nhắc tới cô, “Học trò của ông nhìn lịch sự hiểu chuyện nhỉ.”

Hàn Chí Thần liếc nhìn Vu Hào, cười đáp: “Con bé này sợ người lạ.”

“Tuổi chắc không nhỏ rồi nhỉ, sao gọi là bé được?”

Hàn Chí Thần tỉnh quái: “Ông thử đoán xem mấy tuổi rồi?”

Lịch Hồng Văn suy nghĩ, cẩn thận quan sát Vu Hào một lúc rồi nói, “Nhìn cũng không lớn mấy, nhưng có thể ở bên cạnh ông nhiều năm như thế, nếu không phải ba mươi thì cũng là hai mươi tám tuổi!”

“Lợi hại.” Hàn Chí bật ngón tay cái.

Lịch Hồng Văn vui vẻ, “Đoán đúng thật hả?” Quay đầu hỏi Vu Hào: “Thế rốt cuộc là ba mươi hay hai mươi tám?”

Vu Hào trả lời đúng sự thật: “Hai mươi tám ạ.”

Lịch Hồng Văn cười: “Không tệ, mới hai mươi tám đã làm trợ lý nghiên cứu viên rồi cơ đấy.”

Đâu có xuất sắc mấy đâu, người lợi hại thật sự thì ba mươi tuổi đã làm nghiên cứu viên, còn chờ cô được lên chức kia chắc cũng phải hơn bốn mươi tuổi.

Hàn Chí Thần nói: “Con bé thông minh lắm, người cũng không tệ, sao nào, ông có thể giới thiệu không?” Nói rồi quay đầu nhìn xung quanh, “Trong đội ông có người nào hợp tuổi thì giới thiệu một anh cho Vu Hào bọn tôi nhé?”

Đây chỉ là nói đùa.

Nhưng Lịch Hồng Văn lại nghiêm túc, ánh mắt quét một vòng: “Vậy ông xem thử người đối diện thế nào?”

Lục Hoài Chính bị gọi tên lại giả vờ như không nghe thấy gì, bình tĩnh và com, tay đều đặn gấp thức ăn, Vu Hào thấy hình như anh dối thật.

Ánh mắt Hàn Chí Thần rơi trên người Lục Hoài Chính, mắt quét một lượt từ đầu tới chân, gật đầu: “Không tệ, nhưng trông quen quen?”

Lúc này Lục Hoài Chính mới lên tiếng nhắc nhở, “Năm tháng trước, ở hôn lễ của Tống Tiểu Đào, tôi với ông đã gặp nhau một lần rồi.”

Lúc này Hàn Chí Thần nhớ ra, mơ hồ có chút ấn tượng, có điều giờ trí nhớ của ông không tốt như thanh niên, cũng không chú ý tới chuyện đấy nên không nhớ rõ cụ thể, chỉ biết là có người như vậy.

Lịch Hồng Văn nhìn Lục Hoài Chính: “Xem ra là có duyên rồi đấy, thế nào, cậu có muốn cân nhắc xem không, giáo sư Hàn là bạn cũ nhiều năm của tôi, tôi tin học trò mà ông ấy giới thiệu, nhất định là một cô gái tốt.”

Hàn Chí Thần chỉ thuận miệng nhắc tới coi như đùa vui thôi, không ngờ Lịch Hồng Văn lại thật sự nôn nóng thay Lục Hoài Chính.

Mới từ tiền tuyến về mà ông đã nói muốn giới thiệu giúp anh, nhưng đều bị Lục Hoài Chính qua loa né tránh vấn đề.

Hàn Chí Thần sợ Vu Hào lâm vào thế bí, còn đang định nói đỡ hai câu cho học trò mình thì thấy Lục Hoài Chính đặt bát xuống, nhìn hai ông già cười tự giễu:

“Lãnh đạo ơi, chú cũng đừng đùa tôi như vậy chứ, một cô gái đẹp như vậy sao có thể gả cho quân nhân chúng ta được, đừng có làm khó người ta nữa. Tôi ăn no rồi, về trước đây, chú với giáo sư Hàn cứ từ từ mà ăn.”

Lịch Hồng Văn thấy anh từ chối thì cũng không cưỡng cầu, lại sợ Hàn Chí Thần hiểu lầm nên quay sang giải thích: “Đợt quan hệ hữu nghị lần trước cũng không thấy cậu ấy từ chối như vậy mà. Đừng tưởng làm lính nhiều năm mà cậu thà nhè, chứ thật ra cậu ấy sống với cô mình từ nhỏ, được nuôi dạy không tệ. Chẳng biết hôm nay bị gì đấy nữa, có lẽ do điều kiện tốt quá nên đâm hoảng ấy mà.”

Tuy ngoài mặt Lịch Hồng Văn nói như vậy, nhưng trong lòng lại lắm bả, có đâu chứ, cũng không phải chưa giới thiệu mấy người có điều kiện khá hơn, thế nhưng chưa bao giờ thấy cậu ta phản ứng kịch liệt như vậy.

Hàn Chí Thần chỉ cười cười, trong lòng lại cực kỳ bao che: Chỉ có bề ngoài tốt thì có ích lợi gì, biết lấy mấy bay chiến đấu thì đặc biệt hơn người à, đừng có nói cậu coi thường bọn tôi, mà bọn tôi coi thường điều kiện của cậu đấy!

Suốt bữa com, Vu Hào không nói lấy một câu, cả người giống như trái bóng bị người ta đá qua đá lại.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Editor: LuChan

“Tôi ở cái lúc bằng tuổi cậu bây giờ, thật sự là, da mặt còn dày hơn cả tường thành.”

***

Lục Hoài Chính chưa về ký túc xá vội, mà ngồi trên bãi cỏ ngậm cỏ đuôi chó nhìn về sân thao luyện.

Anh nhớ lại năm mình nhập ngũ, đúng lúc đón năm mới nên trong đội làm sủi cảo, sĩ quan huấn luyện trưởng đánh cược với anh, nói mình một lúc có thể ăn năm mươi cái sủi cảo, còn Lục Hoài Chính nói mình có thể ăn bảy mươi cái. Kết quả hai người liền cá cược, mọi người trong đội xúm lại xem náo nhiệt, ồn ào rầm rầm, còn kêu gào ủng hộ. Bình thường sĩ quan huấn luyện trưởng hay dùng nhiều cách khác nhau để hành hạ bọn họ, nên các chiến sĩ

đều nghiêng về một phía, cùng chung mối thù, hy vọng Lục Hoài Chính có thể dập tắt vẻ huỳnh hoang của sĩ quan huấn luyện trưởng.

Sĩ quan huấn luyện trưởng ăn đến cái sáu mươi tám thì nuốt không trôi nữa, miệng toàn sùi cào ngạc nhiên nhìn tên tiểu tử trước mặt ăn miếng sùi cào thứ bảy mươi tám mà không hề đổi sắc.

Nuốt xuống, tròn tròn con mắt lên nhìn: “Dạ dày thẳng oắt nhà cậu trâu bò thật đấy.”

Hồi nhỏ Lục Hoài Chính đã là cậu bé ngoan có thể ăn hai bát cơm, đặc biệt là thích món sùi cào mẹ làm nhất. Chỉ cần lần nào mẹ bắt đầu làm sùi cào là anh lại xách ghế đầu ra ngồi bên cạnh, sau đó cùng nặn bánh với bà.

Làm xong thì đợi bố về mới cho vào trong nồi nấu, anh có thể ăn một lúc mấy chục cái sùi cào làm bằng tay này.

Trước đây mẹ anh làm trong quân đội, tay nghề của bà là được đầu bếp trong đội dạy cho, thế nên dù mới vào đội đã thấy rất thân thiết.

Cho đến năm thứ hai anh thi đậu học viện quân sự thì không còn được ăn loại sùi cào nào có mùi vị giống vậy nữa.

Từ khi trở thành lính nhảy dù, thực đơn ở nhà ăn không vụ phần lớn đều được chuẩn bị theo thể trạng của anh, không thể ăn tùy tiện được.

Đi lính nhiều năm thế rồi, nhưng ở trong quân doanh anh chỉ nhớ đến hai người phụ nữ.

Một người là mẹ anh.

Còn người kia chính là Vu Hảo.

Thật ra anh rất ít khi nhớ tới Vu Hảo, đa phần chỉ nhớ tới mẹ.

Lần đầu tiên nhớ Vu Hảo là khi năm đầu nhập ngũ sắp kết thúc.

Trong những nhiệm vụ anh thi hành ở liên đội thì cực khổ nhất chính là nhiệm vụ trực đêm, thay phiên nhau, đặc biệt là vào lúc nửa đêm mùa đông. Những khi ấy tuyết rơi rất dày, nhà cửa bên ngoài một mảnh trắng xóa, có một số tên lính già trực đêm quen thói ban đêm nhân khi mọi người ngủ say, chui vào phòng nhét quả cầu tuyết vào trong cổ áo sau đó bỏ chạy ra ngoài, loại chuyện này, làm trăm lần hiệu quả trăm lần, không sợ bất tỉnh.

Người bị đánh thức cũng rất tức giận, giật bản mình dậy bò xuống giường đuổi theo người ta.

Lục Hoài Chính tỉnh dậy đúng lúc nên không bị người ta nhét tuyết, trở thành người xem trò vui.

Đây chỉ là một buổi tối bình thường.

Lúc chuẩn bị thi hành nhiệm vụ đêm, anh thường ngâm thuốc đứng trước cổng dãy nhà, đợi người chiến hữu cùng ca trực dạy dỗ bên trong một trận ra trò.

Liên đội cấm hút thuốc nên anh chỉ ngâm cho đỡ thèm, tiện tay cầm cành cây dưới đất lên, chẳng hiểu sao lại viết tên của Vu Hảo, anh gạch một nét dài, chậm rãi viết, lúc viết không để ý, đến khi viết xong thì vắt cành cây đi cúi đầu nhìn.

Hai chữ “Vu Hảo” đập thẳng vào mắt anh.

Chữ viết rất đẹp, nét chữ cứng cáp. Hồi nhỏ anh từng học chữ với ông ngoại nhưng anh lại không có kiên nhẫn, học bữa đực bữa cái, tính tình lại bướng bỉnh, ngày nào cũng bị ông ngoại cầm chổi lông gà rượt đánh, vất vả lắm mới học được thì ông ngoại không chịu dạy tiếp nữa, ông bảo viết thư pháp thì cứ phỏng theo mẫu nhiều là được, còn lại thì phải xem cháu có căn cốt không.

Hiển nhiên Lục Hoài Chính không có căn cốt rồi, cùng lắm thì luyện chữ nhiều thôi, anh cảm thấy hồi bé bản thân mình thật quá cực khổ.

Cho nên khi biết Vu Hảo chơi được nhiều nhạc cụ đến thế, đương khi những người khác đều ngưỡng mộ cô, thì trong đầu anh bật ra một suy nghĩ ——

‘Không biết hồi nhỏ cô ấy bị đánh bao nhiêu nhĩ.’

Từ đó về sau, trong quãng thời gian ấy anh thường hay nhớ về tuổi dậy thì, nhớ đến Vu Hảo, mà mỗi lần nhớ tới lại không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Sau đó, coi như hình thành thói quen.

Hàng năm tuyết rơi, anh đều viết tên Vu Hảo trên tuyết, viết bằng nhiều kiểu chữ khác nhau mà hồi bé anh được học, viết nhiều đến nỗi, anh còn thuận tay viết cái tên Vu Hảo hơn là tên của mình.

Hình như lần cuối cùng viết tên cô đã là hai năm trước rồi, anh cũng không nhớ rõ lắm.

Nghĩ đến đây, Lục Hoài Chính ngã người ra sau nằm lên cỏ, tay lót dưới gáy, ánh mắt hơi híp lại, chân gác lên, miệng ngâm cô đuôi chó.

Bất chợt bên cạnh có cánh tay vươn tới, lấy cổ đuôi chó trên miệng anh xuống, Lục Hoài Chính hồ nghi nhìn sang, lúc nhìn lên thì trán nhú lại xuất hiện

nếp nhăn, đến khi thấy người thì mới miễn cưỡng cụp mắt.

Người đến là một chàng trai trẻ, nhỏ hơn Lục Hoài Chính năm tuổi, cũng là chiến sĩ trong đội, tên Trần Thụy. Cậu ta vuốt chỗ cỏ bên cạnh anh rồi đặt mông ngồi xuống, một chân gấp lại, tay khoác lên đầu gối, nghiêng đầu cúi người nhìn anh, “Đội trưởng đang nghĩ gì thế?!”

Lục Hoài Chính không đáp, đầu nhích sang bên kia.

Trần Thụy nhìn anh cười hehe: “Không phải là đang nghĩ tới cô gái trong bếp số sáu đó chứ?”

“Trong bếp số sáu có phụ nữ à?”

Trần Thụy nghi ngờ nhìn anh, “Đừng có giả vờ, em đã nghe tiểu đội trưởng nói, lãnh đạo muốn giới thiệu anh với cô gái đó... Aizz, cô gái đó vừa đẹp lại nhã nhặn, lúc nói chuyện cũng dịu dàng nhỏ nhẹ, thế mà —— anh cũng lơ xem thường đấy hả?”

Lục Hoài Chính không để ý tới cậu ta, đoạt cọng cỏ đuôi chó về rồi lại ngậm trong miệng lần nữa, lần này dứt khoát chắp hai tay sau gáy, vắt chéo hai chân nằm trên cỏ.

Một hồi lâu, Trần Thụy thấy anh không có động tĩnh gì thì tưởng anh đã ngủ.

Nhưng bỗng nhiên nghe thấy.

“Cậu còn nhớ cái đợt khi chúng ta mới học nhảy dù không?” Anh cấn cọng cỏ mơ hồ nói.

Trần Thụy nghi ngờ, sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này.

“Nhớ chứ.”

Lục Hoài Chính lại híp mắt, giọng nói lại rất bình tĩnh: “Lúc ấy huấn luyện viên có nói, là một lính nhảy dù giỏi, chỉ khi chắc chắn dù chính không bung ra thì mới có thể sử dụng dù dự phòng ——”

Huấn luyện viên nhắc đi nhắc lại câu này không dưới mười lần, Trần Thụy nhớ rất rõ, bởi vì lúc ấy có rất nhiều người chưa vượt qua được nỗi sợ nhảy dù hay con số trên đồng hồ đo khoảng cách, hoặc động tác tay chân không đúng tiêu chuẩn cho nên không dám nhảy, mỗi lần nhảy đều phải mở dù dự phòng ra, Trần Thụy cũng đã từng làm chuyện như vậy rồi.

“Nhớ chứ.” Trần Thụy thông thả trả lời, “Huấn luyện viên nói, nếu bọn em quả quyết được như anh, thì hằng năm sẽ không có người rớt rồi.” Nói xong nhớ lại mà vẫn không nén nổi bàng hoàng, khủy tay chống đất, mặt lại cúi xuống lần nữa: “Thật ra em cũng tò mò, sao lần đấy sắp tiếp đất thì anh mới mở dù vậy? Lúc ấy đại đội trưởng giận đến mức xanh cả mặt, ông ấy nói anh mà chậm một giây nữa là phá được kỷ lục nhiều năm liền của ông ấy ở trong đội rồi.”

Tuy là nói như vậy, nhưng đại đội trưởng vẫn thích anh nhất.

“Vi huấn luyện viên nói, tỷ lệ bung dù của dù chính là một ngàn trên một trăm, không có dù nào không mở được cả, chỉ có lính không nhảy mới như thế.”

“Sao em thấy anh nói lời này là có ý khác?” Trần Thụy cảnh giác nhìn anh.

“Không có, chẳng qua là tôi đang nghi ngờ, có thật dù chính có thể luôn mở được không? Có thật không mở được dù chính là do kỹ thuật sai, hay là do bản thân dù có vấn đề.”

Trần Thụy xấu xa nói: “Sao em lại có cảm giác anh đang mắng người nhì.”

Lục Hoài Chính lắc đầu cười không nói.

Trần Thụy phản ứng nhanh, “Còn đang làm mai cho anh với cô tiểu thư kia mà, anh ở đây nói vớ vẩn gì vậy.”

“Mai không thành đâu, người ta có điều kiện như thế, trừ khi nào úng nước mới gả cho quân nhân.” Lục Hoài Chính nhìn về phương xa.

Trần Thụy nói: “Hôm nay đội trưởng anh khác lắm.”

“Vậy chắc là ngày đầu tiên cậu biết tôi rồi.”

“Bình thường anh hay nói, đàn ông không được coi nhẹ bản thân mình, quân nhân lại càng không được. Giờ anh lại đang oán trách ai thế?”

Lục Hoài Chính đột nhiên bật dậy, chống tay lên đầu gối, cười khê:

“Tôi ở cái lúc bằng tuổi cậu bây giờ, thật sự là. Da mặt còn dày hơn cả tường thành, miệng bô bô nói lung tung vớ vẩn, những lời đó cậu không cần để bụng.”

“...”

...

Ăn cơm trưa xong thì nghỉ chốc lát.

Buổi chiều phân khu quân đội còn có buổi họp, giáo sư Hàn và Lịch Hồng Văn thêm cả Lục Hoài Chính cũng phải tham gia, là liên quan tới tiêu chuẩn triển khai kiểm tra tâm lý sức khỏe của lực lượng không quân nên Vu Hảo cũng đi.

Cả phòng họp rất yên ắng.

Lịch Hồng Văn nghiêng đầu ghé vào tai Lục Hoài Chính bố trí công việc, anh khoanh hai tay trước ngực nghiêm túc lắng nghe, đến phần quan trọng thì gạch trên giấy mấy đường, vẫn là con chữ rồng bay phượng múa không tập trung. Lịch Hồng Văn rất không ưa điệu bộ này của anh.

Ông cũng không kỳ có mặt người ngoài mà mắng mỏ: “Chữ cậu còn cầu thả hơn thằng con hai tuổi nhà tôi, không phải hồi nhỏ cậu theo ông ngoại luyện chữ hả, giờ học thành cái kiểu này đây à?”

Lục Hoài Chính xoa xoa mũi, mặt đỏ ửng về chịu đựng.

Về mặt anh lúc bị thầy cô trách phạt hồi trước cũng giống thế này, theo bản năng xoa xoa mũi, rất đúng mực, cũng không biết là có nghe lọt không. Dù có làm chuyện xấu thì vẫn may mắn không chút đỏ mặt, trái lại còn nhìn thẳng lại vào người đối diện.

Suốt cả buổi Lục Hoài Chính hoàn toàn không nhìn Vu Hảo lấy một lần, ngay cả khi cô lên bục phân tích số liệu thì anh cũng chỉ nhìn mấy chiếu sau lưng cô.

“Giáo sư Hàn đã xin phép bệnh viện rồi, nếu như mọi người cần, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể kiểm tra sức khỏe tâm lý cho mọi người.”

“Thời gian thì sao?” Lục Hoài Chính nghe thấy thế, rốt cuộc cũng chuyển tầm nhìn lên người cô, ánh mắt đầy giễu cợt, “Năm một lần? Hay một năm một lần? Hay mười năm một lần?”

Anh cố ý nhấn mạnh chữ ‘mười’ này.

Nghe giọng anh có phần sai sai, ngay cả Lịch Hồng Văn cũng trách cứ nhìn anh, “Làm gì đấy, đập phải thuốc nổ hả?”

“Có đâu.” Anh ho khan, bóp cổ rồi nhẹ nhàng dời mắt đi nơi khác, “Họng khó chịu thôi.”

“Kiểm tra định kỳ một năm một lần, ngoài ra còn có thể theo dõi sau kiểm tra. Bất cứ lúc nào chúng tôi đều có thể đến, và dĩ nhiên nếu người nhà các anh cần giúp đỡ hay ới xin ý kiến thì cũng có thể tìm đến chúng tôi bất cứ khi nào.” Vu Hảo giải thích.

Lịch Hồng Văn không có ý kiến gì, còn Lục Hoài Chính dù có ý kiến thì cũng không được lên tiếng, chuyện này cứ thế tạm thời do Lịch Hồng Văn quyết định, rốt cuộc vẫn còn phải họp với mấy lãnh đạo nữa rồi mới đưa ra quyết định chính thức.

Buổi họp kết thúc, Vu Hảo đi vào nhà vệ sinh, đến khi quay về thì mọi người đều giải tán cả.

Không biết giáo sư Hàn cùng Lịch Hồng Văn đã đi đâu.

Còn Lục Hoài Chính ngồi hờ nơi mép bàn, hai tay đút túi quần, ánh mắt nhàm chán rảnh rỗi nhìn khắp nơi, cho đến khi cô vào thì dừng lại.

Trong nháy mắt hai người nhìn nhau, Vu Hảo vội cúi đầu xuống, dùng khăn giấy lau tay, không cảm xúc hỏi: “Giáo sư Hàn đâu rồi?”

Lục Hoài Chính cũng quay đầu đi, giọng đều đều: “Đi rồi.”

Vu Hảo không tin, có lẽ anh nổi hứng chọc cô chơi mà thôi. Cô không đáp lại anh, im lặng cắm cúi dọn laptop trên bàn.

Hoàng hôn buông xuống, không có mây mù dày nặng, khoảng trời xanh biếc như vừa mới được tẩy rửa, ánh nắng chiều trong lành chiếu rọi qua ô cửa sổ, trên không trung xuất hiện quãng sáng vàng nhạt, cộng thêm trên bàn đầy sách vở giấy tờ, thời gian tựa như quay về mười hai năm trước.

Trước khi chuyển trường hai người chiến tranh lạnh với nhau một trận, hễ Vu Hảo gặp phải anh ở trên đường thì sẽ quay đầu bước đi, Lục Hoài Chính cũng vậy, vốn còn nói nói cười cười với người bên cạnh, nhưng vừa nhìn thấy cô là sắc mặt lập tức lạnh đi, nhiệt độ xung quanh giảm đi ba độ.

Cũng không khác gì tình trạng bây giờ.

Tuy nắng vàng chiếu rọi khắp phòng, thoát nhìn ấm áp trong lành, nhưng bầu không khí giữa hai người lại lạnh như băng, chum nắng vàng kia vạch ngang giữa hai người, như vạch ra khoảng cách to lớn không thể nào vượt qua.

Vu Hảo ôm laptop vào trong ngực, nhấc túi xách lên rồi rời đi.

Người phía sau không động đậy, vẫn giữ tư thế nửa mộng ngồi trên bàn, lười biếng mở miệng: “Biết đường à?”

“Vậy anh có thể dẫn đường cho tôi không?”

Lục Hoài Chính có chút bất ngờ, anh tưởng cô sẽ không mở miệng.

Anh trượt xuống bàn, tay vẫn đút trong túi, gật đầu, hào phóng bày tỏ: “Đi thôi, đưa cô đến cửa quân khu.”

“Giáo sư Hàn đi thật rồi hả?”

Vu Hào không chắc chắn, hỏi lại lần nữa.

“Không biết, lãnh đạo tôi cho cô về sớm.” Anh nói đúng sự thật, vừa nãy lúc Vu Hào mới rời đi, Lịch Hồng Văn vội kéo giáo sư Hàn đi trước, nói Lục Hoài Chính chuẩn bị xe đưa cô về.

Thật ra chỉ cần Vu Hào mở miệng nói một câu, anh tiễn tôi đi, thì anh cũng sẽ đích thân lái xe đưa cô về.

Anh không phải loại người tuyệt tình, dù sao cũng là cô gái anh từng toàn tâm toàn ý thích.

Lục Hoài Chính dẫn cô đi một đường, khi xuống cầu thang anh có thói quen nhón chân bỏ băng vài bậc cấp, anh quay đầu nhìn lại khi đến ngã rẽ, thấy cô vẫn chậm chạp đi đằng sau thì dựa vào tường đợi cô, chờ cô cách khoảng hai ba bậc cấp rồi lại tiếp tục bước tiếp.

Lặp đi lặp lại mấy lần cũng không nhện được nữa, thế là dứt khoát dẫn cô đi phía trước, lúc ra tới nơi, lại thuận tiện dẫn cô xuống cửa, bởi vì đây là địa bàn của anh, ngày ngày dù nhắm mắt cũng đi được nhiều nơi, anh quen thuộc mọi góc ngách nơi đây, mỗi một chi tiết nhỏ anh cũng chú ý đến cảm nhận của cô.

Vu Hào cảm thấy như quay về hồi học cấp ba, hình như anh cũng rất quen thuộc với mọi góc ngách trong trường, từng đi qua nhiều nơi nên biết ở đâu có chuông chó, nơi nào có thể treo tường, anh nói mình giỏi quan sát, thật ra là mượn cớ để cúp học.

Bất chợt giọng nam vang lên kéo cô quay lại thực tại.

“Đi qua trạm gác phía trước chính là cửa ra, xe ở ngoài đó đợi cô.”

“Cảm ơn.”

“Khách khí rồi.” Anh cười, tay đút vào túi, hất cằm chỉ xuống dưới, “Đi đi.”

Kết quả lúc đi qua trạm gác thì phải kiểm tra an ninh.

Người ngoài ra vào quân khu đều phải kiểm tra, cũng chỉ xem trong túi xách có vật gì sắc bén không, trừ điện thoại hay bút ghi âm ra, chỉ sợ tài liệu bí mật. Buổi sáng Vu Hào và giáo sư Hàn ngồi xe Lịch Hồng Văn vào thẳng, còn đồ thì giao trực tiếp cho thư kí của Lịch Hồng Văn, kết quả lúc này đi ra ngoài lại bị chặn, nói trong túi xách Vu Hào có vật màu đen không có trong danh sách ghi lại hồi sáng, bảo cô lấy túi ra.

Lính gác phụ trách kiểm tra vô cùng nghiêm túc, ngay cả băng vệ sinh trong túi xách Vu Hào cũng không bỏ qua, còn tháo ra tỉ mỉ kiểm tra, sợ bên trong có gắn chip.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, bốn năm cặp mắt cứ thế nhìn chăm chăm người đàn ông đang cầm băng vệ sinh của cô lật qua lật lại kiểm tra, khiến Vu Hào đỏ mặt đến tận cổ...

Mấy giây sau.

Băng vệ sinh trong tay lính gác bị người khác lấy đi, mấy người đó ngẩng đầu nhìn lên.

Không biết Lục Hoài Chính tới đây lúc nào, anh nhét lại thứ đồ dùng phụ nữ vào trong túi xách Vu Hào, một tay xách túi, một tay kéo Vu Hào, giữ chặt vai cô đi tới trước mặt mọi người, hất cằm với đám người kia rồi chỉ ra cửa, âm thanh vang lên từ trên đỉnh đầu như những nốt nhạc êm tai, nhẹ nhàng rơi trên vai cô, ngỡ như có bàn tay gầy gò phủ lấy vai cô, ấm áp chạm thẳng vào lòng ——

“Được rồi, người là tôi dẫn đến đây, mở cửa mau.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: “Tối thứ bảy này có rảnh không?”

Thứ màu đen mà Vu Hào kẹp trong túi hồ sơ chính là USB mà giáo sư Hàn đã dùng trong buổi diễn thuyết hồi sáng. Trước khi Lục Hoài Chính kéo đi

thì đột nhiên Vu Hào sực nhớ ra, lấy lại túi xách từ tay Lục Hoài Chính, bước tới, cầm bằng hai ngón tay, nhìn về phía người canh gác nói: “Là cái này sao?”

Lính gác liếc nhìn Lục Hoài Chính trước.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn Vu Hào, ánh mắt chuyển sang nơi khác, khẽ gật đầu, lúc này lính gác mới dám nhận lấy, sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì Lục Hoài Chính mới kéo Vu Hào đi.

Hoàng hôn dần buông ở đằng tây, nắng chiều nơi chân trời tô điểm những đám mây rực rỡ, giữa cánh xuân chim về hoa nở, ánh sáng nhạt nhòa dịu dàng bao trùm vạn dặm, đến cây cối cũng mang theo nét phong tình.

Một chiếc Mitsubishi màu đen bóng loáng đậu trước cửa quân khu, cửa sổ bên ghế lái hạ xuống, tài xế đeo mắt kính màu đen, ngồi tựa ra sau ghế, ngón tay gõ nhịp nhẹ nhàng. Thấy phía xa có người đi tới, người tài xế dùng ngón tay trỏ kéo mắt kính xuống sống mũi nhìn chăm chăm, đến khi nhận ra thì lập tức thôi thả lỏng, lưng thẳng tắp dựa vào ghế. Khi bọn họ tới gần, người ngồi trong xe cười ngượng ngùng: “Đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chính ừ một tiếng, vòng thẳng qua đầu xe rồi nhét người bên cạnh vào chỗ lái phụ, đúng là ‘nhét’ vào, không hề hỏi ý kiến của Vu Hào mà đã đẩy người ta vào trong xe, lực tay còn không nhẹ.

Sau đó ‘rầm’ một phát đóng cửa lại. Còn bản thân thì bước nhanh tới chỗ lái xe, gõ vào cửa xe, giọng nói đều đều không cảm xúc, “Xuống xe.”

Tài xế ngoan ngoãn bước xuống, đóng cửa lại.

Lục Hoài Chính còi mũi rồi lại ném áo khoác quân trang ra phía sau, mở cửa xong thì như sực nhớ ra điều gì đấy, quay đầu lại nói với tài xế, “Lát nữa lính đạo muốn tiền giáo sư Hàn về, cậu đưa bọn họ đi đi.”

Tài xế gật đầu.

“Đi đây.”

Lục Hoài Chính nói xong liền xoay người nhảy lên xe, thắt dây an toàn rồi quét mắt nhìn sang Vu Hào bên ghế phụ, thấy cô đã ngoan ngoãn thắt dây, khoe miệng anh nhếch lên, thôi nhìn, đánh tay lái đạp chân ga. Qua kính chiếu hậu, có thể thấy tài xế đứng nguyên tại chỗ, làm động tác chào rồi đưa mắt nhìn anh đi xa.

Chiếc SUV màu đen phóng ra khỏi quân khu, ổn định chạy trên đường, hai bên là hàng cây bạch dương ngạo nghễ đứng thẳng, trên cành cây treo trĩu là những chồi non, tựa như lính gác trú đóng nhiều năm, trung thành cống hiến vì đất nước này.

Vu Hào cảm thấy giống anh ghê, vừa cao lớn lại mang đến cảm giác an toàn vô cùng.

Khi người đàn ông trút bỏ đi lớp vỏ thiếu niên non nớt, trông anh ta trầm lắng đến tột cùng.

Lục Hoài Chính mặc áo sơ mi cắt may, cà vạt màu xanh lam được thắt ngay ngắn trên cổ. Hình như anh cảm thấy bức bối nên vô thức giơ tay nói lỏng cổ áo, nhưng rồi qua kính chiếu hậu lại cảm thấy bản thân thế này trông chẳng ra gì, bèn nhúu mày thắt chặt cà vạt lại, vẻ mặt có đôi phần mất kiên nhẫn.

Lục Hoài Chính lái xe rất nhanh nhưng cũng rất vững. Xa chạy ra khỏi quân khu, hòa vào đường chính thành phố, vượt qua những chiếc xe chạy chậm như ốc sên ở phía trước.

Vu Hào một mực nhìn ngoài cửa xe, độ mấy năm nay cô rất thích để ý tới những người xa lạ mà mình vô tình gặp phải như thế này.

Ví dụ như, cô gái trẻ ngồi trên chiếc Cayenne đang nũng nịu với người đàn ông đang cầm lái, đôi vợ chồng trong chiếc BMW đang cãi nhau không ngừng nghỉ vì giá xăng; người phụ nữ trong chiếc Toyota có triệu chứng điên đường*, điên cuồng nhấn còi inh ỏi với dòng xe chạy phía trước...

(*Điên đường/road rage: là thuật ngữ xuất phát từ phim ảnh Mỹ thập niên 50 của thế kỷ trước, dùng để mô tả tình trạng nóng giận không kiểm soát được trong khi lái xe.)

Trong thoáng chốc như nhìn thấu trăm sắc thái nhân gian, phù thế hỗn loạn người ma đồng hành.

Mà người đàn ông bên cạnh cô đây, vẫn bình tĩnh lao ngang qua đấy.

Lục Hoài Chính lái xe rất yên lặng, không nói lời nào, không nhanh không chậm đạp chân ga chạy theo dòng xe, lúc đèn đỏ thì gác tay lên bệ cửa chống cầm các kiểu. Anh chăm chú lái xe, bình thần không tranh giành.

Vu Hào hiếm khi thấy ai lái xe mà có thái độ ‘thế nào cũng được’ như anh. Cô cũng từng ngồi xe của đồng nghiệp rồi, rõ ràng ngày thường là một người ôn hòa, nhưng khi động đến vô lăng là cả người không khác gì pháo dây, nổ từng chút từng chút một, hùng hăng hổ hổ chạy trên đường, nếu có ai đụng vào xe cô ấy là sẽ nổi cáu phát điên đánh vô lăng đâm vào lái.

Vào thành phố tức là có người nhiều hơn, có vài người thấy bảng tên anh thuộc quân đội nên nhìn lâu thêm mấy giây, Lục Hoài Chính trực tiếp nâng kính xe lên. Tiếng vù vù gió thổi cùng tiếng người huýt sáo dần bị ngăn cách bên ngoài, trong xe chợt yên tĩnh đến dị thường.

Trong không gian tĩnh mịch ấy, Vu Hào cảm thấy mỗi một tiếng thở của anh đều trở nên rất rõ ràng, nhịp tim đập cũng dần nhanh hơn, thỉnh thoảng, huyết thái dương hơi căng ra, cô lại nhớ đến cảnh tượng Lục Hoài Chính đoạt lấy bằng vệ sinh vừa rồi.

Tay của người đàn ông vừa thon dài lại cứng cáp, khi bóp bóp nhận ra ấy là thứ gì thì lại mất tự nhiên, bình thường rút súng bắn chiến đấu trên không là thế, nhưng lúc cầm đồ của phụ nữ lại có phần luống cuống.

Để thương đấy chứ.

Lúc nghỉ trưa, cô rảnh rồi thuận miệng hỏi tiểu đội trưởng vài chuyện của Lục Hoài Chính, tiểu đội trưởng lại rất kích động, nói đến nổi mắt nổi đom đóm.

“Tôi vào đội khá muộn nên có rất nhiều chuyện không được chứng kiến tận mắt mà chỉ nghe người khác kể, nhưng trong đại hội thi đấu năm ngoái tôi từng được trông thấy rồi, đội trưởng rút súng bắn không tới một giây, chắc là 0.7 hay 0.8 giây gì đó, tóm lại là nhanh cực, người khác còn chưa nạp đạn mà bên kia đã vang lên tiếng súng rồi. Còn có một lần, có một chiếc máy bay chiến đấu không rõ quốc tịch xuất hiện trong vùng trời của chúng ta, như thể là báo động cấp một rồi đấy, không chắc trên đó sẽ ném gì xuống, ngộ nhờ là lựu đạn thì sao, khi ấy thì dân chúng dưới đây phải chịu khổ mất... Hôm đó đội trưởng dẫn lính mới đi tuần, đội trưởng đối liên tục mười mấy ngôn ngữ kêu đối phương đầu hàng, để bọn kia mau chóng rút lui, kết quả chiếc phi cơ kia bay lượn quần trên đầu cách mười ngàn mét, đến hai giờ sau, đội trưởng phát vô tuyến báo cáo tình hình với lãnh đạo, nói bọn họ đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cố gắng giảm tổn thất xuống mức thấp nhất, các cô không biết để đào tạo được một không quân thì phải hao tổn biết bao nhiêu tinh lực và tài lực đâu, đặc biệt là như đội trưởng, xảy ra chuyện thật thì có người vui cũng có người buồn, vậy mà kết quả anh ấy còn vô tư nói đùa với họ qua vô tuyến, hỏi rốt cuộc người anh em này là người nước nào, mẹ nó chứ đến con chim đang hót cũng bị anh ấy bức chết mất. Lúc ấy sắc mặt lãnh đạo rất khó coi, nhưng hết cách rồi, vì bảo vệ không phận nên ai hy sinh cũng là điều tất nhiên, thế nên chỉ còn nước cắn răng ra lệnh, còn có một lãnh đạo khác đỏ cả mắt, len lén lau nước mắt. Kết quả, khi đội trưởng thốt ra câu cảnh cáo bằng tiếng Anh cuối cùng thì chiếc phi cơ kia liền rút lui, ngữ điệu của mọi người đều thả lỏng, lúc tên lính mới kia xuống, đi theo sau đội trưởng, còn tiểu urot cả quân... Nhưng lúc đó không có một ai chê cười cậu ta cả, vì đứng trước cái chết thì bất cứ ai cũng có quyền sợ hãi.”

...

Vu Hào cho rằng cả đường đi sẽ không ai nói lời nào.

Kết quả người đàn ông bên cạnh nhìn kính chiếu hậu đánh vô lăng, rồi hơi hột ném ra một câu:

“Mấy năm nay, sống thế nào?”

Giống như người bạn cũ nhiều năm chưa gặp lại, thế nhưng tư vị trong đó lại để người nghe có trăm mối cảm xúc.

“Tốt lắm.” Ánh mắt Vu Hào rơi vào cảnh vật bên ngoài cửa xe, “Còn anh?”

Lục Hoài Chính không lên tiếng, lúc đi ngang qua giao lộ, tay anh lại đặt lên cửa kính chờ đèn đỏ, ánh mắt nhìn ra ngoài xe, trong nháy mắt xe tiếp tục lăn bánh thì mới tùy ý mở miệng: “Cũng được, không chết không đau cũng coi như không tệ.”

“Tại sao lại muốn làm quân nhân?” Vu Hào rất tò mò.

“Do hồi ấy sống không có gì.” Mắt anh nhìn thẳng phía trước, xe vẫn chạy đều đều, trái lại trả lời rất thẳng thắn.

Quả thật ban đầu đâu có suy nghĩ nhiều, đầu nóng lên thì đi lính thôi, nhập ngũ không bao lâu thì gặp được Lịch Hồng Văn, rất rất thích anh, thế là đào tạo anh đến tận bây giờ.

Bảo vệ quốc gia, máu vậy khung trời mênh mông, nói nhiều nhất chính là những lời nói suông, anh vẫn cảm thấy nghề này không khác nghề thông thường là bao, vẫn cầm tiền lương tiền thưởng, phạm sai lầm thì chịu trách nhiệm rồi bị trừ lương, đi ra khỏi nhà lại càng phải chú ý hình tượng.

Lúc làm nhiệm vụ ở các nơi trên thế giới, người khác viết di thư thì lau lã viết cả một tràng dài, còn anh chỉ viết có hai câu.

Sống làm người kiệt xuất, chết hy sinh oanh liệt.

Không hối tiếc.

Lúc anh còn nhỏ mẹ đã qua rồi, mấy năm sau bố cũng đi theo, từ nhỏ anh đã được cô nuôi lớn, đến tận bây giờ ông ngoại vẫn không định gặp lại anh, chỉ duy nhất có một người làm anh bận lòng giữa đêm khuya.

Nên lại càng không muốn giao thứ kia vào tay cô.

Cho nên về sau ngay cả hai câu kia cũng lười viết.

“Cám ơn anh đưa tôi về.” Vu Hào chủ động mở miệng.

“Không có gì.”

Anh hừ nhẹ: “Dù sao cũng là lần cuối.”

Vừa dứt lời, xe đứng lúc dừng trước cửa viện nghiên cứu, Lục Hoài Chính tắt máy, biểu cảm lạnh lùng, không hề nhìn cô mà nhắc nhở: “Đến rồi.”

Nghiêm chỉnh y hết một tài xế thực thụ.

Vu Hào mở cửa xe, thấp giọng nói câu cảm ơn.

“Đội đã.”

Cô sững sốt, quay đầu lại.

Lục Hoài Chính cũng không nhìn cô, dựa người vào ghế, tầm mắt nhìn đăm đăm ngoài cửa, chậm rãi hạ cửa xe xuống, cây cảnh mỏng lung dần trở nên rõ ràng hơn, cửa xe từ từ hạ xuống ngang cằm anh, chỉ nghe thấy anh thờ ơ hỏi một câu:

“Tôi thứ bảy này có rảnh không?”

Vu Hào nghiêm túc nghĩ xem thứ bảy này có hẹn gì không.

Đúng là có bận, nhưng có thể điều chỉnh lại, còn cụ thể thì cô phải về xem lại thời khóa biểu trong ngày đã.

Một tay Lục Hoài Chính cầm tay lái, ngón trở gõ nhịp nhịp, trông rất kiên nhẫn.

“Tôi phải về xác nhận lại với giáo sư Hàn đã.” Cô có gì nói vậy.

Khỏe miệng anh nhếch lên, nhắc tay xuống khỏi cửa sổ, ngồi thẳng người dậy, cúi đầu bật đài phát thanh, thong dong nói: “Được rồi, coi như tôi chưa hỏi gì.”

Trong chớp mắt trở nên yên tĩnh.

“Trùng hợp vậy?!”

Bất chợt ngoài cửa xe xuất hiện một khuôn mặt, nói đúng hơn là hai khuôn mặt, Tống Tiểu Đào mới kết hôn cùng người học nghiên cứu sinh với cô ta Nguyên Tịnh, trong cả viện này, hai người họ có quan hệ tốt nhất, từ khi Tống Tiểu Đào kết hôn, cô ta đã nghĩ đủ cách muốn giới thiệu Nguyên Tịnh cho bạn của chồng mình, nhất là Lục Hoài Chính.

Kết quả vừa nhìn thấy người ngồi ở ghế lái phụ là Vu Hào thì cả hai đều sững sờ, nụ cười trên môi Tống Tiểu Đào cứng lại.

Lục Hoài Chính dựa vào xe, ánh mắt nhàn nhả đảo qua hai người họ, giọng vừa lạnh nhạt lại khách khí, “Trùng hợp thật.”

Tống Tiểu Đào cảnh giác nhìn Vu Hào, hoài nghi hỏi: “Anh ở đây làm gì?”

Lục Hoài Chính cười kéo cổ áo lại, mặt đầy vẻ thản nhiên, bỗ bã nói ——

“Tán gái.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: “Hôm nay tôi mới biết, thì ra cô thích người lớn tuổi.”

Hoàng hôn như nước, ráng chiều ửng đỏ hắt lên kính chắn gió, Vu Hào cảm thấy hơi nóng, bất giác cô nhớ lại trong tiệc cưới mấy ngày trước vô tình nghe được đoạn đối thoại giữa Tống Tiểu Đào với Nguyên Tịnh ở nhà vệ sinh.

Lúc ấy giọng của Nguyên Tịnh có phần khiếp đảm, bởi vì kinh ngạc nên không nhận được lớn tiếng nhưng lại không thể không nén lại, mỗi câu mỗi chữ đều rất căng thẳng: “Vậy là cô không mang thai?”

Tống Tiểu Đào thờ dài, ý bảo cô ta mau thấp giọng lại, rồi thờ ơ nói: “Lâm Sương đã nói có rất nhiều bạn gái, căn bản không có ý định kết hôn rồi, cũng như mấy người bạn của anh ta vậy, rất một lũ như nhau, một kẻ thì lùn, một tên thì lạnh nhạt, còn một người nữa, là người quân nhân kia đấy, trông khá được đấy, nhưng đối xử với ai cũng tốt như nhau, không một lòng. Tôi cũng là bị bắt buộc thôi.”

Nguyên Tịnh không dám tin, “Cô nhất định phải gả cho anh ta sao?”

Tống Tiểu Đào: “Đúng vậy, tôi nói lời này cô chớ không tin, khoan nói đến mấy người bạn kia của anh ta đã, mà chỉ riêng điều kiện này của Lâm Sương thôi, giờ có đốt đèn lên cũng khó mà tìm, tôi không thể bỏ qua được, cô có biết không hả. Hơn nữa, tôi nghe nói cô gái trước kia anh ta vẫn luôn thích

giờ sắp về nước rồi, tôi sợ bị thay đổi nên mới nghĩ ra hạ sách này.”

Nguyên Tịnh sững sốt: “Vậy bây giờ anh ta còn thích cô gái kia không?”

Tổng Tiểu Đào cười nhạt: “Còn.”

Nguyên Tịnh không hiểu nổi, “Vậy vì sao cô còn kết hôn với anh ta?”

Tổng Tiểu Đào cười nhạo: “Đại tiểu thư ơi, cô thật sự cho là có loại đàn ông giống trong tiểu thuyết à? Thích thì thích thôi, tôi cũng thích đàn anh của mình mà, nhưng tôi lại chọn kết hôn với Lâm Sướng, bởi vì trừ thích ra thì nhiều hơn là anh ta có thể cho tôi cuộc sống mà tôi muốn, còn đàn anh kia thì không thể, cô hiểu không?”

Nguyên Tịnh hạ thấp giọng: “Vậy ngộ nhờ người con gái anh ta thích quay về rồi, thì hai người họ?”

Tổng Tiểu Đào: “Có câu nói ‘trước khi kết hôn mở to mắt, sau khi kết hôn mở nửa mắt’ còn gì. Hôn nữa, gạo sống cũng nấu thành cơm chín rồi, có thể xảy ra gì được nữa, nếu anh ta muốn ly hôn, tôi cũng có biện pháp với anh ta.”

Nguyên Tịnh hỏi có biện pháp gì.

Tổng Tiểu Đào nhăn mặt không chịu nói, ậm ừ bỏ qua, “Cô không cần để ý đến, tôi chỉ muốn nói với cô là, mấy ngày nữa chờ người quân nhân kia quay lại thì tôi sẽ giới thiệu cho cô, đừng xem thường anh ta, điều kiện anh ta rất tốt, bố anh ta là liệt sỹ đấy, những người qua lại đều không phải dạng thường đâu, cô biết tập đoàn Bách Á không, đó là công ty của vợ chồng anh ta. Đó còn không phải là cực phẩm trên thị trường xem mắt à? Bố mẹ đều đã mất, có nhà có xe, công việc lại có thể diện, còn có họ hàng giàu có.”

Nguyên Tịnh nghe mà thấy chói cả tai, cũng biết tính tình của Tổng Tiểu Đào nên không nhiều lời nữa, đến khi gần kết thúc câu chuyện, Tổng Tiểu Đào sửa sang lại trang phục, lại nói một câu: “Nhất định cô sẽ thích, đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ giúp cô, phương pháp kia dùng trăm lần hiệu quả cả trăm.”

...

Tổng Tiểu Đào cảm thấy đầu đau hết sức, biết Lục Hoài Chính thích nói đùa, nhưng rất ít khi đùa giỡn chuyện nam nữ như thế này, nghĩ có lẽ anh ta sẽ không nói mấy lời không ý tứ như thế, nhưng nói ra câu này thì chứng tỏ chỉ ít có hảo cảm với Vu Hảo.

Cô ta nhìn Nguyên Tịnh, cười một tiếng rồi quay sang nói với người đàn ông trong xe, “Anh cứ thích nói đùa, bạn trai chị Vu Hảo mà nghe được thì mệt lắm đấy. Hôm qua em có gặp giáo sư Thẩm đó.” Câu cuối này là nói với Vu Hảo.

Lục Hoài Chính lắc đầu cười cười, hèn gì lạnh nhạt với mình như thế, thì ra là có bạn trai rồi, có điều biểu cảm trên mặt cũng không có gì thay đổi, dựa vào ghế, không mặn không nhạt đáp một câu: “Thế à?” Rồi sau đó lại bật cười, mắt nhìn ra ngoài cửa kính, nheo lại: “Có bạn gái đẹp như vậy, đúng là nên có cảm giác nguy cơ.” Nói đến đây lại xoay qua chỗ khác nhìn Tổng Tiểu Đào, hất cằm về phía Vu Hảo, “Anh ta có tốt với cô ấy không?”

“Tốt chứ, tốt vô cùng, chị Vu Hảo mà gặp chuyện là anh ấy còn cuống hơn cả bản thân gặp chuyện. Hôn nữa mới ba mươi hai tuổi mà đã trở thành giáo sư được trường bọn em đặc biệt mời đến, số sinh viên chọn tiết của anh ấy cũng nhiều lắm, rất được hoan nghênh. Nghe nói từ nhỏ hai người đã biết nhau, là thanh mai trúc mã, ——”

Ban đầu khoe miệng Lục Hoài Chính còn nhếch lên, nhưng Tổng Tiểu Đào càng nói thì mặt anh dần cứng lại, nụ cười cũng tắt ngóm, bàn tay đặt trên bệ cửa cũng dần nắm chặt, chặt đến mức xương khớp trắng bệch mà vẫn không để ý.

“Tổng Tiểu Đào, cô đang có thai sao không chịu về nhà sớm đi? Chẳng lẽ mang thai giả?”

Câu nói của Vu Hảo mang theo hàm ý, lạnh lùng ngồi trên xe nhìn với ánh mắt đầy giả rét, lúc nhìn sang Tổng Tiểu Đào, cực kỳ sắc bén.

Vốn Tổng Tiểu Đào chỉ thuận miệng nói đôi ba câu thể thôi, còn chưa nói xong đã tự thấy chột dạ rồi, nhưng vừa nghe cô nói cái thai là giả thì tim bỗng thất lại, ánh mắt Vu Hảo chứa đầy hàm ý cảnh cáo, rõ ràng là đang nói với mình dường như cô ta biết được vài chuyện, lúc này mới hoảng hồn.

Lục Hoài Chính lại cười toe toét: “Cũng đã nói tới đây rồi, sợ gì lãng phí vài phút, nói tiếp đi.”

Tổng Tiểu Đào lại nhìn Vu Hảo, cô nàng khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt lạnh hơn, thế là mở miệng nói: “Không nói nữa, em phải về nhà rồi, bụng khó chịu quá.”

Dẫu gì để Lục Hoài Chính biết bên cạnh Vu Hảo có người đàn ông khác là được rồi.

“Chờ đã.”

Lần này Vu Hảo gọi cô ta lại.

Tổng Tiểu Đào quay đầu, trong lòng không nhin được, lúc thì bảo người ta đi lúc thì kéo người ta lại là muốn làm gì đây, có điều cũng không lộ ra mặt: “Chuyện gì?”

Trời bắt đầu tối dần, giọng của Vu Hảo như nước xiết phá vỡ đá, vừa mạnh mẽ vừa lạnh lùng.

“Trước khi kết hôn mờ to mắt, sau khi kết hôn mờ nửa mắt, những lời này nghe quen không?”

Mới đầu Tống Tiểu Đào còn ngỡ vực, lại cẩn thận suy nghĩ, cô ta cảm thấy hình như từng nói câu này ở đâu đấy rồi, sau đó mới sực nhớ ra những lời liên quan, ngay lập tức về mặt đông cứng, thấp thỏm bất an nhìn Vu Hào mấy lần, có điều cô không để ý đến cô ta nữa, chỉ nói một câu: “Nói xong rồi, đi đi.”

Tống Tiểu Đào sững sờ mấy giây, nhìn Vu Hào muốn nói rồi lại thôi, thế nhưng người ta không hề nhìn cô ta, trong lòng biết không tiện hỏi nhiều trước mặt Lục Hoài Chính. Lúc này mới hoảng hốt kéo Nguyên Tịnh rời đi.

Hôm ấy cô ta chỉ thuận miệng nói ra câu đó thôi, vậy mà Vu Hào lại lấy nó ra nhắc nhở cô ta đừng có ý định gì với Lục Hoài Chính cả, nếu không thì chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Bình thường nhìn bà chị này vô vị vô hại là thế, không ngờ bên trong lại là đồ gian xảo.

Bên kia Tống Tiểu Đào kéo Nguyên Tịnh rời đi.

Bên này Lục Hoài Chính kéo cửa xe lên, cúi đầu lục tìm thứ gì ở đáy trong hộp tỳ tay, nhưng lại không tìm thấy, bực bội cảm chìa khóa trong tay đập vào hộp tỳ tay, một lúc sau mới tức giận giải thích: “Tống Tiểu Đào muốn giới thiệu cô gái kia cho tôi, tôi ghét nên ban này mới đẩy cô ra cản lại, thuận miệng nói thôi, đừng để ý.”

Nói mà không thành ý chút nào.

Nhưng Vu Hào hiểu được, “Anh đã nhận ra rồi à?”

Sau khi bố hy sinh, anh ăn nhờ ở đậu ở chỗ người cô một thời gian, người dượng trước là một kẻ cận bã nát bét, uống rượu cờ bạc đều có cả, những ngày tháng đó trôi qua chẳng hề dễ chịu chút nào, vì để mình ít bị đánh nên từ nhỏ anh đã biết nhìn sắc mặt nghe lời nói hơn những đứa trẻ khác nhiều. Sau khi sinh con thì cô anh ly hôn ngay, một mình nuôi con hai năm rồi mới gặp được người dượng bây giờ.

Tính cách của anh đa phần là giống với người giượng bây giờ, chỉ cần liếc mắt nhìn vài người thôi đã biết trong đầu họ nghĩ gì.

Nói chi tới Tống Tiểu Đào mới hai mươi lăm tuổi, trong lòng nghĩ gì đều đã viết đầy hết lên mặt.

Lục Hoài Chính phì cười, “Không phải trên trán cô ta viết hai chữ bà mối đấy à?” Nói xong lại cảm thấy bầu không khí quá thoải mái, bèn thôi cười, không hề nhìn Vu Hào lấy một lần, tự giễu cười: “Hôm nay tôi mới biết, thì ra cô thích người lớn tuổi.”

“Có phải anh quên cuộc nói chuyện với giáo sư Hàn lúc trưa rồi không?” Vu Hào nói.

Lúc này Lục Hoài Chính mới nghi ngờ quay đầu qua, cánh tay vẫn vắt lên vô lăng.

“Buổi trưa giáo sư Hàn còn giới thiệu tôi cho anh, anh cho rằng với thân phận địa vị kia, ông ấy lại là lãnh đạo của các anh à? Ông ấy mà biết tôi có bạn trai thì sẽ nói những câu đó hả?”

Trong nháy mắt Lục Hoài Chính cảm thấy đầu mình bị gõ mạnh, lại hỏi câu hỏi ngớ ngẩn nhất từ xưa đến nay.

“Vậy là giáo sư Hàn không biết cô có bạn trai?”

“...”

“Hay căn bản cô không có bạn trai?”

Vu Hào hỏi ngược lại: “Câu vừa nói đó còn giữ lời không?”

“Cái gì?”

“Thứ bảy.”

“Còn.”

“Giữ lời đi.”

Tại sao phải thêm chữ “đi”, Lục Hoài Chính cảm thấy như thế mình có vẻ tự nhiên, không căng thẳng.

“Đợi về tôi xem lại thời khóa biểu trong ngày rồi trả lời anh, vì có một hạng mục cần giáo sư Hàn xác nhận đã, lúc ấy mới có thể đổi lịch.”

Trước kia Lục Hoài Chính cảm thấy cô giống cỗ máy, mỗi sự kiện đều phải được lên kế hoạch đâu ra đấy, không thể tìm được một chỗ sai sót, tự mình nhốt mình trong lồng kín, người như thế áp lực cũng rất lớn, khó trách lại thích hút thuốc.

Anh ừ, giọng dịu hơn.

“Bây giờ còn hút thuốc không?”

“Hút không nhiều.”

Sau đó không nói gì, trong xe yên lặng một lúc lâu.

“Vậy tôi đi trước đây.” Vu Hào nói.

Lục Hoài Chính không nặng không nhẹ nói một câu: “Lưu số điện thoại đã.”

Trong xe yên tĩnh, dường như Vu Hào đang đợi anh lấy điện thoại ra, lúc này anh mới sực nhớ, “Điện thoại để ở đơn vị, đọc số đi.”

Vu Hào ngẫm nghĩ rồi bảo, “Hay là anh đọc số đi, tôi chắc chắn thời gian rồi thì sẽ gọi cho anh.”

“138xxxxxxx.”

Lục Hoài Chính nhanh chóng đọc ra dãy số, đọc xong lại nói thêm một câu, “Bình thường không hay nghe máy, cô gửi tin nhắn đi, tôi sẽ tranh thủ thời gian trả lời.”

Vu Hào trở lại viện nghiên cứu, lập tức lấy thời khóa biểu ra.

Tối thứ bảy có một buổi kiểm tra tâm lý cho hàng xa của giáo sư Hàn, vốn là hẹn buổi chiều, nhưng chiều thứ bảy có một buổi tọa đàm tâm lý ở nhĩ viện đến tận sáu giờ.

Vu Hào gọi cho giáo sư Hàn.

Hàn Chí Thâm nhận điện thoại của Vu Hào khi đang ăn cơm tối với Lịch Hồng Văn, Lục Hoài Chính ngồi bên cạnh.

“Chuyện gì?”

“Tối thứ bảy, em có việc à?”

“Bên kia sao cũng được, không vội, có điều sao đột nhiên em lại có chuyện thế?”

“Được, thầy không hỏi nữa, em cũng nên dành thì giờ cho mình đi, lần trước viện trưởng nói đúng đấy, thầy không thể suốt ngày giữ em bên mình được, nên cho em nhiều thời gian đi tìm bạn trai.”

Nói đến đây, Hàn Chí Thâm cảm điện thoại ngắt đầu nhìn Lục Hoài Chính đối diện, nói tiếp: “Chỗ lão Lịch không đáng tin đâu, thầy cảm thấy Tiểu Thâm đáng tin hơn.”

Lịch Hồng Văn không phục phản bác: “Ông nói vậy là thế nào, không quân Trung Quốc không đáng tin thì ai mới đáng tin hả?” Nói xong còn vỗ vai Lục Hoài Chính, “Biết cậu ta cứu được bao nhiêu người không hả!? Bọn ông gặp nguy hiểm đều là những người như cậu ta xung phong xông trận tôi không thích nghe ông nói lời này đâu. Lúc xảy ra động đất ở Vân Xuyên...”

Hàn Chí Thâm ngắt lời: “Vụ ba trăm sáu mươi lăm ngày cậu ở đâu, có mấy ngày được ở nhà hả?” Rồi quay sang nhìn Lịch Hồng Văn, “Tôi coi Vu Hào như con gái ruột, tôi lại không muốn con bé chịu khổ cùng mấy người bọn ông, ông Lịch này, ông yêu lính của ông, muốn tìm được nàng dâu tốt, tôi cũng thương cho học trò mình, ông đừng làm mai nữa, lúc trưa chỉ nói đùa thôi, ông cũng đừng xem là thật.”

“Tôi xem là thật đấy!”

“Cái ông này!”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“Ngậy thơ!”

Hàn Chí Thâm cúp điện thoại, trịnh trọng tranh luận với Lịch Hồng Văn.

Lục Hoài Chính cúi đầu im lặng xới cơm, làm như không nghe thấy gì, nhanh tay ăn hết cơm còn trong bát, tâm trạng rất tốt, dựa ra sau ghế cong khỏe mỗi cười, nhìn hai ông già gây gổ.

Thứ bảy đi xem phim vậy, mặc chiếc sơ mi trắng cô thích nhất kia.

Cô sẽ thích cho xem

Anh nghĩ

Lần trước lúc anh mặc chiếc áo đó, trông cô rất nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: “Thôi đi, rõ như ban ngày mà còn vờ vịt cái gì.”

Editor: LuChan

Lục Hoài Chính chính thức theo đuổi Vu Hào là vào nửa sau học kỳ một năm lớp mười, khi đó là tháng mười một, tuần lễ nghệ thuật của Thập Bát Trung, thời tiết lại còn rất lạnh.

Nhóm chị em gái của Hồ Tư Kỳ ngày ngày tập mấy bài hát sôi động của Hàn Quốc trong phòng tập để biểu diễn trong tuần lễ nghệ thuật, mặc áo dây với váy ngắn, để lộ đôi chân dài đều đặn trắng trẻo, cô nào cô nấy đều duyên dáng thướt tha, mới mười sáu mười bảy tuổi nhưng đã nhảy múa rất thu hút.

Giai đoạn ấy cứ đến buổi trưa là lại có một đám nam sinh ngồi ở cầu thang bên ngoài phòng tập, vừa tán gẫu vừa nhìn các cô gái tập nhảy qua cửa sổ.

Lục Hoài Chính cũng có mặt trong số đó.

Có điều anh không nhìn mấy cô gái kia, mà đa phần anh đều nhìn về hướng khác, cánh cửa sổ kia đóng chặt, rèm cửa sổ cũng kéo lại, nhưng bên trong có tiếng đàn dương cầm du dương vang lên, trái biệt hoàn toàn với bài nhảy sôi nổi bên đây.

Tiếng đàn bên kia êm dịu mượt mà, khi thì như núi cao nước chảy, lúc lại như con sông chảy xiết, từ từ róc rách chảy vào lòng, nhưng phần lớn vẫn là trầm lắng sau lắng, quanh quẩn bên tai vừa du dương lại thuần khiết, chạm đến cả tâm can, nhiệt huyết sục sôi.

Về sau lúc hai người đứng trên sân thượng hút thuốc, Lục Hoài Chính nhìn cô, thuận miệng nói một câu, “Khi còn bé chắc bị đánh không ít nhỉ?”

Vu Hào phản ứng không kịp, ngây ra như phỗng, “Có ý gì?”

“Dương cầm.”

Hiếm khi thấy Vu Hào cười, tay vịn lan can: “Cũng bình thường, tôi rất thích, khi còn bé không có hứng thú làm gì cả, thế nên mới tập đánh đàn.”

Anh xoay người, khói từ trong miệng phả ra, “Ngoài tập đàn ra thì không có hứng thú gì khác à? Ví dụ như Famicom*, không chơi hả?”

(*Famicom là viết tắt của Family Computer, đây là máy điện tử 4 nút.)

“Famicom là gì?”

“...” Một thoáng yên lặng, anh đổi tư thế, nhìn từ trên cao xuống, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn cô, lại hỏi: “Thế còn phim hoạt hình thì sao? Cũng không xem?”

Mặt đầy vẻ mờ mịt, “Phim hoạt hình nào?”

“Áo Giáp Vàng, Xe Bay Bọc Thép, Slam Dunk, còn không thì cũng phải xem Tom and Jerry rồi chứ?”

Vu Hào lắc đầu từng cái một.

“Mẹ kiếp, cậu đúng là không có tuổi thơ.” Anh dập tắt điếu thuốc.

Vu Hào mở to đôi mắt trong veo nhìn anh, “Lúc bé cậu đều thích những thứ đó à?”

Anh đĩnh đạc dựa vào lan can, “Thích chứ, con trai đều thích cả, thích nhất là chơi game, FamiCom, chơi Super Mario, rồi cả xếp gạch nữa...” Nói tới đây, anh bỗng cúi người xuống, nhích gần lại, nhìn thẳng vào mắt cô, trong đôi mắt kia tràn ngập sự tò mò, “Bố mẹ cậu nghiêm khắc với cậu quá đấy, không có tuổi thơ như thế, hèn gì không dễ thương chút nào.”

Vu Hào trừng anh, “Chứ không lẽ Hồ Tư Kỳ lớp các cậu mới dễ thương hả?”

Chàng trai nhìn cô cười to, để lộ hàm răng trắng sáng: “Có phải cậu đang ghen không?”

Lập tức bị Vu Hào đập một cước ngã lăn quay.

Chàng trai bật cười, còn rực rỡ hơn cả ánh nắng sau lưng, mặt dày nói: “Vu Hào, có phải cậu thích tôi không?”

“Không thích.”

“Nếu không thích, vậy sao ngày đó cậu thấy tôi nói chuyện với Hồ Tư Kỳ thì xoay người bỏ đi, tôi gọi thế nào cậu cũng không nghe.”

“Tôi nhớ ra mình quên đem bài tập theo nên mới về lấy. Hơn nữa, cậu gọi tôi thì tôi phải nghe à?” Thiếu nữ đảo mắt lườm ngược.

Chàng trai cất giọng, “Thôi đi, rõ như ban ngày mà còn vờ vịt cái gì.”

“...”

Vu Hảo không nói gì, Lục Hoài Chính tự thấy bề mặt, “Không thích thì thôi.”

Từ sau ngày đó, hai người không còn gặp lại suốt một thời gian dài, Lục Hoài Chính bận bịu chuyện thành lập đội bóng rổ, còn Vu Hảo thì bận chuẩn bị tiết mục biểu diễn.

Vào tuần lễ nghệ thuật, Lục Hoài Chính có cuộc thi đấu ngoài trường nên không đến.

Đội đến khi anh chạy về thì buổi biểu diễn đã kết thúc, Gia Miện nói với anh: “Cuối cùng mày cũng về rồi.”

Anh đưa bóng cho một đội viên khác, còn bản thân thì dựa cửa hút thuốc, Gia Miện liền báo cáo tình hình tối nay bên tai anh.

“Bạn trai cũ của Hồ Tư Kỳ, mày có nhớ không? Học chung cấp một với chúng ta, thằng ranh con Triều Huy đấy. Là thằng đã cưỡng ép Hồ Tư Kỳ...”

Lục Hoài Chính nheo mắt suy nghĩ, hình như có chuyện như vậy, Hồ Tư Kỳ lập tức post tin này lên tieba, làm ầm ĩ khiến cả trường đều biết, nhà trường không gánh nổi áp lực nên mới mời cha mẹ của tiểu bá vương đến, cho Hồ Tư Kỳ một khoản tiền tổn thất tinh thần, Hồ Tư Kỳ không chịu, muốn tiểu bá vương phải ngồi tù.

Tuy Hồ Tư Kỳ thích chơi bời nhưng tính tình lại rất cương trực, ai muốn ép cô ta làm chuyện mà mình không muốn thì có thể ầm ĩ đến long trời lở đất, xưa giờ cô ta không hề quan tâm đến mấy thứ như mặt mũi thanh danh.

“Sao, thằng đó lại để ý đến ai à?” Lục Hoài Chính nhàn nhã dựa vào tường hút thuốc.

Gia Miện thấp giọng nói, “Vu Hảo.”

Lục Hoài Chính ngẩn ra, điều thuốc ngậm trên miệng, liếc mắt nhìn sang: “Mày nói ai?”

“Vu Hảo.” Gia Miện lặp lại lần nữa.

Lục Hoài Chính cúi đầu cười: “Mày dám để cho nó chạm vào một cọng tóc của Vu Hảo thử xem.”

Nói xong liền dập điều thuốc, đứng dậy, “Thằng đó chỉ thích gái tươi mới, cũng không phải nó không biết quan hệ giữa tao và Vu Hảo.”

Cô nàng Vu Hảo này bớt quan tâm được chuyện nào là lược bỏ hẳn, cô không để ý tới tụi con trai nhiều lắm, người cần phải có đủ kiên nhẫn mới có thể tới gần cô, tiểu bá vương kia lại không kiên nhẫn được thế, theo đuổi hai ngày mà thấy Vu Hảo không có phản ứng gì, đoán chừng sẽ từ bỏ ý định.

Nào ngờ tiểu bá vương này lại có nghị lực đến thế, theo đuổi Vu Hảo hơn nửa năm, giờ đủ thủ đoạn bịp bợm, có lúc Lục Hoài Chính ở trên sân bóng còn thấy tiểu bá vương lượn lờ vòng Vu Hảo như ruồi muỗi.

Anh mất kiên nhẫn, ném bóng qua, “Không chơi nữa.”

Các thành viên cũng biết tòng trong lòng, nhún vai mặc kệ anh, tiếp tục chơi bóng.

Lục Hoài Chính dựa vào khung bóng rổ, nhìn chằm chằm đôi nam nữ đối diện không chớp mắt.

Tiểu bá vương đưa tay tính vuốt tóc giúp Vu Hảo, Vu Hảo chán ghét nhủu mày, toan rời đi thì bên kia có người lên tiếng.

“Aiz, mày đó.” Giọng nói siêu cấp lười biếng, “Bỏ tay ra.”

Hai người đồng thời nhìn sang, chàng trai mặc áo sơ mi dựa vào khung bóng rổ, khi Lục Hoài Chính thấy Vu Hảo xoay đầu qua thì khóe miệng khẽ nhếch, cũng biết nha đầu này cố ý dẫn người tới đây.

Muốn chọc tức anh đây mà.

Anh khoan thai bước đến, ngồi xuống bên cạnh tiểu bá vương, quàng lấy cổ cậu ta siết mạnh vào ngực mình, đi tay chơi bóng được tập luyện hằng năm khác hẳn với tay của tiểu bá vương, thiếu chút nữa siết chết cậu ta, tiểu bá vương bị siết trợn trắng hai mắt, ho khan sặc sụa.

Không biết Lục Hoài Chính nói gì bên tai mà lại khiến tiểu bá vương hò hét chạy đi.

Vu Hào hỏi anh, “Cậu mới nói gì đấy?”

Người nào đó thoải mái ngã người ra sau, khuỷu tay chống xuống đất, mắt khẽ ngược lên, cười nhìn cô, “Chuyện của đàn ông con trai.”

Vu Hào quay đi, không trả lời.

Lục Hoài Chính cười ngoái đầu lại, nhìn các thành viên ở trong sân, khẽ nheo mắt, “Tôi mới phát hiện cậu xấu thật đấy, biết tôi ở đây lại còn dẫn người qua, có ý gì đấy?”

Vu Hào để bài tập trên đầu gối hí hoáy viết, “Trong lớp khó chịu nên muốn ra phơi nắng, sao nào? Sân bóng rổ này là của cậu chắc? Không cho phép người khác tới à?”

“Cũng không phải.” Lục Hoài Chính đột nhiên xấp lại gần cô, cười thấp giọng nói bên tai: “Không sao, dù sao tôi cũng cam tâm tình nguyện bị cậu lợi dụng.”

Ngày đó mặt trời nắng gắt.

Lục Hoài Chính cứ ngỡ mình nói câu này ra thì cô sẽ không để ý đến anh nữa.

Chẳng ngờ rằng, Vu Hào đang cúi đầu làm bài tập, ngòi bút di động loáng cái đã làm xong mấy bài, một lúc lâu sau khi nghe thấy câu đó kia, cô bỗng đưa tay xoa đầu anh.

“Ngoan lắm.”

“Cậu mặc chiếc sơ mi này rất đẹp.”

...

Vào chiều thứ năm Lục Hoài Chính nhận được tin nhắn của Vu Hào.

Nội dung cũng rất máy móc.

“Tôi thứ bảy có thời gian, nhưng buổi chiều tôi có buổi tọa đàm kéo dài đến sáu giờ tối, có thể anh phải chờ tôi một lúc. Vu Hào.”

Lúc ấy mới kết thúc khóa huấn luyện chiến đấu, Lục Hoài Chính còn chưa thay đồng phục tác chiến thì đã bị Lịch Hồng Văn kêu đi họp, họp xong anh vẫn khur khur cầm điện thoại đi theo Lịch Hồng Văn.

Lịch Hồng Văn nghi ngờ nhìn anh, “Còn có ai tìm người độc thân như cậu à?”

“Có tin tức cần xác nhận lại.” Lục Hoài Chính nói.

“Tin tức gì?”

Lục Hoài Chính tinh bơ đáp: “Mua cổ phần, hôm nay vào xem xem có tiền không.”

Lịch Hồng Văn cầm điện thoại đánh anh, “Nói nhảm! Với khoản tiền lương còm cõi kia của cậu thì mua cổ phần gì, đừng có mà đem vốn của vợ tôi vào.”

Lục Hoài Chính không tiếp lời, cười cười cúi người nhìn điện thoại, một tin nhắn im lặng nằm ở đấy, anh tiện tay mở ra.

Lịch Hồng Văn lại nói: “Cô học trò kia của giáo sư Hàn, cậu có ý kiến gì không?”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn tin nhắn, quả đúng là giọng điệu của cô, anh vừa nhắn lại vừa lơ đãng trả lời Lịch Hồng Văn.

“Ừm, rất xinh đẹp.”

Nghe vậy Lịch Hồng Văn liền cầm gạt tàn trên bàn lên toan đập anh.

“Đừng có vớ vẩn, hỏi thì cậu trả lời đi, rốt cuộc có ý gì không!”

Lúc này Lục Hoài Chính mới cất điện thoại vào túi, đứng nghiêm chấp hai tay lại, nghiêm túc thẳng thắn: “Có!”

“Tôi cũng biết tên tiểu tử cậu có ý mà.” Lúc này Lịch Hồng Văn mới bật cười, “Ngày đó nếu giáo sư Hàn không nhắc tôi, tôi cũng vốn định hỏi giúp cậu rồi, cậu đoán xem làm sao tôi biết?”

Lục Hoài Chính: “Không đoán.”

Chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Lịch Hồng Văn quơ tay rút tờ giấy vo tròn rồi ném mạnh về phía anh, “Cậu quen tôi bao năm rồi hả, cậu có đánh rắm tôi cũng biết trong bữa ăn cậu ăn gì, nhiều năm thế rồi, có bao giờ tôi thấy cậu dùng ánh mắt đó nhìn phụ nữ đâu! Đừng tưởng rằng cậu giỏi giả vờ, đến tôi cũng nhìn ra cậu không một lòng với ai, nhưng lúc cậu nhìn cô gái kia, có là đồ ngu cũng nhìn ra cậu có ý với cô nàng đó!”

Lục Hoài Chính gãi chóp mũi, “Rõ ràng thế luôn à?”

Lịch Hồng Văn đặt tay lên bàn, gian tà nhìn anh, hừ một tiếng, “Trước kia hai đứa có biết nhau không?”

“Biết.”

Lịch Hồng Văn hứng thú, đẩy bình trà, tay chỉ vào ghế đối diện, “Tối đây, ngồi xuống nói chuyện chút đi.”

“Không có gì để nói cả, đều đã qua rồi.” Lục Hoài Chính đáp.

Anh không muốn nói, Lịch Hồng Văn cũng không ép, phát tay bảo: “Có biết Lý Thái Bình ở bên chính trị không quân không, bộ trưởng Lý đấy, có khuê nữ bảo bối trước kia du học ở Anh, hai năm trước vừa mới về, bây giờ đang làm trong một công ty luật lớn, là luật sư, đáng dấp khá đẹp. Khi còn bé hai đứa từng gặp nhau rồi đấy, tôi dẫn cậu đi ăn com trước, con bé cũng ở đây, là cô gái cao gầy kia đó, con bé rất thích cậu, nên nhờ ông Lý để dây dưng quan hệ từ trong, có điều sau đó cậu đi Venezuela đào tạo nên không có thời gian. Mới vừa rồi chính ủy vừa báo tin cho tôi, nói bộ trưởng Lý hẹn thứ bảy ăn com, tôi nghĩ chắc tiểu tử cậu cũng không có ý kia với người nhà, cậu đừng trợn mắt với tôi, chuyện này tôi cũng vừa mới biết. Nếu cậu thích học trò của giáo sư Hàn, vậy thì nhân cơ hội này mà nói rõ ràng với con gái của ông Lý đi, đừng để người ta ôm nhiều hy vọng. . . Tôi đã đồng ý tối thứ bảy này ăn com rồi, bản thân cậu suy nghĩ cho kỹ rồi hẵng chọn lời, đừng để ông Lý mất mặt là được.”

Lục Hoài Chính cảm thấy chẳng ra sao cả, ngay cả người kia là ai anh cũng không biết thì còn ôm hy vọng cái gì, anh có trêu ai ghẹo ai đâu, “Không được, tối thứ bảy tôi bận rồi.”

Lịch Hồng Văn mất hứng, “Tôi nào dám xem nhẹ mặt mũi chính ủy chứ, cả mặt mũi ông Lý tôi cũng không dám, cậu đừng không hiểu chuyện như vậy, chuyện lớn gì cũng đẩy sang tôi.”

Lục Hoài Chính thẳng thừng nói: “Phải đấy, vì tôi có hẹn với Vu Hào.”

“Cái gì?” Lịch Hồng Văn ngăn người.

“Lần này tôi mà từ chối cô ấy thì không chừng sau này xong đời thật mất, bữa com thứ bảy tôi không đi đâu, giúp tôi chuyển lời, nói tôi có việc bận.”

Lịch Hồng Văn đen mặt, “Không được! Không thể đùn đẩy bữa com do đích thân bộ trưởng Lý mời được, cậu không đi thì tôi sẽ hủy bỏ nghi phép, đừng có mong gặp Vu Hào.”

“Vậy sao trước khi chú nhận lời không hỏi xem tôi có thời gian rảnh không?!” Anh nhướn mi.

“Bộ trưởng Lý hẹn cậu ăn com mà mẹ nó còn cần hỏi cậu có rảnh hay không à, cậu nói cho tôi biết, cậu cấp bậc gì, người ta cấp bậc gì, hả?! Vừa dính vào yêu đường là đầu óc hồng cả rồi đó hả!?”

“Vẫn chưa yêu!” Anh tức giận.

Lịch Hồng Văn kịch liệt khuyên nhủ: “Cậu nói với Vu Hào đi, tạm thời tôi sẽ cho cậu thời gian nghỉ, giờ xin lỗi Vu Hào trước đã rồi đền bù cho cô ấy sau, ngoài ra, tôi nói cho cậu biết, thứ bảy này cậu mà bỏ buổi hẹn của ông Lý, nếu bị người ta truyền đi, rồi con gái ông Lý mà biết, thì không phải cậu đã khiến Vu Hào gặp rắc rối rồi à!”

Lục Hoài Chính chống nạnh, cúi đầu thở hắt liên hồi, một lúc sau mới ngẩng lên, nhấp môi dưới, ngoảnh mặt đi, liếm môi gật đầu nói: “Được, chỉ lần này thôi.”

...

Tan làm, Vu Hào nhận được hai tin nhắn.

Tin thứ nhất, “Ừ.”

Tin thứ hai mới gửi mười phút trước.

“Xin lỗi, tạm thời thứ bảy này bị hủy bỏ nghi phép.”

Vu Hào ngồi trong xe, ráng chiều đỏ tị nơi chân trời, nhuộm đỏ mặt cô.

“Không sao.” Cô nắm chặt điện thoại nhả lại.

Trần đời trôi nổi, người quý đồng hành, cần gì phải cố chấp.

Cô nghĩ.

– Hết quyển 1 –

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ly biệt ái tình

Vu Hảo nhìn chăm chú một hồi, rồi bấm like.

***

Vu Hảo đang lái xe giữa chừng thì điện thoại đặt trong hộp tỳ tay rung lên, nhân lúc chờ đèn đỏ, cô cúi đầu quét mắt nhìn.

“Tuần sau có thời gian rảnh không?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng, ánh mắt đầy vẻ thờ ơ.

Không lâu sau, điện thoại lại rung lên, có tin nhắn mới.

“Giận rồi?”

Vu Hảo dừng xe dưới tiểu khu xong mới lấy điện thoại ở trong hộp tỳ tay ra, “Vừa nãy đang lái xe, không xem điện thoại.”

Còn chưa kịp đợi bên kia nhắn lại, cô đã gửi tiếp, “Sang tuần phải đến vùng khác tham dự hội thảo luận nghiên cứu với giáo sư, tuần sau nữa mới về.”

“Được, chú ý an toàn.”

Lục Hoài Chính xoa cổ gửi mấy chữ kia đi rồi ném trả điện thoại cho Lịch Hồng Văn, vừa xoay người rời đi thì bị Lịch Hồng Văn gọi giật lại, “Đội đã.”

“Chú có việc gì nữa?”

Lịch Hồng Văn cho người cầm điện thoại ra ngoài, nhìn Lục Hoài Chính nghiêm mặt nói: “Thứ bảy này cậu phải suy nghĩ chọn lời thật kỹ cho tôi đấy, không thể để ông Lý cảm thấy mất mặt được, nghiêm chỉnh vào cho tôi, nghe chưa ——”

Lục Hoài Chính phát tay, tỏ ý biết rồi.

Lịch Hồng Văn vẫn nói tiếp: “Xử lý tốt chuyện lần này, sau này tôi sẽ cho cậu nghỉ phép thêm một ngày.”

Lục Hoài Chính dừng tay, “Thôi bỏ đi, lúc nào cần nghỉ thì nghỉ. Tôi mà nghỉ thêm ngày nào thì đội phó lại gây sự với tôi ngày ấy, người ta có vợ con rồi, khỏi cần cho tôi được hưởng đặc biệt làm gì, tôi nói rồi, chỉ cần sau này chú để tôi phải tiếp con gái ông Lý ông Trương ông Vương nào là được rồi.”

Lịch Hồng Văn: “Người nhỏ tuổi hơn cậu ở trong đội cũng đã kết hôn rồi đấy, cậu tưởng bọn tôi không sốt ruột à? Thôi được rồi, nếu cậu thích cô học trò của lão Hàn thì mau nhanh nhanh theo đuổi người ta đi, làm thành chuyện rồi, cậu cũng chuyên tâm vào công việc hơn.”

“Thế bình thường tôi không chuyên tâm làm việc à?” Lục Hoài Chính nhướn mày.

“Biến biến, không nói chuyện với cậu nữa.”

...

Vu Hảo về đến nhà mới phát hiện thì ra Thẩm Hi Nguyên cũng ở đây, lúc cô cời giày đi vào, Thẩm Hi Nguyên đang hạ cò với ông Vu, nghe thấy cửa kêu cái cạch, cả hai cùng đồng loạt nhìn sang.

Ông Vu cảm quân cò gọi cô, “Về rồi đấy à?”

Vu Hảo đáp vâng rồi gạt đầu với Thẩm Hi Nguyên, anh mỉm cười đáp lại, như tắm trong gió xuân.

Phùng Ngạn Chi bước ra từ phòng ngủ, liếc lấy ông Vu, nóng nảy thúc giục: “Sao ông còn chưa đi nấu cơm đi?”

Khó lắm ông Vu mới tìm được người chơi cò cùng mình, sao có thể bỏ qua dễ dàng thế được, dẫu cho Tiểu Thẩm chơi không giỏi nhưng chí ít có thể để

ông thỏa mãn được con nghiện cờ. Ông đâu chịu dễ dàng thu binh vậy được, lưu luyến nhìn bàn cờ, phát tay nói: “Một ván nữa đã.”

Phùng Ngạn Chi ném gói sang, đập trúng quả đầu trọc lóc của ông Vu.

Ông Vu hoàn hồn, nặng nề dọn đồ, thờ dãi: “Đi ngay đây bà cô của tôi ơi.”

Thẩm Hi Nguyên cũng đứng lên, ôn tồn hỏi: “Giáo sư Vu có cần giúp không ạ?”

Phùng Ngạn Chi dựa vào salon, tắt tivi đi, rồi lại bảo Vu Hảo dọn cờ, còn mình thì thông dong nhìn Thẩm Hi Nguyên từ trên xuống dưới một lượt, quan sát từ sợi tóc cho tới móng chân, nở nụ cười đậm đậm, ông Vu cảm thấy hình như chừng mấy chục năm rồi mình chưa thấy lại nụ cười này.

Phùng Ngạn Chi rất đẹp, về già lại biết bảo dưỡng chăm sóc nên khá phong độ dễ nhìn, lúc cười lại rất nho nhã dịu dàng: “Học ở nước ngoài thế nào rồi?”

Thẩm Hi Nguyên ngồi trên ghế, hơi gập lưng, khiêm tốn trả lời: “Bình thường ạ.”

“Từ nhỏ cháu đã khiêm tốn rồi.” Phùng Ngạn Chi thẳng thừng nói, “Vẫn chưa có bạn gái à?”

Thẩm Hi Nguyên đáp, “Tạm thời thì không ạ.”

Phùng Ngạn Chi: “Cháu và Vu Hảo lớn lên bên nhau, tình cảm cũng không tệ...”

Bị Vu Hảo trực tiếp ngắt lời, “Mẹ, bố gọi mẹ kia.”

Phùng Ngạn Chi trợn mắt với cô, “Con đừng có xen vào.” Tiếp đó cười nhìn Thẩm Hi Nguyên, “Tiểu Thẩm này, di cảm thấy tuổi tác cũng không nhỏ nữa rồi, đừng kéo dài thêm làm gì, bố mẹ cháu cũng sốt ruột rồi phải không?”

Thẩm Hi Nguyên gật đầu cười, “Đúng là sốt ruột thật, nhưng chuyện này thực sự không thể gấp được, đến giờ vẫn chưa gặp được người thích hợp, di nói xem, cháu muốn gấp cũng không gấp nổi.”

Phùng Ngạn Chi liếc nhìn Vu Hảo, “Thế cháu không có ý gì với Vu Hảo hết à?”

Thẩm Hi Nguyên cúi đầu nhìn Vu Hảo đang dọn dẹp, dịu dàng cười: “Di à, có phải di hiểu lầm gì rồi không?”

Phùng Ngạn Chi *áy* một tiếng, “Ông Vu nói hồi trước hai đứa từng hẹn hò mà, lúc Vu Hảo học đại học đấy.”

Thẩm Hi Nguyên gật đầu, “Đúng là có ạ, có điều về sau đã chia tay rồi, còn nguyên nhân cụ thể thì xin phép không lắm lời với di, có điều cháu nhớ cháu và Vu Hảo giữ kín chuyện này lắm mà, sao bác trai biết được?”

Phùng Ngạn Chi ho thành tiếng, “Hồi năm nhất, ông Vu nói từng thấy cháu đi đón Vu Hảo về, khu...” Nói đến đây bà liền dừng lại, lúng túng nhìn đi nơi khác.

Thẩm Hi Nguyên nhớ ra, chắc là lần đó rồi, anh cười khê: “Là do cháu cả ạ, sau đó chuẩn bị đi du học nên đã chia tay với Vu Hảo.”

Phùng Ngạn Chi nói: “Thế sao, nếu hai đứa chia tay là vì cháu đi du học, vậy bây giờ về rồi, có thể cân nhắc lại không?”

...

Cơm nước xong xuôi, Vu Hảo đứng trong phòng bếp rửa chén bát, Thẩm Hi Nguyên đứng cạnh hỗ trợ, nhận bát đĩa cất vào chạn giúp cô, rất ân ý.

Đêm nặng như nước, chìm như nước, ánh trăng dịu nhẹ ngoài ô cửa rơi xuống bồn rửa bát, phản chiếu lấp lánh ánh nước.

“Lời mẹ em nói hôm nay, anh đừng để bụng.” Vu Hảo cúi đầu, đột ngột lên tiếng, “Bà ấy muốn em kết hôn đến điên rồi.”

Thẩm Hi Nguyên xoay lưng với Vu Hảo, phẩy bột nước trong bát hộ cô rồi lại lấy khăn lau khô, cúi đầu nói: “Em cũng nên kết hôn rồi.”

“Anh còn lớn hơn em bốn tuổi đấy, người cần kết hôn là anh mới phải.”

Thẩm Hi Nguyên cười, trêu nói: “Haiz, vậy sao mấy năm này em không tìm bạn trai đi, không phải là vẫn chưa quên được anh đấy chứ.”

Vu Hảo nhếch môi: “Em vẫn chưa quên được anh, vậy còn anh?”

“Em thích anh thật à? Không phải chứ, đừng có lừa gạt.” Bỗng Thẩm Hi Nguyên sầm mặt.

“Vậy thì đừng hỏi, sợ anh đau lòng thôi.”

Thẩm Hi Nguyên nằng: “Đồ vô lương tâm”

Im lặng một lúc lâu, Vu Hào đặt chiếc bát cuối cùng ở bên cạnh cho ráo nước, thốt ra một câu: “Anh này, hỏi anh một câu cuối cùng.”

Thẩm Hi Nguyên tức giận, “Nói đi.”

“Gặp lại một người đã mười hai năm không gặp thì nên nói gì?”

Thấy cô nghiêm túc xin chỉ bảo, Thẩm Hi Nguyên nhay bén nhìn cô: “Em gặp phải ai rồi? Lại còn nghiêm túc học hỏi kinh nghiệm của anh như thế hả?”

Vu Hào quay đầu về, lau chén bát rồi đặt lên chạn, thấp giọng nói: “Không ai cả.”

Thẩm Hi Nguyên: “Thân là bạn trai cũ, anh chưa từng thấy em như thế bao giờ, haiz, làm anh ghen đấy.”

Vu Hào phớt lờ câu nói ấy, “Anh ấy hẹn em vào thứ bảy, sau đó lại nói tạm thời có chuyện, anh nói xem có phải anh ấy hối hận không?” Cũng không đúng, về sau Lục Hoài Chính có hẹn cô vào tuần tới, nhưng tuần tới cô phải đi đến vùng khác điều tra nghiên cứu với giáo sư mất rồi. Tiếp nữa lại không thấy anh hẹn lại cô.

Thẩm Hi Nguyên nói: “Một người đàn ông, nếu đã mở lời hẹn thì chứng tỏ còn có tình cảm với em, không phải vẫn là thằng nhóc lúc trước đấy chứ?”

“... Anh ấy tên là Lục Hoài Chính.”

Hiếm khi thấy Thẩm Hi Nguyên chửi tục, “Mẹ kiếp, đúng là hấn ta thật.” Anh xếp chén bát lên chạn, hỏi: “Bây giờ thằng đó đang làm gì?”

“Không quân.”

Thẩm Hi Nguyên nhủ mảy: “Nhờ quan hệ à? Với thành tích kia của hấn ta mà có thể thi đậu học viện quân sự hả?”

“Đi nghĩa vụ, đến năm hai thi học viện quân sự, không phải nhờ quan hệ.” Vu Hào tròn mắt nhìn anh, “Anh ấy không hề thua anh về lịch sử đâu đấy, anh ấy biết rất nhiều chuyện, có lẽ cũng có chuyện anh chưa từng nghe qua.”

Thẩm Hi Nguyên cốc một phát lên đầu cô, “Đây là thái độ em nói chuyện với đàn anh đấy à? Trái lại anh đây muốn xem hấn ta phỉnh em cái gì, mà đến cả người nghiên cứu lịch sử mười mấy năm như anh cũng chưa từng nghe qua hả.”

Vu Hào không đáp.

Thẩm Hi Nguyên dựa người vào thành bồn rửa bát, dịu giọng nói, “Em nghĩ gì?”

Ánh trắng bàng bạc hắt lên bồn rửa bát.

“Không nghĩ gì cả, chỉ là cảm thấy, nếu mẹ em không ép em kết hôn thì anh ấy là người duy nhất em có thể tiếp nhận.”

Chợt Thẩm Hi Nguyên ngẩng đầu nhìn cô, trong con mắt đen láy không phân rõ cảm xúc: “Anh cũng không được à?”

“Không được.”

...

Ngày thứ bảy.

Lục Hoài Chính kết thúc đợt huấn luyện, vừa đi xuống máy bay vừa tháo găng tay ra, mới vào đến nơi thì bị Lịch Hồng Văn ở đối diện chặn lại, “Đội lát nữa cậu đi đón con gái ông Lý.”

Lục Hoài Chính dừng lại, nhìn Lịch Hồng Văn với vẻ khó tin, “Chú chắc chắn là để tôi đi?”

“Con gái ông Lý nói mình mới về nước không lâu, chưa quen đường xá.” Lịch Hồng Văn bảo.

“Bảo ông Lý tự đi mà đón.” Lục Hoài Chính liếc xéo.

“Ông Lý bảo cậu đón thì cậu phải đón, nhiều lời làm gì, có giỏi thì cứ làm lãnh đạo đi.”

“Thôi khỏi.”

“Vậy cậu có đi đón không?”

“Có!” Lục Hoài Chính cười nhạt, ném mạnh găng tay vào ngực tiểu đội trưởng ở phía sau rồi rào bước rời đi.

Lịch Hồng Văn nổi giận trong lòng, ông đây hết lòng hết dạ với cậu như thế, kết quả cậu lại còn không hài lòng này không hài lòng nọ, buổi tối tôi không xía vào, tự cậu đi mà chu toàn với ông Lý đi!

Tiểu đội trưởng đi cuối cười cười, “Làm sao vậy, lãnh đạo giới thiệu đối tượng cho đội trưởng à? Là bác sĩ tâm lý lần trước phải không?”

“Các cậu thích cái cô bác sĩ tâm lý lần trước thật à?” Lịch Hồng Văn nhìn cậu ta hỏi.

Tiểu đội trưởng gạt đầu cái rụp, “Thích lắm, dáng đã đẹp mà người còn tốt, có điều lại không hay cười, nhưng không sao, đội trưởng hay cười là được rồi, nụ cười của đội trưởng có sức cảm hóa mạnh lắm.”

Lịch Hồng Văn cốc đầu cậu ta, “Được rồi, đừng có chọc đội trưởng cậu nữa, đi làm việc đi.”

Lục Hoài Chính về nhị viện đón người, đậu xe trước công nhị viện, mặc áo khoác màu đen ngoài áo tay ngắn màu trắng. Mặc quần thường đi giày lính, cửa xe để mở, người dựa vào ghế lái, hai tay đút trong túi quần, một chân giẫm trên đất, một chân chống trong xe, so với những lúc mặc âu phục hay quân phục, dáng vẻ ấy rất không câu nệ.

Có mấy nhóm người lục tục kéo nhau đi ra cổng nhị viện, nhốn nháo huyên náo, hình như vừa kết thúc cuộc họp gì đấy.

Rồi sau đó, một bóng người quen thuộc xuất hiện ở cổng, Lục Hoài Chính đột ngột rút chân về.

Vu Hảo kết thúc buổi thuyết giảng tâm lý sáu giờ, lúc ra đến cổng thì bị người ta gọi lại.

“Vu Hảo.”

Cô ngoái đầu lại cười, “Chào đàn anh.”

Là một đàn anh từng dạy tiết sinh lý trong tiền viện lúc trước, tên là Diệp Đình Phi, sau lưng còn có một cô gái trẻ đẹp đi cùng, cười giới thiệu, “Em gái này, đây là Lý Dao Tân, có mấy vấn đề muốn hỏi ý kiến em.”

Hai người chào hỏi khách sáo, Lý Dao Tân cũng không nán ná gì thêm, trực tiếp hỏi luôn, “Là thế này, gần đây tình trạng tinh thần của người ủy thác của tôi gặp một vài vấn đề, khi tôi hỏi, anh ta không né tránh thì cũng là nói dối. Tôi nghe giáo sư Hàn nói chị là chuyên gia trong phương diện thăm dò nói dối, nên muốn mời chị giúp một chuyện, không biết chị Vu đây có thời gian không?”

“Cô gửi tình hình của người ủy thác qua thư điện tử cho tôi, tuần tới tôi phải đi công tác cùng giáo sư Hàn rồi, cần phải xác nhận thời gian rồi mới có thể trả lời cô được.”

Lý Dao Tân nghĩ một lúc rồi nói, “Vậy chúng ta add Wechat được không?”

“Được.”

...

Buổi tối ăn cơm xong, Vu Hảo lướt điện thoại một lúc, lướt thế nào lại lướt đến khoảnh khắc* của Lý Dao Tân.

(*Tức “朋友圈” trên Wechat phiên bản tiếng Anh, bản tiếng Việt là “khoảnh khắc”. Tính năng này giống “tường nhà” zalo hay facebook, cho phép bạn bè xem bài post/ảnh và like/comment của nhau.)

Người đàn ông nói tạm thời hủy bỏ nghỉ phép kia, vào lúc này đang cười tủm tỉm xuất hiện trên “khoảnh khắc” của người phụ nữ khác, mặc áo khoác màu đen, dựa người vào ghế với tư thế tự nhiên bình thường của anh.

Vu Hảo nhìn chăm chú một hồi, rồi bấm like.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Lục Hoài Chính chỉ mới tạm thời quyết định coi Vu Hảo như “bạn gái trước” mấy giây trước.”

Lý Dao Tân gặp Lục Hoài Chính lần đầu là khi vẫn còn rất nhỏ, có lẽ anh đã không còn nhớ, lúc ấy anh xách súng bắn nước cùng mấy cậu bé rượt đuổi nhau trong ngõ, bất ngờ bắn ướt người cô, mấy cậu bé kia nhất quyết không chịu xin lỗi, chỉ có mỗi anh bước đến cười cười nói xin lỗi cô. Lần thứ hai gặp là lúc ở trong quân đội, anh đang nghiêm mặt giáo huấn người khác, mặt mũi gay gắt nhưng lại thêm phần tuần tú.

Kỳ thực anh mặc quân trang là điển trai nhất.

Chỉ như tối nay rất bình thường, ăn mặc bình thường, không chút nghiêm chỉnh. Lý Dao Tân lập tức có dự cảm xấu. Mới ngồi còn chưa nóng ghế, Lý

Thái Bình và Lịch Hồng Văn chỉ hàn huyên đôi câu rồi vòng đề tài đến hai người họ.

“Tiểu Lục này.”

Nghe thấy có người gọi anh, Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn sang, mắt nhìn thẳng đúng mực, “Vâng.” Có lẽ vì đã ở trong quân đội thời gian dài, nên đôi mắt kia dù có nhìn ai cũng không hề sợ sệt hay có ý nịnh nọt, trái lại còn rất ung dung.

“Lão Lịch nhắc về cậu với tôi không dưới một lần đâu, nói cậu vừa gan dạ lại sáng suốt, lần trước xử lý tình huống khẩn cấp trên máy bay cũng rất bình tĩnh.”

“Đó cũng là nhờ lãnh đạo dạy tốt.”

Anh vừa nói vừa rót trà cho Lý Thái Bình, ngón tay ấn nắp xoay đi, vừa khéo dừng lại trước mặt người ta, thế là anh lại bình tĩnh rót một ly rồi chuyển sang cho cô, nhưng không hề nhìn cô. Từ lúc bước vào cửa anh không hề nhìn thẳng cô lần nào, khi ấy Lý Dao Tân rất mâu thuẫn, vừa tức giận lại đồng thời cảm thấy ánh mắt mình rất chuẩn, cô chỉ thích những người kiêu ngạo như thế mà thôi, người mà không hay để ý tới người khác thì luôn đem lại nhiều cảm giác hơn.

“Đừng khiêm tốn quá, nhập ngũ mấy năm rồi?”

“Tính cả thời gian ở học viện quân sự thì được tám năm rồi.” Anh đáp.

Lý Thái Bình vui vẻ gật đầu, nói: “Nhiều năm thế rồi, đã có bạn gái chưa.”

Lục Hoài Chính ngẫm nghĩ rồi thẳng thừng trả lời: “Từng có một người lúc học cấp ba.”

Lý Dao Tân giật mình, không ngờ mới cấp ba anh đã có bạn gái rồi, có điều với ngoại hình đầy của anh thì đúng là thu hút được rất nhiều nữ sinh. Đầu ai dè, Lục Hoài Chính chỉ mới tạm thời quyết định coi Vu Hào như “bạn gái trước” mấy giây trước.

Vừa mới dứt câu, nét mặt Lịch Hồng Văn cùng dờ ra, tay đặt dưới bàn nhéo mạnh đùi Lục Hoài Chính, ý nói anh đừng quá đáng quá, bớt bớt lại, nếu ánh mắt mà là súng liên thanh thì đầu Lục Hoài Chính đã thùng lỗ chỗ rồi.

Lý Thái Bình nhú mày nhìn Lý Dao Tân, thấy con gái không có vẻ mặt gì khác thì mới cười ha hả nói: “Hồi cấp ba thì biết gì đâu, bỏ đi bỏ đi.”

Chỉ một câu đã xóa bỏ.

Lý Thái Bình còn cười nói: “Tiểu Lục cậu còn trẻ như thế, đáng đáp lại dễ nhìn, hơn nữa còn không lông bông như ba đứa thanh niên bây giờ. Cậu xem, Dao Tân mới ở nước ngoài về, hai đứa có thể thêm cách thức liên lạc mà nói chuyện nhiều hơn, không phải thanh niên bây giờ rất chuộng Wechat sao? Dao Tân không có bạn bè gì ở trong nước, hai đứa cũng coi như là biết nhau từ nhỏ, cứ coi như anh lớn mà chăm sóc cho Dao Tân nhà ta đi.”

Lục Hoài Chính không có cách gì từ chối lời này của Lý Thái Bình, nếu anh không add thì chứng tỏ anh không có phong độ.

Nhưng thật ra anh không dùng Wechat nhiều lắm, có thể nói là người đoạn tuyệt với tất cả các ứng dụng mạng xã hội, có add cũng không dùng được, cuối cùng sau một thoáng im lặng anh mới add Wechat, đến lúc này Lục Hoài Chính coi như xài hết tiền nhả, anh nhìn Lý Thái Bình nói, “Bộ trưởng Lý à, tôi không vòng vo với ông nữa, bố mẹ tôi qua đời từ sớm, từ nhỏ tôi đã sống với cô ruột, kỳ thực trong tính cách có rất nhiều thiếu sót, tôi cũng không có cái nhìn tốt đẹp với chuyện hôn nhân, Dao Tân có điều kiện tốt, hoàn toàn có thể tìm một người phù hợp hơn tôi, nếu đi theo tôi, chỉ sợ tôi khiến cô ấy phải tủi thân.”

Lịch Hồng Văn ngồi bên phụ họa: “Bộ trưởng Lý, chuyện này phải trách tôi, lúc chính ủy nói với tôi tôi còn cảm thấy đây là chuyện tốt nên mới nhận lời ngay, kết quả không ngờ thằng bé này đã có chủ ý riêng, nói là trước kia chỉ mới gặp qua Dao Tân, trong lòng vẫn luôn xem con bé như em gái chứ không có ý gì khác. Ông nghe mấy câu ngày thường tôi hay khen bấy bạ cho vui là được rồi, chứ quả thật không phải là đứa biết điều gì cho cam, hơn nữa tình cảm đâu thể miễn cưỡng được, bữa cơm tối nay tôi mời, coi như là xin lỗi ông và con gái.”

Lý Thái Bình đập tay xuống bàn cái rầm, chỉ vào Lục Hoài Chính với vẻ không tin nổi: “Không phải, lão Lịch ông nói thế là có ý gì, thằng nhóc này không xem trọng con gái ruột của tôi phải không?”

Rốt cuộc cũng đã đắc tội với Lý Thái Bình, có điều cũng may Lý Thái Bình không phải là người không hiểu lẽ phải, cộng thêm hai thầy trò Lục Hoài Chính Lịch Hồng Văn này một người ca một người xướng dỗ người ta dịu khí đi, sau đó anh biết điều đưa họ về nhà.

Lúc xuống xe, Lịch hồng Văn và Lý Thái Bình một trước một sau đi xuống, còn Lý Dao Tân cứ nán nã không chịu mở cửa. Lục Hoài Chính gác tay lên vô lăng, ngược mắt nhìn lướt qua gương chiếu hậu, cô nàng này vẫn cứ nhìn thẳng vào anh, anh khẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất ga lăng đợi cô xuống xe.

Lý Dao Tân cứ ngồi lì lại trong xe thêm mười phút nữa, cuối cùng trước khi bầu không khí đóng băng, cô mới chịu đẩy cửa xe đi xuống. Người đàn ông ngồi ở ghế lái từ đầu đến cuối chỉ chống cằm, nhàn nhả ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

...

Chủ nhật, Vu Hào đến viện mồ côi Tinh Tinh một chuyến, hơn nữa lại còn gặp Lý Dao Tân ở đó.

Viện mồ côi Tinh Tinh nằm ở ngoại ô, phải chạy qua quốc lộ đường núi quanh co, băng băng trên con đường rải đầy hắc ín bằng phẳng, lại xuyên qua phiến rừng thông, đường mòn rợp bóng mát như tua xoắn cây dừa gấp gheh ngoằn ngoèo, quanh quẩn vòng vo kéo thẳng đến trước cổng viện mồ côi.

Bảng hiệu của viện mồ côi đã bong tróc nước sơn, trứng xuống rất sâu. Cây ngô đồng trồng trước cổng trông không khác gì cây dù khổng lồ che gió che mưa đến mấy năm, đồ sộ bất động.

Đằng sau hàng rào sắt nặng nề là đường mòn quanh co, có cây nhỏ xanh biếc, cành khô già cỗi trơ trụi, bên trên có treo vài ba mảnh giấy vụn, Lý Dao Tân mặc đồng phục sạch sẽ đang đứng trước cây hơi gấp lưng xuống, nhặt từng mảnh giấy kia lên xem.

Vu Hào bước đến bên cạnh, “Trùng hợp thế?”

Lý Dao Tân ngoái đầu lại, ngạc nhiên hơn hở, “Cô Vu, là cô đấy à.” Rồi cô ấy lại nhìn quanh một vòng, phát hiện chỉ có mình cô, hình như không phải vì công việc: “Cô cũng thường xuyên đến đây à?”

“Thình thoảng tôi đến dạy cho các em, phụ đạo tâm lý.” Vu Hào nhìn cô ấy, nắm tay đút vào túi áo, “Còn cô?”

Lý Dao Tân nói: “Có còn nhớ người ủy thác tôi nhắc đến với cô không, con của cô ấy ở đây.”

Vu Hào gật đầu ra chiều suy nghĩ, lại nở nụ cười phải phép, “Xin mạo muội hỏi cô chuyện này nhé.”

Lý Dao Tân cười mỉm, “Không sao, cô cứ hỏi đi.”

“Hôm qua có lướt đến moment của cô, người đàn ông kia là bạn trai của cô à?”

Lý Dao Tân dừng tay, “Không phải, chỉ là các trường bồi sắp xếp đi xem mặt thôi, sao thế, cô Vu biết à?”

“Ừ, nhưng không dám chắc lắm, có điều rất giống một người bạn học đã mười mấy năm không gặp, nên tôi mới tò mò.” Vu Hào cười cười xoay người đi, “Vây tôi đi trước nhé, cô cứ từ từ mà đọc.”

Hôm nay Vu Hào rất thất thần, ngay cả mấy bạn nhỏ cũng nhìn ra.

“Cô Vu ơi, bông hoa này cô chỉ vẽ có mỗi ba cánh...”

Vu Hào nhìn chỗ khuyết, bình tĩnh đáp: “Đó là hoa ba màu.”

Người bạn nhỏ gãi cằm cổ mấp mấp, “Nhưng cô có tô màu đâu ạ...”

Vu Hào cầm bút lên soạt soạt mấy nét, “Tô rồi nè.”

Người bạn nhỏ cầm tờ giấy lên, rồi lại ghé đầu nhìn trái nhìn phải, bàn tay bé nhỏ chỉ vào: “Nhưng cô ơi cô chỉ tô có một màu mà...”

Vu Hào hùng hồn: “Ai nói hoa ba màu thì nhất định phải có ba màu?”

Vừa dứt lời đã bị viện trưởng phát một cái xuống gáy, “Nói lung tung gì đấy.”

Người bạn nhỏ duỗi cơ thể ngăn ngăn ôm lấy bắp đùi viện trưởng, “Không được đánh cô Vu.”

Viện trưởng để nhân viên điều dưỡng ôm đứa bé đi, còn mình ngồi xuống cạnh Vu Hào, “Sao thế? Tâm trạng không tốt à? Chạy tới chỗ cô đây rồi dạy học chỉnh mắng thế đấy à?”

Vu Hào khoanh tay dựa vào cửa nhìn rừng núi xanh thăm xa xa, cô cúi đầu điều chỉnh tư thế: “Không có gì.”

Viện trưởng đã lớn tuổi, dáng người mượt mà nhưng đi đứng lại tập tễnh, thoạt nhìn phải trên năm mươi, chất giọng già cỗi: “Giáo sư Hàn có khỏe không?”

Vu Hào gật đầu: “Rất khỏe ạ.”

Viện trưởng gật đầu: “Trước kia cháu có nói, học tâm lý học thì không thích nói chuyện với người lớn, mà thích nói chuyện với trẻ con hơn, nên hề tâm trạng xấu là lại đến chỗ cô chơi cùng đám trẻ...”

Vu Hào chỉ cười.

Viện trưởng nhìn cô, lắc đầu nói, “Con bé cháu đấy... Đừng có nhốt mình trong thế giới của mình mãi thế.”

...

Đến thứ tư, trước một ngày lên đường đi điều tra nghiên cứu, Hàn Chí Thâm nhận được điện thoại của Lịch Hồng Văn, bảo ông dẫn Vu Hào đến phân

khu quân đội họp.

Đúng lúc Vu Hào đang ở văn phòng của Hàn Chí Thâm thảo luận chuyện đi công tác ngày mai.

Hàn Chí Thâm vội vã cúp máy, lấy tài liệu trên tay Vu Hào chất thành chồng đặt bên cạnh, rồi phất tay nói với Vu Hào: “Em đi thu dọn đi, chuẩn bị đến phân khu với thầy để họp.”

Nghe xong.

Vu Hào cúi đầu đóng nắp bút, đưa mắt nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ rồi lại quay đầu về, cúp máy, hàng mi in bóng mờ tựa lông chim, không mặn mà nói: “Em không đi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Ngoài khung cửa là ngào ngạt hương hoa, trong một thoáng yên tĩnh, Vu Hào đang đợi giáo sư Hàn hỏi cô vì sao không đi, nhưng Hàn Chí Thâm đã kẹp ngay tập văn kiện vào dưới nách rồi sai bước chân vội vã đi ra cửa, không quay đầu mà chỉ khoát tay nói, “Không đi thì thôi, em ở nhà chuẩn bị tài liệu công tác cho ngày mai đi.”

“...”

Tại phân khu quân đội.

Hàn Chí Thâm được người dẫn đến phòng họp, Lịch Hồng Văn cùng mấy lãnh đạo khác đang đợi, ông chân thành cười xin lỗi: “Rất xin lỗi, ngày mai phải đi công tác nên xế chiều hôm nay vẫn còn bận, vừa nhận được thông báo nên đến ngay đây.”

Lịch Hồng Văn đứng lên, cách một bàn bắt tay với ông, cười hỏi: “Tiểu Vu không tới à?”

Hàn Chí Thâm gật đầu, “Vi còn chuẩn bị tài liệu phải dùng để mai đi công tác nên không để con bé tới.”

Lịch Hồng Văn đắm chiêu gật đầu rồi giới thiệu từng vị lãnh đạo với Hàn Chí Thâm. Lúc ông vừa mới chống tay định ngồi xuống ghế thì Lục Hoài Chính mặc thường phục xuất hiện từ phía sau, gọi một tiếng giáo sư Hàn làm ông ngoái đầu lại.

Hàn Chí Thâm gật đầu.

Lục Hoài Chính lại nghiêm túc chào kiểu quân đội với mấy vị lãnh đạo ở bên Lịch Hồng Văn, khi được gật đầu cho phép thì anh mới ngồi xuống.

Lịch Hồng Văn lịch sự hỏi anh, “Diễn tập chống khủng bố xong rồi à?”

Lục Hoài Chính kéo ghế ra, đáp vâng.

“Bắt được không?”

“Không để sót một cọng lông nào.” Anh ngồi xuống.

Lịch Hồng Văn vui vẻ, “Cậu cũng nỗ lực hướng dẫn Lý đấy chứ.”

Lục Hoài Chính liếc ông, “Súng thật đạn thật thì không ai nỗ lực chút đâu.”

Lịch Hồng Văn thay đổi suy nghĩ, nói cũng đúng, “Đội lát nữa họp xong, cậu bảo ông Lý đến văn phòng của tôi một chuyến.”

“Vâng.”

Lục Hoài Chính dựa vào ghế, ánh mắt dáo dác, lời đáp cũng không yên.

Lịch Hồng Văn dùng khuỷu tay chọc vào anh, bất ngờ nhắc: “Đừng tìm nữa, người không đến.”

Lục Hoài Chính gãi mũi giả ho, cúi đầu không lên tiếng.

Lịch Hồng Văn trêu anh, đồ vô tích sự.

Lục Hoài Chính cũng không nghĩ nhiều, Vu Hảo không đến có lẽ do có chuyện khác, trước giờ tính cách cô luôn lạnh lùng, ngoài học tập ra thì không để ý đến những việc khác, cho anh leo cây cũng không phải mới một hai lần.

Với lại hai người cũng đã nhiều năm không gặp rồi, trừ một năm hồi cấp ba ra thì cả hai gần như không hiểu gì về quá khứ của đối phương, nếu hình dung bằng một câu nói thì chính là “người lạ thân thuộc nhất”.

Anh cúi đầu bật cười, cũng chẳng hiểu sao lại cười.

“Hoài Chính.”

Lãnh đạo gọi anh, Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn sang, “Có.”

“Trong ba tháng Tiểu Lưu xin nghỉ sinh này, trong tổ chức sẽ thương lượng cùng giáo sư Hàn, phía bọn họ đồng ý cho một nhân viên nghiên cứu tới, ngoài ra sẽ triển khai tọa đàm tâm lý vỡ lòng đúng giờ, làm đánh giá tâm lý định kỳ hàng năm và theo dõi tâm lý hậu chiến.” Nói đến đây lãnh đạo dừng lại, gõ bút vào bàn rồi nói tiếp, “Vừa đúng lúc thời gian đánh giá tâm lý một năm một lần của các cậu đã đến, cứ ấn định vào cuối tháng này đi, còn về thời gian cụ thể thì dành làm phiên giáo sư Hàn cố gắng phối hợp với thời gian của các cậu thôi.”

Hàn Chí Thâm bày tỏ không thành vấn đề, “Chuyện này thì tôi có thể để học trò của tôi theo.”

Lãnh đạo gật đầu, nhìn Hàn Chí Thâm cười nói: “Bình thường bọn họ nghiêm túc thế thôi, chứ thật ra toàn là đám choai choai cả, tuổi tác cũng không còn lớn mà lúc nào cũng nghịch ngợm gây sự, có điều toàn là lính tinh nhuệ trong đội hết cả đấy, dành làm phiên ông vậy.”

Hàn Chí Thâm gật đầu hiểu ý, “Đó là điều cần thiết mà, đợi tôi đi công tác về sẽ lập tức thu xếp chu đáo chuyện này.”

Lịch Hồng Văn nhìn Hàn Chí Thâm, châm lửa nói: “Vậy để Vu Hảo tới đi, trước kia cô ấy có từng tới rồi, cũng có quen biết các chiến sĩ.”

Hàn Chí Thâm hí hóp mắt cười nói: “Tôi không thể làm chủ việc này được.”

Lịch Hồng Văn cười khà, “Học trò của ông mà ông còn không làm chủ được à?”

Hàn Chí Thâm “Vu Hảo có nhiều chuyện, trong tay em ấy còn có mấy hạng mục quan trọng, rồi phải dẫn dắt học trò nữa, tôi không thể phái em ấy đến làm chuyên viên hướng dẫn ba tháng cho các ông được. Em ấy có thể phụ trách mảng này, các ông có vấn đề gì khó khăn quá thì có thể tìm em ấy, còn hỏi ý kiến thông thường thì những học trò khác của tôi cũng được.”

Lịch Hồng Văn toan lên tiếng thì lãnh đạo ngồi bên đã giao tay ngắt lời, “Chính là người học trò kiểm tra nói dối rất lợi hại kia đấy à?”

Hàn Chí Thâm gật đầu, “Đúng thế. Em ấy là một đứa trẻ khá đặc biệt, cũng không giỏi giao tiếp, chuyên viên hướng dẫn của các ông ở trong quân đội cũng lâu rồi, tôi sợ em ấy không thích ứng được, hơn nữa còn đắc tội với đội trưởng Lục của các ông, như thế cũng không tốt lắm.” Nửa câu sau rất có ý tỏ cáo.

Hàn Chí Thâm là người cực lực bao che, mấy phen Lục Hoài Chính đối xử với Vu Hảo lúc trước thế nào ông vẫn còn nhớ cả.

Mà Lịch Hồng Văn cũng là người rất biết che chở, “Ông Hàn này, ông koong biết đấy thôi, con người Hoài Chính có danh tốt lắm, không tin ông hỏi mấy lãnh đạo đi, xưa nay với ai cậu ấy đều rất tốt bụng, chưa bao giờ nóng tính với ai cả, tính khí cũng rất tốt, dù đắc tội với ai chứ không đắc tội được cậu ấy. Có phải ông có hiểu lầm gì rồi không?”

Lãnh đạo nhìn thấy cả, dĩ nhiên nghe ra ý tứ của Hàn Chí Thâm, ông cười mỉm xuống đưa tay vuốt mấy sợi tóc lưa thưa trên đỉnh đầu, hỏi Lục Hoài Chính: “Sao thế, cậu bắt nạt con gái người ta à?”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười, “Nào dám.”

Lãnh đạo hiểu tính anh, hừ một tiếng rồi quay sang nói với Hàn Chí Thâm “Làm lính nên thẳng tính lắm, cũng không biết cách ăn nói, đừng làm lạ gì, nếu không sao có thể còn độc thân đến tận bây giờ. Chuyện này cứ nghe theo ông sắp xếp, cứ ai đi cũng được cả, chúng tôi tin tưởng ông một trăm phần trăm.”

Hàn Chí Thâm cười gật đầu.

Tuy là nói thế, nhưng đến khi về ông vẫn giao chuyện này cho Vu Hảo.

“Giao chuyện này cho em và Triệu Đại Lâm đấy, thầy đã nói với lãnh đạo rồi, nếu tên tiểu tử Lục Hoài Chính kia dám ức hiếp em thì em cứ viết thư khiếu nại, thầy sẽ chuyển đến lãnh đạo tối cao ở phân khu quân đội của bọn họ.”

Vu Hảo cắn nắp bút ngáy ra nhìn ông.

Hàn Chí Thâm đã không cho cô cơ hội phản bác, kéo ngay Triệu Đại Lâm ở bên cạnh đi họp khẩn cấp.

“Chuyện tình trọng đại, không dám làm qua loa, hai em là học trò thầy tin tưởng nhất, giao cho các em thầy cũng yên tâm. Trong quân đội có nhiều cấm kỵ, Đại Lâm em giúp đỡ Vu Hảo chút. Lão Lịch vốn còn định để các em ở lại trong quân nhưng thầy kiên quyết không đồng ý, hai em còn chưa kết hôn,

chung chạ với đám đàn ông thì hay ho gì.”

Trái lại Triệu Đại Lâm lại cảm thấy tiếc nuối, “Ồ chung cũng tốt mà.”

Hàn Chí Thâm tròn mắt với cô, “Vậy giờ để thầy gọi điện cho tham mưu Lịch, bảo ông ấy xếp cho em một phòng nhé?”

Triệu Đại Lâm vội khua tay, “Đừng đừng đừng.”

Hàn Chí Thâm quay sang nhìn Vu Hào, cô đang xuất thần nhìn cây đào ngoài cửa sổ, mới đầu tháng ba nhưng đã nở rộ mấy đóa hoa đỏ tươi, ông nhìn theo tầm mắt của Vu Hào song cũng chẳng nhìn ra được gì, liền gõ đầu bút xuống bàn.

“Nha đầu đừng ngăn người nữa.”

Vu Hào bình tĩnh quay vào, “Ồ.”

“...” Hàn Chí Thâm nói tiếp: “Em và Triệu Đại Lâm sắp xếp thời gian đi, hai tư sáu em đi, không thì ba năm bảy, như thế đi, thời gian còn lại thì về viện, thầy còn có những nhiệm vụ khác giao cho em, ngoài ra đừng quên tham gia tọa đàm hằng tuần, cũng đừng quên viết luận văn, phải phấn đấu cho chức danh* năm nay.”

(*Chức danh là để chỉ công việc, học vị của một người nào đó, ví dụ như cử nhân, thạc sĩ, tiến sĩ, bác sĩ,...)

“Vâng.”

Đây mới là cuộc đời của cô, chưa viết xong luận văn, chưa duyệt xong chức danh.

...

Vu Hào đi công tác ngoại tỉnh một tuần, vào ngày cuối cùng có nhận được một tin nhắn, là do Lục Hoài Chính gửi.

Lúc ấy cô đang họp, cúi đầu nhìn qua rồi tắt luôn điện thoại.

Đến tối vắt hết óc viết cho xong luận văn, khi đứng dậy rót nước thì liếc thấy điện thoại nằm yên trên bàn, cô lại xem tin nhắn kia lần nữa, nội dung rất đơn giản.

Bao giờ về.

Vu Hào nằm trên giường nhìn trần nhà trần trụi mà nghĩ, còn thích anh không?

Còn.

Nhưng không còn nồng nhiệt như trước mà cảm giác bây giờ rất nhạt. Ba con chữ Lục Hoài Chính này như được người ta dùng bút khắc sâu vào trong nội tâm cô, cô sợ bị người khác nhắc đến, sợ bị thương, bị lộ tâm tư đã được che phủ bởi lớp cát mỏng, những ngày không gió mới yên bình làm sao.

Thế rồi chợt có gió thổi cỏ lay động như có sóng vỗ, những hạt cát kia cũng bị thổi bay đi, tâm sự lộ ra không còn che giấu được nữa, cô hoảng hốt muốn lấp đi, nhưng rồi lại phát hiện chỉ phí công mà thôi.

Giận anh, nhưng vẫn muốn gặp anh.

Nhìn thấy tin nhắn vẫn không kiềm chế được muốn hồi âm.

Mười hai năm rồi, cô phát hiện người đàn ông này vẫn có sức hấp dẫn chí mạng với mình.

Vu Hào chán nản lướt điện thoại, tổng cộng cô có chừng năm mươi bạn bè, trong moment gần như toàn là mấy bài post của Lý Dao Tân, Lý Dao Tân rất thích post moment, ăn lap xưởng mà cũng phải post một tấm.

Có điều Vu Hào lại rất thích, như thể chứng tỏ moment của cô có sức sống chứ không lạnh băng như thí nghiệm báo cáo, cô còn rất thích bấm like cho Lý Dao Tân, gần như like hết mỗi một bài post trong moment của Lý Dao Tân.

Kết thúc lần điều tra nghiên cứu, chuyện đầu tiên Vu Hào làm khi về thành phố chính là đến phân khu quân đội báo cáo.

Văn phòng tâm lý của phân khu quân đội nằm trên tầng ba, rất yên tĩnh, bình thường không có ai. Sau này Vu Hào mới biết ngay sát bên cạnh chính là văn phòng của Lục Hoài Chính, có điều bình thường anh cũng không ở đây mà toàn là đi thực chiến. Có lúc anh không thay đồng phục tác chiến, cứ để mồ hôi nhễ nhại ôm mũ từ dưới lầu chạy lên, vừa vận bất gặp Vu Hào đi xuống.

Song Vu Hào không để ý đến anh, mặc áo blouse trắng bình tĩnh đi lướt qua.

Trưa hôm nay.

Lục Hoài Chính kết thúc buổi đào tạo chiến đấu, nội dung huấn luyện hôm nay là băng bó khăn cấp, vì để cho giống thật nên anh cố ý lấy máu heo từ chỗ phòng ăn bôi lên mặt với lên người. Kết quả có tân binh vì quá căng thẳng mà tạt cả xô máu vào người anh, thoát nhìn rất “máu tươi đầm đìa”, rất “giống y như thật”.

Lúc anh về thay quần áo đã dọa sợ mấy người, còn tưởng anh bị trúng mai phục.

“Cậu bị ‘thương’ không nhẹ nhĩ.”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười, đang tính nói giỡn mấy câu thì khóc mắt chợt liếc thấy có người đi tới, thế là đổi lời, cổ ra vẻ đau đớn: “Không nhẹ tí nào, suýt nữa là hỏng cả tay rồi.”

Vu Hảo nghe thấy thế liền dừng chân.

Lần này không còn phớt lờ anh nữa mà chạy ngay đến trước mặt anh, nhắc tay anh lên nhìn xung quanh, “Làm sao lại thế này?”

Lục Hoài Chính rũ mắt liếc cô, giả vờ đau đớn, chân mày nhíu chặt như đang kiểm chế cơn đau, nói: “Bị trúng mai phục trong lúc diễn tập.”

Vu Hảo không tin, “Nói lung tung đấy hả?” Rồi hạ cánh tay anh xuống.

Bốp, tay Lục Hoài Chính gập ra sau.

Người đàn ông hít *xì* một tiếng, đau khổ gấp người lại chửi thề, anh cúi đầu khó chịu hừ lên: “Cô chạm đến vết thương của tôi rồi.”

Vu Hảo cúi đầu nhìn anh, “Chỗ đó?”

Lục Hoài Chính khom người chống một tay lên đầu gối, giờ tay khác lên vẫy, “Bị thương trước lúc tập huấn, vẫn chưa khỏe hẳn. Cô đi ăn cơm đi, đừng để ý đến tôi.”

Vu Hảo nghe lời bỏ đi thật.

Lục Hoài Chính từ từ ngồi dậy, nhìn theo bóng lưng cô với vẻ không thể tin nổi, hai tay đặt ngang hông, mắt tròn trũng.

Kết quả Vu Hảo đi được hai bước liền quay lại.

Anh lại lập tức cúi người xuống, giả vờ rên rỉ đau đớn.

“Quay lại làm gì?”

Vu Hảo xoay mặt đi nói: “Tôi đưa anh đến chỗ quân y.”

Chỗ quân y không có ai, rèm cửa kéo kín.

Vu Hảo đứng sau tấm rèm, còn Lục Hoài Chính đặt mông đứng tựa vào bàn quân y, ôm cánh tay thông dong nhìn Vu Hảo ở sau rèm.

Vu Hảo bị anh nhìn chăm chú mà thấy khó chịu.

“Anh cởi quần áo ra, tôi xem giúp anh.”

Lục Hoài Chính nhìn quanh bốn phía, ho một tiếng, nghiêm túc với lấy cuốn sách cúi đầu giả vờ lật, “Chuyện này không được đâu.”

“Cởi!”

Trong đời này đây là lần đầu tiên Lục Hoài Chính bị phụ nữ yêu cầu như thế, anh quăng sách lên bàn, gấp người lại, tay đút vào trong túi, cổ dè dặt nói:

“Đừng ồn, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Không cởi thì thôi, không tốn thời gian với anh nữa, anh cứ ở đây mà đợi đi.” Vu Hảo nói rồi toan rời đi.

Lúc đi qua người anh, Lục Hoài Chính giờ tay bắt lấy cổ tay cô, kéo người lại.

Tay cô vừa gầy vừa nhỏ, cũng rất lạnh, nằm trọn trong bàn tay của Lục Hoài Chính.

Tay anh vừa to dày, vô cùng mạnh mẽ.

Anh nghiêng đầu, dịch lại sát bên tai cô, hơi ẩm phả vào tai, âm thanh đầy từ tính.

“Được rồi, tôi gạt em thôi.”

Quả nhiên.

Vu Hào bỗng quay đầu tròn mắt lên, vì đứng gần nhau nên khi quay lại, chóp mũi cả hai suýt nữa chạm vào nhau, hơi thở quẩn quýt, toàn bộ đều là mùi vị của anh, vừa xa lạ lại quen thuộc. Anh hơi cúi đầu, mắt nhìn thẳng cô không rời cũng không chớp mắt, giống như đáy giếng sâu không thấy nước muốn kéo người vào.

Vu Hào có cảm giác cát trong lòng mình đang được anh dần dần phui đi.

Tim đập thình thịch liên hồi, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giọng nói bên tai lại vang lên lần nữa.

“Vi muốn ở riêng cùng em một lúc, nên mới lừa em”

Lục Hoài Chính buông cô ra, vẫn là tư thế vừa rồi, nửa dựa vào mép bàn, hai tay vòng trước ngực, nhìn thẳng nói.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: “Bác sĩ Vu, cô cũng có thể nghe cái này à?”

“Ngốc gì đấy?” Nói rồi anh lại bật cười, thấy Vu Hào không nhúc nhích thì đưa tay hươ hươ trước mặt cô, cúi đầu tìm tằm mắt cô như muốn đọc cảm xúc trong đó.

Chỉ là không có gì.

Ánh mắt Vu Hào vẫn cứ lạnh lùng như thế.

Lục Hoài Chính khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu cười tự giễu, “Tôi đùa thôi, là bị thương thật đấy, sợ em nhìn sợ nên mới buột miệng nói vậy, em _____”

Vu Hào vén rèm sau lưng lên, trực tiếp ngắt lời, “Rốt cuộc anh có nói thật câu nào không?”

Lục Hoài Chính đứng thẳng người, nụ cười đông cứng ngay tại khóe môi.

Vu Hào rất không thích dáng vẻ không đứng đắn này của anh. Hồi cấp ba cũng đã từng lừa cô một lần rồi, chơi bóng đầu chân chân lại cố ý xỉ và giả vờ rên đau với cô, giả vờ mất sưng đỏ, kết quả hai cô lo lắng vội vã chạy băng qua đường mà không thèm nhìn đèn đỏ, lao đến tiệm thuốc ở đối diện mua Vân Nam Bạch Dược cho anh, thế nhưng vừa quay đầu lại thì thấy anh nhảy lên nhảy xuống đứng nói chuyện với người ta, lần đó cô tức lắm, ném mạnh đồ vào người anh rồi xoay người bỏ chạy.

Lục Hoài Chính hoàn hồn khắp khênh đuổi theo, vừa xin lỗi vừa dỗ cô.

Song cô vẫn chưa hết giận, đập mạnh vào ngực anh hai cái, Lục Hoài Chính bèn kéo cô vào lòng dỗ, “Xin lỗi xin lỗi, tôi không biết cậu lo lắng cho tôi đến vậy.”

Khi ấy còn nhỏ tuổi, anh kéo như thế làm hai cơ thể trẻ trung dính sát nhau, lập tức hai trái tim đập thình thịch ——

Lục Hoài Chính cũng căng thẳng, lần đầu tiên ôm một cô gái nên trong đầu chỉ toàn mỗi một suy nghĩ, cô mềm thật đấy. Anh kiểm lòng chẳng dặng ôm sát vào, mặt sượt qua tai cô, khẽ gọi tên cô, hết tiếng này đến tiếng khác, lòng thương khôn nguôi.

Lục Hoài Chính có thể cho rằng hồi đó Vu Hào thích anh thật.

Nên anh mới không kiêng nể trêu đùa cô, và cũng coi cô là cô gái mình yêu.

Nhưng lúc này, cô gái đang đứng trước mặt anh đây, ngoài gương mặt giống thiếu nữ năm xưa ra thì những điểm khác đều rất xa lạ.

Ý tứ trong đôi mắt kia viết rõ rằng cô đang mất kiên nhẫn và không thích anh.

“Xin lỗi.”

Anh quay đầu, đút hai tay trong túi, chất giọng lại lạnh nhạt như trước, nói xin lỗi mà không có thành ý chút nào.

Vu Hào cũng chẳng để tâm, xoay người đi ra ngoài.

Nam quân y nấp sau rèm cuối cùng cũng dáo dác đi ra, đặt mông lên ghế thờ phào, rồi đưa mắt nhìn người đàn ông đang cúi đầu dựa vào cạnh bàn: “Cậu làm trò quỷ gì đấy, lúc này vào ra hiệu gì với tôi hả, cũng may ông đây phản ứng nhanh, vừa này là ai đấy.”

“Bác sĩ tâm lý.” Anh đáp mà không ngẩng đầu, giọng rất nặng nề.

Quân y la lên, “Mất trí rồi đấy hả, ngay cả Tiểu Lưu mà cậu cũng không tha, này, có phải cậu ở trong quân lâu quá rồi nên nhìn ai cũng thấy đẹp không hả?” Dứt lời liền cảm thấy có gì đó sai sai, “Không đúng, không phải Tiểu Lưu xin nghỉ để rồi à?”

“Người mới đến.”

Quân y sực tỉnh, vừa nói thế thì lập tức nhớ ra, trong bữa cơm lúc trước cũng có nghe đám lính rôm rả thảo luận, nói bà chị nhỏ mới tới phòng nghiên cứu tâm lý kia vừa đẹp lại lạnh lùng, cũng đánh cược đội trưởng không theo đuổi được.

Quân y đồng tình vỗ vai Lục Hoài Chính, “Cậu đừng có tự chuốc phiền nữa, con gái của bộ trưởng Lý cũng có kém cạnh gì đâu, hơn nữa, cưới cô ấy rồi sau này cậu có thể bớt đi đường vòng nhiều đấy...”

Lục Hoài Chính cười hừ, “Có lẽ đầu tôi úng nước rồi.”

“Bây giờ đổ ra bớt cũng kịp.”

“Thế à?”

Cơm nước xong xuôi, Vu Hảo quay lại phòng nghiên cứu thì thấy có tiểu binh đứng trước cửa, mặc đồng phục rằn ri dã chiến.

“Tìm tôi à?”

Tiểu binh gật đầu, “Có thể vào rồi nói chuyện không?”

Vu Hảo: “Được.”

Cô đi vào bật đèn, giảm nhiệt độ máy điều hòa xuống mười tám độ, lại chỉnh độ sáng của đèn ở mức vừa phải, rồi lúc này mới kéo cửa để anh ta đi vào.

Tiểu binh ngồi thẳng, tay đặt trên đùi, rụt rè nhìn quanh một vòng rồi tự giới thiệu: “Tôi tên là Ngô Hòa Bình.”

“Chào chiến sĩ Ngô.”

Tiểu binh làm quen, “Nhìn cô chuyên nghiệp hơn bác sĩ Lưu nhiều.”

“Dĩ nhiên rồi, tôi là dân chuyên nghiệp.”

Vu Hảo nói câu này rất nghiêm túc, Ngô Hòa Bình thấy thế thì không khỏi bật cười, “Tôi nghe nói cô là nghiên cứu viên của viện nghiên cứu khoa học S, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi ý kiến cô.”

Vu Hảo đáp được, nghĩ một chốc rồi vẫn quyết định giải thích thêm với anh ta, “Nghiêm túc mà nói thì bây giờ tôi chưa phải là nghiên cứu viên, chỉ mới là trợ lý nghiên cứu viên thôi, nhưng tôi sẽ cố gắng trả lời mọi vấn đề của anh.”

Ngô Hòa Bình không biết nghiên cứu viên và trợ lý nghiên cứu viên thì có gì khác nhau, chỉ biết chắc đều là bác sĩ tâm lý cả.

“Tôi cảm thấy có thể mình không thích hợp với ở đây.” Anh ta buồn bã nói.

Vu Hảo nghiêm túc lắng nghe, “Tại sao? Đánh giá không đủ điều kiện à?”

“Đủ chứ.”

“Vậy là vì nguyên nhân khác?”

“Trong quân đội này có quá nhiều tình anh, mặc dù đánh giá là đủ điều kiện nhưng tôi luôn là người cuối cùng khổ sở vượt qua kiểm tra, sáng sớm hôm nay tập huấn bằng bó khăn cấp, tôi còn tạt máu heo lên đội trưởng.”

Thì ra là máu heo.

“Đội trưởng mắng anh à?”

Ngô Hòa Bình gật đầu, “Bình thường đội trưởng dễ nói chuyện thế thôi, chứ lúc vào sân huấn luyện là lại mất hết nhân tính, mắng người dừ lắm.”

“Tôi có nghe nói các anh vào được đây chẳng dễ dàng gì, phải trải qua tầng tầng tuyển chọn, tỷ lệ sàng lọc là 80%, chỉ có 20% còn lại mới có thể ở lại quân đội. Chỉ vì ghét anh ta mà anh từ bỏ mọi nỗ lực của mình, anh không thấy tiếc à?”

Ngô Hòa Bình lại lắc đầu, “Cô hiểu nhầm rồi, không phải tôi ghét anh ấy, trái lại tôi còn rất thích đội trưởng của mình, rất kính trọng anh ấy, anh ấy là người lính đạt tiêu chuẩn nhất, cũng là đàn ông trong số đàn ông, chính vì thế nên tôi rất muốn được anh ấy công nhận, anh ấy khen tôi một câu thì tôi sẽ tràn trề năng lượng cả ngày, còn nếu bị mắng thì hôm đó tôi nuốt không trôi cơm.”

“...”

“Chính vì thế nên tôi phát hiện mình càng làm càng sai, rõ ràng là việc bình thường phát huy rất tốt, song chỉ cần đội trưởng nhìn một cái là tôi lại căng thẳng, rồi đến lúc nổ súng thì quên kéo chốt an toàn, nhiều lúc diễn tập không phát huy đến nơi đến chốn, đội trưởng nói tôi như thế thì có thể cáo từ súng thật đàng thật. Nhưng rõ ràng lúc trước khi ở trong đại đội khác, tôi làm mọi thứ rất tốt...”

“Chuyển đội đi.” Vu Hào không đổi sắc nói.

Ngô Hòa Bình thót tim, trên mặt là biểu cảm ‘tôi có còn cứu được không’.

Qua một hồi sau, vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi thêm, “Tôi thật sự hết cứu rồi sao?”

“Cũng không hẳn vậy...”

Ngô Hòa Bình vừa nghe nói còn cơ hội, lập tức đôi mắt tí hí tỏa sáng ngay, rồi sau đó lại nghĩ đến gì đó, trong chớp mắt lại uể oải, thấp giọng nói: “Trước kia tôi cũng đi tìm bác sĩ Lưu rồi, có uống thuốc nhưng vẫn không vượt qua được.”

Vu Hào cúi đầu ghi chép vào hồ sơ bệnh án, “Có phải anh rất muốn được đội trưởng Lục công nhận không?”

“Đúng.”

“Nhưng luôn cảm thấy mình làm gì cũng vẫn kém?”

“Đúng đúng.”

“Lúc vắng mặt đội trưởng Lục, có phải tình hình sẽ chuyển biến tốt không?”

“Đúng thế, không có mặt anh ấy thì tôi không còn căng thẳng thế nữa.”

Vu Hào gấp sổ lại, “Anh phải vượt qua nỗi sợ với đội trưởng Lục, là anh sợ anh ta.”

“Làm thế nào để vượt qua...”

Vu Hào ngẫm nghĩ rồi đưa ra đề nghị, “Để đội trưởng Lục cởi lớp áo anh hùng ra, loại bỏ cảm giác sùng bái của anh về anh ta. Tôi cảm thấy anh cần trò chuyện kỹ càng cùng anh ta, có thể giữa hai người có hiểu lầm gì đó, anh nhắm lại xem, gạt bỏ thân phận đội trưởng ra thì anh ta cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, cũng giống các anh có hai tay hai chân, đừng nhìn anh ta bình thường điều võ dương oai, thật ra chơi game còn không bằng các anh đâu.”

Trước kia lần nào cũng là cô người thắng anh đâu không biết chơi.

Ngô Hòa Bình ơ lên, cảm thấy có chỗ là lạ, Vu Hào cũng ý thức được lời của mình.

Lúc này có tiếng bước chân ở đầu cầu thang, trước khi Ngô Hòa Bình kịp phản ứng thì Vu Hào đã hát cầm chỉ ra ngoài, sau đó lại chỉ vào gian phòng nhỏ bên trong —— phòng phát tiết tâm lý: “Người đến rồi, tôi có thể cho hai anh nơi để thả lỏng mình, nhưng anh phải tự đi nói với người ta.”

Ngô Hòa Bình ngần ra, “Cô không thể nói giúp tôi sao...”

Vu Hào xoay ghế sang chỗ khác, quay lưng về phía anh ta, đáp một câu không mặn mà: “Không khéo, tôi cũng rất ghét đội trưởng Lục các anh.”

Ngô Hòa Bình bĩu môi, đã nói là tôi không ghét kia mà...

Vu Hào không để ý, cúi đầu ghi chép gì đấy rồi nói với anh ta, “Không đi nữa là người đi ngay đấy.”

Ngô Hòa Bình nhắm mắt đi ra ngoài.

“Đội... đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chính mới thay quần áo xong, bây giờ mặc trang phục rắn ri dã chiến, một tay đút trong túi còn một tay cầm chìa khóa, đang tính mở cửa văn phòng thì nghe thấy tiếng gọi, bèn ngoái đầu lại.

“Cậu ở đây làm gì?”

Quả thực Ngô Hòa Bình không nói nổi, nín nhịn đến nỗi mặt đỏ au, ấp úng nói: “Bác sĩ Vu bảo...”

Lục Hoài Chính cau mày mắt kiên nhẫn.

“Đàn ông đàn ông nói chuyện ngập ngừng là sao hả?”

“Em...” Ngô Hòa Bình sắp khóc đến nơi rồi, “Em cần anh giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Có thể nói chuyện với em một lúc được không?”

Lục Hoài Chính kinh hãi trước yêu cầu này, anh giờ tay sờ đầu Ngô Hòa Bình, “Cậu không bị bệnh đấy chứ.”

“Bác sĩ Vu nói là em cảm giác sợ anh, lúc huấn luyện không phát huy tốt cũng là vì sợ, muốn loại bỏ cảm giác này thì em phải... phải hàn huyên trò chuyện với anh, nói gì cũng được, chỉ cần không nói chuyện trong quân đội là được.”

“Được, nói chuyện ở đâu đây?”

Anh xoay chìa khóa trong tay, rất phối hợp.

Nếu bỏ đi chuyện trong buổi tập dợt thì Lục Hoài Chính được xem là một người anh cả bình dị.

“Bác sĩ Vu sẽ sắp xếp.”

Khi Lục Hoài Chính và Ngô Hòa Bình đi vào, Vu Hảo đã điều chỉnh lại nhiệt độ và ánh đèn trong phòng phát tiết tâm lý, mười tám độ là nhiệt độ cơ thể người thích nghi nhất, dưới nhiệt độ này thì các tế bào trong cơ thể sẽ ở trong trạng thái thả lỏng, nên lời nói cũng tùy ý hơn.

Hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau, đèn chân không treo trên đỉnh đầu họ phát ra ánh sáng êm dịu.

Lục Hoài Chính trông khá thoải mái, người ngả ra ghế cup mắt về lười biếng, Ngô Hòa Bình hỏi câu nào thì anh đáp câu nấy.

Trong máy thu âm truyền đến giọng của hai người.

Giọng Ngô Hòa Bình nghe sao chất phác dè dặt, còn giọng Lục Hoài Chính vừa êm tai lại tùy ý.

“Bình thường anh có sở thích gì khác không?”

“Chơi bóng rổ?”

“Anh chơi bóng rổ giỏi lắm hả?”

“Ừ.”

“Còn chơi game thì sao?”

“Biết.”

“Chơi game gì thế ạ?”

“Hồi nhỏ chơi Famicom, bây giờ thì không có thời gian.”

“Bác sĩ Vu nói anh không giỏi chơi game, trước kia hai người có biết nhau à?”

Anh dừng lại, một lúc sau mới thốt ra một tiếng âm mũi nhẹ bằng, “Ừ, không thân lắm.”

Ngô Hòa Bình cũng không biết hỏi thêm gì nữa, yên lặng một hồi.

“Một ngày anh đi vệ sinh mấy lần?”

Lục Hoài Chính: “...”

Song vẫn trả lời, “Xem tình hình đã.”

“Lúc đi học thành tích có cao không?”

“Không cao.”

“Vậy môn anh giỏi nhất là gì?”

“Thế dục?”

“Anh cũng từng thích bạn nữ nào đó chứ?”

“Nói nhảm.”

“Có theo đuổi không?”

“Có.”

“Có thành không?”

“Không thành.”

Ngô Hòa Bình không dám tin, “Cũng có cô gái anh không theo đuổi được ư?”

Anh chỉ cười không đáp.

Ngô Hòa Bình không biết hỏi gì nữa, sâu trong thâm tâm anh ta cảm thấy quả thật đội trưởng cũng chỉ là một người đàn ông bình thường – ngoại trừ đáng đẹp trai – nhưng hề vào sân huấn luyện là chất đàn ông trên người anh lại nổ tung.

“Đội trưởng, bình thường anh có xem phim không?”

Lục Hoài Chính giương mắt, không theo kịp, “Phim gì?”

“... Thì... là phim... bình thường cần xem.”

“Phim sex à?”

Ngô Hòa Bình chẳng ngờ anh lại nói toạc ra thế, anh ta hỏi rất kín đáo, chẳng qua là cảm thấy có lẽ vấn đề này có thể kéo gần khoảng cách của hai người lại, rốt cuộc đội trưởng Lục lại thẳng thắn quá rồi.

Ngô Hòa Bình gật đầu.

Lục Hoài Chính cười mờ, “Có chứ.”

“Bao lâu thì xem?”

“... Còn phải xem tình hình đã.”

“Đội trưởng, anh có đo chiều cao của mình không?”

“Có.”

Là đàn ông thì cũng vẫn đo.

Ngô Hòa Bình quyết định không hỏi, sợ tổn thương lòng tự ái.

Vu Hào ở ngoài không nghe tiếp nổi, sau khi tắt máy một phút thì lại mở lên lần nữa.

Trò chuyện gần một tiếng thì hai người họ mới lè mè đi ra, Vu Hào mở thu âm lên lần nữa, dòng điện rè rè đưa tới sự chú ý của hai người, Ngô Hòa Bình đỏ mặt, xấu hổ gãi gáy, “Bác sĩ Vu, cô cũng có thể nghe cái này à?”

Vu Hào cúi đầu thoăn thoắt ghi chép lại đối thoại vừa rồi của hai người họ, tiện tay giờ cuốn vở trong tay lên nói: “Ừ, ghi hết cả.”

Ngô Hòa Bình quên mất, quân nhân không có bí mật, bất kỳ cuộc trò chuyện nào cũng phải tiến hành trong sự theo dõi, chắc chắn Vu Hào phải ghi lại rồi.

Lục Hoài Chính vẫn như thường, không nhìn Vu Hào mà khoác vai kéo Ngô Hòa Bình đi ra, “Giờ sợ cũng không được gì, đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cô Vu Hảo, cô thích like moment của tôi quá đó nha

Ngô Hòa Bình xấu hổ vô cùng, một tháng sau đó, hể cứ thấy Vu Hảo là lại chạy đường vòng.

Tuy nói thế, nhưng dường như biện pháp của Vu Hảo đã có tác dụng, Ngô Hòa Bình không còn thấy sợ khi gặp Lục Hoài Chính nữa, có lần được nghỉ còn ngửa ngáy muốn xin chơi game với Lục Hoài Chính, kết quả bị Lục Hoài Chính đè đầu xoa mạnh.

Vu Hảo trực hai tư sáu, thời gian còn lại quay về viện, thứ bảy mỗi tuần đều phải tham gia hội đàm, bình thường rảnh rỗi thì ngồi trong văn phòng tra cứu tài liệu lịch sử hoặc nằm nhoài lên khung cửa nhìn bọn họ thao luyện.

Khi ở trên sân huấn luyện, Lục Hoài Chính có một mặt mà Vu Hảo chưa thấy bao giờ, như thể người đàn ông bình thường thích buông tuồng gần bướng kia chỉ là ảo giác, khuôn mặt lạnh lùng như đeo một lớp mặt nạ, ngay đến nụ cười cũng quá đổi miễn cưỡng, mắt sâu hoắm, ánh nhìn sắc bén như dao.

Văn phòng của cô ở sau sân bắn, những tinh binh vừa được tuyển chọn năm nay đang nằm rạp trên đất xếp thành hàng, súng trường QBZ-95 nằm trước người.

Lục Hoài Chính đứng sau hàng người, anh cúi đầu đưa chân đá Ngô Hòa Bình, “Lắp hộp đạn vào, ngó ra làm gì.”

Ngô Hòa Bình làm theo.

Anh đá tiếp, “Kéo cò súng đi.”

Đúng là kỹ thuật bắn súng của Ngô Hòa Bình quá chậm, thời gian ngắm bia cũng lâu hơn so với các binh sĩ khác. Không biết trước kia được ai huấn luyện mà toàn chú trọng đến các động tác tiêu chuẩn.

Lục Hoài Chính nhìn không nổi nữa, lại giơ chân lên, “Bắn đi chứ!”

Vu Hảo nằm trên khung cửa thầm than, thích một người, có phải sẽ trở nên rất sợ người đó chẳng? Ngô Hòa Bình ời là Ngô Hòa Bình.

Cuối tháng ba, bắt đầu kiểm tra tâm lý của toàn lữ binh nhảy dù, toàn lữ binh có ba đội xung kích, bao gồm cả đội do Lục Hoài Chính chỉ huy, tất cả mọi thành viên đều được đánh giá tâm lý.

Lục Hoài Chính là người cuối cùng, anh mới từ bên ngoài về, không thay thường phục, vừa vào cửa đã cời mũ đặt xuống bàn, kéo ghế ra ngồi trước mặt cô, nhướn mày nói, “Bắt đầu đi.”

Vu Hảo vờ như không thấy, cúi đầu phác thảo trên giấy đánh giá như thường.

“Tên.”

“Lục Hoài Chính.”

“Chức vị.”

“Đội trưởng đội một xung kích trên không.”

“Gần đây có ngủ ngon không?”

Lục Hoài Chính dựa vào ghế cười, “Đang quan tâm tôi đấy à?”

Vu Hảo ngược mắt, lạnh nhạt liếc xéo anh, “Đây là nội dung khảo sát.”

Lục Hoài Chính chịu thua, nhếch môi lên rồi dần tắt nụ cười, anh đưa mắt nhìn đi chỗ khác, “Không tốt lắm.”

“Gần đây có hoạt động tình dục không?”

Lục Hoài Chính bỗng quay đầu lại: “Đây cũng là nội dung khảo sát?”

Vu Hảo gật đầu, “Đúng thế, ngủ không ngon cũng liên quan đến mất cân bằng tiết hormon, ví dụ như độc thân quá lâu, cuộc sống tình dục không được giải quyết, dễ bị rối loạn lưỡng cực*, dẫn tới ngủ không ngon.”

(*Rối loạn lưỡng cực, hay còn gọi là bệnh hưng – trầm cảm, là một loại bệnh lý tâm thần, biểu hiện đặc trưng thường thấy của bệnh là sự thay đổi rõ rệt tâm trạng, cảm xúc, hành vi cũng như năng lực cá nhân.)

“... Không có.” Nói rồi lại hậm hực quay đầu đi.

“Gần đây có lừa ai không?”

Lục Hoài Chính lại nhìn sang.

Lần này Vu Hào giải thích trước, “Thường thì sau khi lừa ai đó trong lòng sẽ bất an, cũng là một trong những nguyên nhân ngủ không ngon, anh còn trẻ tuổi, dục vọng không được giải quyết, lại còn thích lừa người, miệng nói vớ va vớ vẩn, ngủ không ngon cũng bình thường.”

Lục Hoài Chính nhìn cô một lúc lâu, sau đó cúi đầu xuống, giọng đầy bất lực, “Vu Hào, hôm đó tôi chỉ... trên em chơi thôi.”

Vu Hào cup mắt, gạch xóa lên giấy, “Gọi là bác sĩ Vu, tôi không quen anh.”

“Rốt cuộc em sao thế?”

Vu Hào phớt lờ anh, hỏi tiếp câu hỏi tiếp theo.

“Lúc đưa ra quyết định gần đây nhất thì có do dự không?”

“Có.”

“Trong công việc?”

“Không phải.” Lục Hoài Chính dựa vào ghế, hai tay đan chéo đặt trước người, mắt nhìn thẳng cô rồi một giây sau nhìn ra đại thụ ngoài cửa sổ, mắt tập trung vào điểm sáng rực rỡ xuyên qua kẽ lá thừa thốt rơi xuống đất, “Tôi đang do dự có nên đoạt lại em không.”

Vu Hào cúi đầu gạch tiếp, lại hỏi nữa.

“Có bị giảm trí nhớ không?”

“Không có, vẫn nhớ rất rõ sự việc trước kia.”

“Chức năng sinh lý thì sao?”

“...”

“Mất ngủ dễ khiến giảm trí nhớ, nếu cứ vậy mãi thì chức năng sinh lý sẽ dần suy giảm, anh còn chưa kết hôn, buổi tối nhớ chú ý không nên thức khuya.”

“Có xảy ra chuyện gì khiến mình hồi hận không?”

“Có, rất hối hận, có liên quan đến em, có muốn tôi thuật lại không?”

Vu Hào giờ tay lên cằm.

“Không muốn nghe.”

Anh cúi đầu cười, “Em biết tôi muốn nói gì.”

Chính là lần hai người trốn trên sân thượng chơi game, Vu Hào cày level giúp anh, còn phá kỷ lục cho anh nữa, Lục Hoài Chính đứng dựa tường hút thuốc mà khó chịu vô cùng, anh chơi lâu như thế mà lại dễ dàng bị một cô nàng phá kỷ lục, trọng điểm là cô đều nhớ rất rõ mỗi tấm bản đồ đã chơi qua.

Vu Hào ném máy chơi game cho anh, giọng giễu cợt: “Cậu yếu quá đấy.”

Con trai hồi đấy thường hay tự ái, lòng háo thắng lại mạnh, bị cô gái mình thích châm chọc như vậy, trong lòng rất không phục, muốn làm giảm oai phong của cô.

Lục Hoài Chính tiện tay dập tắt điếu thuốc, túm lấy cổ tay Vu Hào dè lên tường, thấp giọng uy hiếp: “Nói ai yếu hả?”

Ban đầu chỉ đơn thuần muốn dạy dỗ cô, nhưng chẳng biết sao bầu không khí sau đó lại thay đổi.

Bình thường không có ai hay đi lên chỗ hẻo lánh đó, mặt trời dịu nhẹ, vì đang chạng vạng nên cả vùng trời ửng đỏ, ráng chiều tan thành lụa hoa, ôm lấy chàng niên thiếu đang dây dưa ở góc nhỏ.

Sống lưng Vu Hào dán lên tường, đầu đặt ở hõm vai anh, lúc anh áp người đến thì chóp mũi chạm vào cổ anh, bên tai là hơi thở càng lúc càng nặng nề của anh.

Giọng anh đầy kìm nén, cúi đầu tìm ánh mắt cô, “Đắc ý vênh vào rồi hả? Hả?”

Tim Vu Hào đập dồn dập, trong chớp mắt không khí xung quanh trở nên vô cùng mập mờ, dòng nước ngầm cuộn cuộn trào dâng, trong đôi mắt sáng rực âm áp của anh hiện lên sắc đỏ.

Lục Hoài Chính nhìn hai tai cô dần ửng đỏ, môi dán bên tai cô thở ra hơi nóng, chợt lòng rung động, anh thử đưa môi thăm dò ma sát vành tai mềm mại

thanh tú của cô.

Vu Hào rút người lại theo bản năng, hai tay chống trước ngực anh muốn đẩy ra.

Nhưng rồi lại bị Lục Hoài Chính trở tay đè trên tường, cúi đầu nhìn cô với vẻ sâu xa, hồi lâu sau, nằng chiểu chiểu đến làm thân nhũn cả ra, Vu Hào cảm giác mình sắp không trụ vững nữa rồi.

Không khí rục rịch, Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn lần nữa thì phát hiện cô đã nhắm nghiền hai mắt, kết quả lúc ấy anh bỗng muốn đùa dai, nghiêng đầu cười khẽ bên tai cô: “Không phải nói là không thích tôi à? Bị tôi đè còn nhắm mắt? Ai đang phối hợp vậy?”

Vu Hào như sực tỉnh khỏi giấc mộng, mở to mắt đập mạnh anh. Dưới trời chiều, chàng trai dựa vào tường cười nghiêng ngả, đến nỗi cả người run bần bật.

...

Lục Hoài Chính đi ra khỏi văn phòng của Vu Hào, đứng rửa mặt ở ngoài cửa, anh vốc nước xoa mạnh mặt, sau đó cúi đầu chống hai tay lên lavabol, để mặc những giọt nước nhỏ xuống *tong tong*.

Sau khi kết thúc kỳ thi quốc gia, anh đậu một trường đại học bình thường, vốn học ở ngoại ô nhưng lại cứ chạy đến Thanh Hoa xa xôi thuê chung phòng với Chu Tư Việt, vì anh tưởng cô không thi Thanh Hoa thì cũng là ở Bắc Đại.

Hễ hôm nào không có tiết là anh lại ngâm thuốc đứng ở Ngũ Đạo Khẩu*, có lúc còn đứng chờ cả ngày.

(*Ngũ Đạo Khẩu là tên một chỗ ở Bắc Kinh, cách Thanh Hoa và Bắc Đại tương đối gần.)

Anh cảm thấy mình như tên gỗ, nhưng lại không dám nhờ Chu Tư Việt hỏi thăm, anh sợ nghe phải tin cô không có ở đây. Có thể do cảm thấy đây là ước mơ của cô, nên hễ nhìn cánh cổng trường rộng lớn kia là anh lại thấy thân thiết.

Lên năm hai kêu gọi nhập ngũ, nhất thời nóng đầu nên anh đi luôn, thời gian ở trong quân đội trôi qua quá nhanh, cơ bản không có thời gian nghĩ đến phụ nữ, anh cho rằng mình đã quên hẳn rồi.

Kết quả gặp lại cô mới hay rằng mình chưa từng quên, chỉ là giấu quá sâu, nhất thời không đào lên được, phải mất thì giờ để tìm.

Con người anh vốn rất lười biếng, chuyện nghĩ không thông thì sẽ không nghĩ nữa.

Lục Hoài Chính vốc nước tát vào mặt, có người ở sau lưng đi tới ôm vai anh, mặt ướt đầm đìa, quay đầu lại nhìn, là đội trưởng đội hai – Tôn Khải.

Anh ta thấp hơn Lục Hoài Chính, da lại sạm hơn anh hai tông, cũng may ngũ quan đoan chính, lúc cười lại rạng rỡ như ánh dương. Tôn Khải cười khà khà với Lục Hoài Chính, “Lão Lục, anh sắp kết hôn rồi.”

Lục Hoài Chính sững sốt, sau đó duỗi tay lau mặt, “Chuyện tốt.”

Tôn Khải nói, “Nhắc sớm với cậu đấy, nhớ chuẩn bị phong bì.”

Lục Hoài Chính cười, xoay người đứng tựa vào cạnh thành bồn, ừ nói, “Đi xem mắt nên quen à?”

“Chính ủy giới thiệu, là nữ bác sĩ ở bệnh viện không quân trước kia của chúng ta đấy.”

“Được đấy.”

Tôn Khải ôm cổ anh: “Chỉ còn mỗi cậu thôi.”

Anh trở tay chống lên thành bồn, vẻ mặt lơ đãng, “Tôi không gấp, ba mươi rồi hẵng tính.”

Vừa dứt lời thì đột nhiên tiếng kèn lệnh dồn dập vang lên, hai người biến sắc, đồng thời nhìn nhau rồi nhanh chóng đội mũ vào, chạy đến điểm tập hợp như mũi tên rời cung.

Tôn Khải hỏi, “Hôm nay có diễn tập à?”

Lục Hoài Chính lắc đầu, “Chắc là làm nhiệm vụ rồi.”

Lúc Vu Hào đi xuống cầu thang thì thấy hai người phóng vụt qua trước mặt mình, Lục Hoài Chính chỉ nhìn cô một cái, dưới chân như nổi gió, lập tức biến mất ở ngã rẽ.

Đến lúc về thì đã là một tuần sau.

Vu Hào tưởng bọn họ chưa về, đang đi bộ trong sân huấn luyện thì gặp phải Lục Hoài Chính. Lúc đấy co còn đang bắt chước dáng vẻ anh chỉ điểm đội viên, chấp tay sau lưng đi lui đi tới, thỉnh thoảng dừng lại đá chỗ này rồi đập chỗ kia ——

“Bạnh cầm dưới thế làm gì, không sợ nát hả?!”

“Chân mờ lòn như thế làm gì hả, chèo thuyền đấy à!”

“Cậu nhắm bia ở đâu đấy!”

“Bỏ qua tư thế cho tôi, nhắm thẳng mục tiêu đi đã, sao không vào đội nghệ thuật cho rồi!”

Giọng lại còn rất giống.

Rồi chợt khỏe mắt vô tình nhìn thấy bóng người bên cạnh, cô hồ nghi nhìn sang, phát hiện Lục Hoài Chính đang dựa vào thân cây nhìn cô chăm chăm với vẻ mặt đầy thú vị.

Vu Hào biến sắc, xoay người đi ra ngoài.

Anh đuổi theo, “Có biết không được vào sân huấn luyện lung tung không?”

“Bây giờ biết rồi.” Không nóng không lạnh đáp lại, bước chân chẳng dừng.

“Đứng lại.”

Vu Hào không nghe.

“Đi nữa tôi bắn.”

Đúng là lần đầu tiên Vu Hào nghe thấy câu uy hiếp trần trụi đến thế, “Tốt nhất anh bắn một phát nổ đầu tôi luôn đi, nếu không tôi có thành quỹ cũng sẽ không tha cho anh.”

Lì thật, y như trâu.

Kết quả ngày hôm đó, Lịch Hồng Văn gọi Lục Hoài Chính đến văn phòng, trên bàn đang pha ấm trà Đại Hồng Bào, làn khói mờ ấm áp bốc lên, ông rót cho Lục Hoài Chính một ly, đẩy qua, “Ném thử đi, giáo sư Hàn sao riêng cho tôi đấy.”

Lục Hoài Chính đưa lên miệng nhấp, người ngả ra ghế gật đầu đáp, “Trà ngon.”

“Dĩ nhiên rồi, của giáo sư Hàn toàn là đồ tốt.” Lịch Hồng Văn ám chỉ, “Sao nào, có tiến triển không?”

Lục Hoài Chính: “Tiến triển cái gì?”

Lịch Hồng Văn tắc lưỡi, “Vu Hào đấy, đừng nói với tôi đã lâu thế rồi mà cậu vẫn chưa thêm Wechat của người ta đấy.”

Lục Hoài Chính cười không đáp.

Lịch Hồng Văn thấy có vẻ không đúng, “Không phải chứ, tiểu tử cậu đấy, trước kia tôi theo đuổi vợ mình cũng chỉ mất hai ngày, mà đây mẹ nó sắp một tháng rồi, cậu làm trò gì vậy!”

“Người ta không thích tôi thôi.”

“Có đến nỗi đâu, cậu cố gắng đi rồi người ta sẽ thích cậu, vừa hay ngày mai cậu và đội hai có buổi diễn tập ở sân, bảo Vu Hào tham gia đi, làm con tin bên phía Tôn Khải, không phải các cậu đang thiếu con tin à?”

“Dùng bù nhìn là được rồi.”

“Bù nhìn không giống thật, phải để đồng chí Vu Hào hy sinh, thuận tiện bơm kích thích cho họ luôn.”

Ngày hôm sau Vu Hào nhận được thông báo của lãnh đạo bảo cô tham gia lần tập huấn này, hơn nữa còn làm con tin của đội hai, đội người của đội một đến cứu.

Tôn Khải nhốt Vu Hào vào phòng giam con tin, phái hai người canh chừng, rồi lại dặn dò, “Bên đội của đội trưởng Lục có tay súng bắn tỉa, các cậu không được xem thường, con người đội trưởng Lục rất thích giở trò vặt, dù cậu ta có xông vào, chúng ta cũng không được sợ hãi! Mặc kệ cậu ta! Nghe chưa! Ngoài ra phải bảo vệ tốt bác sĩ Vu, con tin mà mà bị headshot thì ai thắng cũng vô dụng.”

Vu Hào đội nón sắt bảo hiểm, bị trói trên băng ghế, trước khi rời đi, Tôn Khải còn vỗ vai cô như trấn an, “Vất vả cho cô rồi.”

Phòng giam con tin là một gian phòng nhỏ do xếp chồng bánh xe lên tạo thành, bốn phía trống trơn, có thể nhìn thấy được bên ngoài, coi như cô hoàn toàn nằm trong tầm nhìn của cả hai đội, nếu ai thấy cô khó chịu thì một phát nhắm ngay đầu là giải quyết xong.

Trong tay Vu Hào có điện thoại vô tuyến, có thể nghe được tin tức ở đội Lục Hoài Chính.

Sau tiếng điện lưu rề òn ào, giọng của Trần Thụy vang lên, “Đội trưởng, có nhìn thấy vị trí của phòng giam con tin không?”

Một lúc sau, âm thanh của Lục Hoài Chính vang lên, “Có.”

Tiếp đến là tiểu đội trưởng: “Lúc này đội trưởng Tôn đang vất vả lắm đấy, tôi cũng nhìn thấy bọn họ vừa chôn mình ở bên cạnh, nếu chúng ta xông vào thì không chỉ bị headshot mà còn có thể bị nổ chết, hay là ta cứ một phát bắn bẻ đầu bác sĩ Vu đi, đỡ phải cứu nữa.”

Nói rồi một đám người cười khà khà.

Vu Hào xanh mặt, không ngờ tiểu đội trưởng lại như thế.

Ngay sau đấy nghe thấy Lục Hoài Chính nén giọng cười, “Ý kiến hay.”

Yên lặng một giây.

Ba, hai, một.

“Bùm——” một tiếng, Vu Hào nhìn thấy khoảnh đất trước mặt nổ tung, đất đai bắn tung tóe, bụi bặm đầy trời. Lúc này cô mới giật mình nhận ra, dùng dao thật sừng thật cả sao?!

Lúc này trong điện thoại vô tuyến truyền tới tiếng của Lục Hoài Chính, “Được rồi, chớ nói chuyện nữa. Trần Thụy, che chở cho tôi. Tìm một nơi cao, đừng để bọn họ phát hiện ra vị trí của cậu.”

Tiếng nổ rầm trời cùng tiếng súng đùng đoàng vang dội bên tai không ngừng, Vu Hào điếc tai như ốc, hình như trong sân cỏ phía trước có người đang di chuyển, mấy cọng cỏ cũng theo tiếng nổ ầm ầm mà lay động.

Bỗng có bóng người lao ra từ làn khói đen đang bốc lên, Vu Hào nhìn anh đi về phía phòng giam, khi nửa thân người vào thò vào phòng giam thì bên cạnh lại có tiếng mình nổ, anh phản ứng rất nhanh, khuỷu tay chống đất lập tức nằm sấp xuống, ngẩng đầu lên, gương mặt tuần tú lộ rõ mồn một trước mắt cô, còn làm động tác suýt với Vu Hào.

Lục Hoài Chính lợi dụng mình che đây, cộng thêm có Trần Thụy đánh lén che chở nên nhanh chóng xông vào được phòng giam con tin, đây là biện pháp mạo hiểm nhất mà cũng đơn giản nhất, nếu là trong tác chiến thật thì sẽ không dám làm như vậy, vì rất dễ làm lộ vị trí của mình. Nhưng đây là đang diễn tập nên đây là cách nhanh nhất.

Kết quả Vu Hào có ý la lớn: “Anh đến rồi!”

Hai người ở đội hai đang tuần tra bên kia đột nhiên chạy lại, Lục Hoài Chính đã bị lộ, anh nhanh chóng phản ứng, chống tay lên cửa sổ phòng giam leo vào, lật người nhảy vào, túm lấy cánh tay của một người gấp ra sau lưng, rồi lại xoay mình nắm lấy vai người kia, trở tay ấn lên tường. Một người khác nhào đến sau lưng anh, song lưng Lục Hoài Chính như có gắn mắt, anh lập tức trở người lại đá một phát, hai người đồng loạt ngã xuống đất, nút ấn trên vai cả hai đều bị nhấn phải, đỉnh đầu bốc khói, bị loại.

Động tác trong toàn quá trình hết sức dứt khoát, rất lưu loát đẹp mắt.

Vu Hào nhìn đến ngây người.

Lục Hoài Chính đi tới, kéo ống quần ngồi xổm trước mặt cô, một tay chống trên đùi, mắt đối mắt: “Có ý hả? Để tôi gặp rắc rối à? Này, tôi có đắc tội gì em sao?”

“Không có, mở trời cho tôi đi.”

“Xin tôi đi, rồi tôi sẽ cân nhắc.” Lục Hoài Chính nói.

“Vậy anh tính bê cả tôi lẫn ghế ra ngoài à?”

Lời nói này rất hợp với vẻ mặt không dễ dãi của Vu Hào. Lục Hoài Chính không nhịn được phì cười, cời trời cho cô.

Hai người dán lên tường chuẩn bị ra ngoài, anh bảo vệ người ở sau tay mình, “Đội lát nữa đừng chạy lung tung, đi theo tôi, biết chưa?”

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng giam.

Vu Hào theo sau Lục Hoài Chính một mét, Lục Hoài Chính gắn người lên tường lớp xe, hỏi cô: “Cách xa như thế thì làm sao tôi bảo vệ được em?”

Vu Hào: “Không cần anh bảo vệ.”

Anh hừ nói, “Thế em bám theo đi.”

Vừa dứt lời anh lập tức bước đi phăm phăm, hai ba bước đã tới dưới tán cây, trong khi Vu Hào vẫn còn đứng ở bên phòng giam.

Tôn Khải phát hiện không thấy con tin đâu, bắt đầu cho nổ mìn trên diện rộng.

Không quá mấy phút, trước mặt Vu Hào liền vang lên mấy tiếng ầm ầm, Lục Hoài Chính lập tức nhào qua bảo vệ cô dưới thân mình, cơ thể đàn ông đè nặng lên cô, tiếng thờ hồn hèn nằm ngay trên đỉnh đầu cô.

Bụi bặm tán đi, cả hai dần nhìn rõ mặt nhau.

Vu Hào cảm giác được lồng ngực anh chấn động, giọng đầy tức giận: “Đã bảo em đi theo tôi cơ mà, bị nổ chết cũng đáng đời!”

“Có thể thôi giờ cái tình đại tiểu thư đó đi được không hả?!”

“Đúng là trước kia tôi chiều em đến hư rồi!”

Bị ăn mắng xong, cô ngoan ngoãn đi theo sau anh ra ngoài, không nói một câu nào.

Đến lúc ăn trưa, cả hai đều mặt nặng mày nhẹ với nhau như gặp cường địch.

Mãi cho đến ngày thứ sáu, Lục Hoài Chính nghỉ phép, anh đến chỗ Lịch Hồng Văn đòi điện thoại, vừa mở máy đã thấy rất nhiều thông báo Wechat nhảy ra, sau đó phát hiện trên moment của Lý Dao Tân có một cuộc đối thoại kỳ quái.

Không biết Lý Dao Tân trả lời ai.

“Cô Vu Hào, cô thích like moment của tôi quá đó nha.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lồng ngực Lục Hoài Chính tắc nghẽn, anh lấy dũng khí kéo xuống xem tiếp

Trước kia quân đội không cho sử dụng điện thoại thông minh, đến năm ngoái mới có thông báo —— “cập nhật mạng internet”, nói cho phép sử dụng internet và điện thoại thông minh song sẽ bị quản lý thời gian.

Lục Hoài Chính vẫn lười không đổi, mỗi lần được nghỉ phép đi ra ngoài với các thành viên khác trong đội, khắp con phố đâu đâu cũng là điện thoại cầm ứng, chỉ có mỗi anh vẫn dùng cục gạch, đám Trần Thụy cười anh nhưng anh cũng không để ý, lại còn rất hưởng thụ.

Thế nên lần nào có cô gái đến bắt chuyện, nói anh đẹp trai ơi add wechat đi, thì anh bình tĩnh lôi con cục gạch ra nói, thật sự không có, mấy cô gái ấy trở mặt ghen hờn rồi đi, còn cho rằng anh là con đế trui chui lên từ xó xỉnh nào đó.

Bản thân anh là người giữ tình lâu dài, chỉ cách đây không lâu mới đổi sang chiếc điện thoại này, chứ còn cục gạch trước đó là dùng từ hồi cấp ba đến giờ, bị hỏng hoàn toàn rồi. Wechat cũng chỉ là mới tạo gần đây, không có nhiều bạn bè nên khi mở moment lên, gần như toàn bộ đều là trạng thái của Lý Dao Tân.

Trong status mới nhất cô nàng vừa up có một bình luận, là tự cô trả lời mình.

“Cô Vu Hào, cô thích like moment của tôi quá đó nha.”

Lồng ngực Lục Hoài Chính tắc nghẽn, anh lấy dũng khí kéo xuống xem tiếp.

Moment của Lý Dao Tân cũng như cuộn vải bó chân của các bà già, vừa thối lại vừa dài, Lục Hoài Chính kéo được nửa đã hết kiên nhẫn, anh cất điện thoại vào túi, dựa lưng vào cửa văn phòng của Lịch Hồng Văn mà trầm tư, nghĩ không biết hai người này quen nhau từ khi nào ——

Đương lúc sấm chớp rền vang thì anh giật nảy mình, trong đầu lướt qua một suy nghĩ cực kỳ đáng sợ.

Anh lại lấy điện thoại ra, mở Wechat lên, ngón tay thon dài nhanh chóng lướt moment đến thời điểm một tháng trước.

Sau đó dòng thời gian dừng lại vào ngày thứ bảy hôm đó.

Quả nhiên cô nàng có post lên moment, còn chụp sáu tám ảnh, cái kẻ đang cười ngu ngốc trong tám cuối còn không phải anh thì là ai?

Lý Dao Tân rất thích tự bình luận, gần như dưới mỗi dòng trạng thái đều phải tự bình luận một cái.

Cả mẫu trạng thái kia cũng không ngoại lệ.

“Nhiều người hỏi quá rồi, bây giờ thống nhất trả lời, xem mặt, hi hi.”

Lục Hoài Chính cảm thấy trong đầu nổ bùng đoàng, đầu óc trống trơn, phảng phất trong thâm tâm như có mấy chục chiếc bánh xe đang lăn lọc cọc, vừa loạn nhịp lại thấp thòm, lần đầu tiên nhảy dù anh cũng không căng thẳng bằng bây giờ.

Kết hợp với phản ứng mấy ngày qua, anh cảm thấy có khi Vu Hào đã thấy rồi, nói không chừng còn bầm thích nữa.

Con khó chịu ở ngực không chỗ phát tiết, kim nén đến hông.

Tìm đập thỉnh thoảng, Lục Hoài Chính cảm thấy mình đúng là thằng chẳng ra gì. Anh không phải là quân tử khiêm tốn, nhưng cũng không xấu xa, cũng lắm chí là miệng mồm bồ bã chút thôi, xưa nay làm chuyện xấu chưa từng sợ, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu. Thậm chí lúc còn trẻ, trên người còn có tinh thần hiệp nghĩa đập phá tận trời, dám nói dám làm.

Anh không lừa ai, nói một là một hai là hai, thẳng thừng bộc trực.

Chỉ duy nhất lừa một cô gái, song vẫn chưa lừa vào tay được.

Một mặt là xấu hổ vì lời nói dối bị nhìn thấu, mặt khác lại cảm thấy Vu Hào tức giận có nghĩa là còn cảm giác với anh.

Chuyện tốt đây.

Cuối cùng Lục Hoài Chính lại thấy người bấm nút thích đây ở trong Wechat của Tôn Khải, Tôn Khải kết hôn kéo mọi người vào một nhóm, sau đó anh ngạc nhiên phát hiện ra, trong nhóm có Lý Dao Tân, còn có cả Vu Hào. Tôn Khải và Lý Dao Tân quen nhau từ nhỏ, coi như là thanh mai trúc mã. Còn Vu Hào thì——

Trước đây anh không biết đó là Vu Hào, vào ngày nghỉ phép thứ hai, anh cùng Tôn Khải đi chọn nhẫn cưới ở một cửa hàng tổng hợp. Vừa nghe nói là kết hôn, nhân viên phục vụ rất nhiệt tình bày mấy mẫu nhẫn bán chạy nhất năm lên tủ kính cho chọn.

Hai người đàn ông bình thường sát phạt quả cảm trên chiến trường là thế, đến lúc này lại không biết chọn mẫu mã kiểu dáng nào, Lục Hoài Chính càng không có kinh nghiệm, ngồi trên ghế cao một chân chạm đất, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, mấy thứ đồ lấp lánh này đeo trên tay quá cản trở, khó nổ súng được.

Tôn Khải dè dặt giờ một chiếc lên, ngoái đầu hỏi anh, “Cái này thì sao?”

Anh quét mắt nhìn, “Có khác gì cái ban nãy đâu?”

Tôn Khải cầm nhẫn, quay sang nhìn nhân viên phục vụ.

Nhân viên cười khanh khách nóng lòng giải thích, “Là thế này thưa anh, chiếc nhẫn này 30 points, còn chiếc vừa rồi chỉ có 10 points, nhẫn kết hôn thì nhẫn từ 30 đến 50 points được bán chạy nhất.”

Cả hai đều sững sốt, không hiểu points là đơn vị gì.

Tôn Khải hỏi, “50 points to chừng nào.”

Nhân viên: “Nói cho dễ hiểu thì 50 points bằng 0,5 carat*, đường kính mặt cắt là 5,1 li.”

(*Points hay cents là đơn vị đo khối lượng nhỏ của viên kim cương, 100 points = 1 carat.)

Tôn Khải gạt đầu ra chiều suy nghĩ, Lục Hoài Chính cũng hiểu rồi, anh đặt tay lên vai anh ta nhắc nhở, “So với hòng súng bình thường anh hay dùng thì không to hơn mấy đâu, chỉ nhỏ hơn 0,7 li, không đáng kể.”

“...”

Suy nghĩ giữa cánh đàn ông đúng thật là... Nhân viên đỡ ra, bàn tay cầm nhẫn bắt đầu run lên, “Hai anh... còn muốn xem... xem cái khác không?”

Tôn Khải không nhận ra, phát tay nói để tôi chọn tiếp.

Rồi đúng lúc này, điện thoại của cả hai rung lên, Trần Thụy đang nhắn tin hỏi trong nhóm, người không đặt avatar là ai?

Tôn Khải đáp, là bác sĩ Tiểu Vu ở khoa tâm lý.

Lục Hoài Chính chợt ngừng đầu hỏi Tôn Khải: “Là Vu Hào?”

Tôn Khải gật đầu, đúng thế.

“Anh có Wechat của cô ấy lúc nào?” Lục Hoài Chính ngồi trên ghế, nghiêng mặt nhìn anh ta chăm chú.

Tôn Khải chỉ mãi tập trung vào nhẫn kim cương, chọn lui chọn tới, chỉ đáp ngắn gọn: “Hôm đó diễn tập xong mới add, mấy tên nhãi trong đội anh niềm nở nhiệt tình lắm chứ đâu giống người của đội một các cậu, tên nào tên nấy đều thờ ơ không đếm xỉa gì.” Nói rồi, Tôn Khải bảo nhân viên lấy một cặp nhẫn ra cho anh xem.

Lục Hoài Chính cúi đầu bấm mở Wechat của Vu Hào, sạch sẽ không có gì, rất giống con người cô, ngay đến avatar cũng trông tron.

“Đưa điện thoại của anh đây em xem.” Bỗng anh ngẩng đầu nói.

Tôn Khải tiện tay đưa điện thoại sang, anh mở moment của Lý Dao Tân lên, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi nhìn thấy cái like to tướng của Vu Hào anh vẫn cảm thấy như ngũ lõi oanh đỉnh, trời long đất lở —— anh, tiêu, đời, rồi.

Trong nhóm có người hỏi: “Bác sĩ Tiểu Vu, cô thích kiểu đàn ông thế nào?”

không ai trả lời.

Những người khác trêu ghẹo nói: “Thích kiểu gì thì cũng không phải thích người như cậu đâu.”

“Thế như đội trưởng Lục thì có thích không?” Câu này là Trần Thụy nói.

“Độc trưởng Lục chưa từng hẹn hò, đúng là xử nam thuần chủng của thế kỷ hai mươi mốt!”

Đây là câu mà mọi người thường hay thích đùa bỡn nhau.

“Đừng có khinh đội trưởng Lục không đọc Wechat nhé.”

“Có điều nói thật, bác sĩ Tiểu Vu này, cô thử cân nhắc đội trưởng Lục của bọn tôi đi.”

Vu Hào vẫn không hề nhần tin trả lời.

Cho đến khi mọi người sắp nộp lại điện thoại, Wechat lại ting ting nhảy ra một thông báo.

Lý Dao Tân nhắn: “Không phải đội trưởng Lục của các anh từng có bạn gái à? Anh ấy nói hồi cấp 3 từng hẹn hò rồi.”

Trong nhóm nổ tung, xôn xao cả lên.

“Cấp 3 á, đm, yêu sớm hả?”

“Không nhìn ra đấy nha.”

“Tôi biết ngay đội trưởng Lục không ‘đơn giản’ mà.”

“Đội trưởng Lục theo đuổi con gái ắt hẳn có bài bản lắm.”

“...”

Lục Hoài Chính: “Mọi người hôm nay rảnh quá nhì, đến giờ rồi đúng không? không cần tập luyện?”

“...”

“...”

“...”

Im lặng lần một.

Ngay sau đó lại nhảy ra một thông báo.

Vu Hào: “Ừm, nghiêm túc nói lại lần cuối một lần, tôi không hề có ý gì với đội trưởng Lục của các anh cả.”

“...”

“...”

“...”

Im lặng lần hai, sau đó mọi người đều gửi sticker mặt cười lúng túng vào nhóm.

“Tất máy tất máy, chớ lộn xộn nữa.”

“Đùa vui chút thôi, bác sĩ Tiểu Vu bỏ qua cho.”

“Nếu bác sĩ Tiểu Vu đã nói thế rồi thì mọi người đừng đùa nữa.”

“...”

Lục Hoài Chính sầm mặt, tắt hẳn Wechat.

Tôn Khải đã chọn nhắn xong, nhân lúc tính tiền lướt lại lịch sử tin nhắn Wechat, lại nhìn ai đó đen mặt mà khó hiểu: “Sao đấy? Cậu có ý với bác sĩ Tiểu Vu à?”

Lục Hoài Chính khoanh tay đứng tựa vào tủ kính, sầm mặt không nói một lời.

tại tầng trệt ở cửa hàng tổng hợp Boucheron, bên ngoài chính là ngã tư đường người qua người lại đông đúc, trên đường cái chật hẹp xe cộ chen chúc như nêm, một hàng dài luân quần trông như chú ốc sên chậm rãi di chuyển.

Tôn Khải lấy lại thẻ từ tay nhân viên, thờ dài nói: “Anh cảm thấy bác sĩ Tiểu Vu, cũng không phải là không thể hẹn hò, chẳng qua là cảm giác không có gì gọi cảm cả, nếu cậu thích thật —— đám anh em chỗ anh có mấy cô nhiệt tình bốc lửa cực... Lại còn rất chủ động ——”

Còn chưa nói xong thì người ta đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôn Khải ở đằng sau đưa tay vẫy vẫy hết, “Cậu đi đâu đấy?”

Anh bỏ lại một câu, “Ra ngoài chờ anh.”

Hôm đó Lục Hoài Chính mặc áo quần bình thường, chiếc jacket đen làm nổi bật cằm nhọn của anh, lúc không mặc quân phục trông anh có phần dịu dàng hơn, không còn nghiêm khắc mạnh mẽ nữa. Sóng mũi vừa thẳng vừa cao, mày kiếm hơi nhướn, viền môi mỏng rõ ràng, khóe miệng khẽ nhếch để lộ hàm răng trắng tít tắp. Cho dù phong cảnh xe chạy trên đường rất đường nhân, nhưng cô gái nào đi qua cũng không nhìn được ngoài đầu quan sát.

Nhưng anh vẫn chỉ mãi mê nhìn dòng xe chậm rãi lưu động.

Vu Hảo ngồi trên xe của Thẩm Hi Nguyên, hai người đáp chuyện câu được câu chăng.

“Lát nữa tọa đàm xong có muốn anh đi đón em không?” Thẩm Hi Nguyên hỏi.

“Không cần, em tự bắt xe được.”

“Con gái bắt xe nguy hiểm lắm, hay là để anh đi đón em đi.”

“Thật sự không cần mà.”

Thẩm Hi Nguyên xoa đầu Vu Hảo, “Được rồi, vậy em nhớ chú ý an toàn.”

...

Tôn Khải xách đồ đi ra, nhận được tin nhắn của Lục Hoài Chính.

“Có chuyện đi trước, anh về đội trước đi.”

Tôn Khải cắn răng mắng một câu thẳng cha cậu.

“Xe đâu?”

Bên kia trả lời: “Lái đi rồi.”

“Mẹ kiếp, thế anh lấy gì về?”

“Bắt xe đi, ông đây sẽ trả cho anh.”

...

Thẩm Hi Nguyên dừng xe ở cổng viện điều dưỡng không quân, lính gác cẩn thận kiểm tra giấy chứng nhận của Vu Hảo xong mới cho phép đi qua cửa.

Một lúc sau, ở ngoài viện điều dưỡng lại có một chiếc xe khác chạy đến, bị cản lại.

Lục Hoài Chính hạ cửa kính xuống, vừa lộ mặt là lính gác biết ngay là người bên mình, “Hôm nay nghỉ phép à?”

Anh không vội vào mà tựa ra sau ghế cười đùa với người ta: “Đúng thế, trong đó làm gì mà náo nhiệt thế?”

Lính gác nói, “Tọa đàm tâm lý của một cựu chiến binh.”

“Tầng mấy?”

Lính gác suy nghĩ rồi nói, “Tầng hai tòa nhà số 5 thì phải, trung tâm hoạt động cựu chiến binh, anh có thể đi nghe nếu rảnh, chuẩn bị trước là được.”

“Được rồi.”

Hai người trò chuyện đôi câu, Lục Hoài Chính ngồi trên ghế châm điếu thuốc, lại đưa thuốc cho người đối diện, song anh ta không dám hút mà chỉ cười nhận, dè dặt cho vào túi quần.

Lục Hoài Chính đưa thuốc rồi thuận tay gác lên cửa sổ, nghiêng đầu cười.

Vào lúc này, xe của Thẩm Hi Nguyên chạy ra từ một con đường khác, cửa kính xe cũng để mở.

Lính gác mở thanh chắn.

Lục Hoài Chính không nhúc nhích, xe vẫn đậu ngay trước cổng, nắng xuân ấm áp chiếu dọc mui xe anh, có chùm nắng nghiêng nghiêng hắt lên phần cánh tay anh gác ra ngoài xe..

Trình Nặc lái rất chậm, trong một thoáng lính gác cảm thấy khung cảnh này như dừng lại, lúc đầu xe của Thẩm Hi Nguyên vượt qua nửa thân xe bên kia, cả hai cùng không hẹn mà quay đầu nhìn sang.

Thẩm Hi Nguyên nhìn anh một hồi lâu.

Còn Lục Hoài Chính chỉ nhìn lướt qua không chút hứng thú, nhanh chóng thôi nhìn, đặt cánh tay đang gác trên cửa sổ xuống, khẽ hất cảm bình tĩnh đưa khói tới bên mép, thong thả hút thuốc.

Quá đôi thờ ơ và cũng không thích thú gì, nơi chân mày còn có vẻ không kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bảo vệ nước nhà, dũng cảm tiên phong, thế hệ chúng ta phải kiên cường

Ngày gió ấm áp, mặt trời vàng rực chói mắt, cỏ non xanh biếc này nở trên mặt đất, một màu xanh ngát mượt mà, đông đưa trong gió thế mà vẫn yên.

Cách một tầng sáng mông, Thẩm Hi Nguyên nhận ra Lục Hoài Chính trước.

Hồi cấp ba anh đã từng gặp Lục Hoài Chính rồi.

Lúc ấy anh đã bước vào giai đoạn cuối của năm nhất đại học, lo cô bé Vu Hảo không thích ứng được hoàn cảnh mới, tranh thủ buổi chiều không có tiết nên anh đến Thập Bát Trung đón Vu Hảo tan học.

Lúc đứng chờ ở cổng trường thì trông thấy mấy nam sinh vừa nói vừa cười đi về trường, lại nghe thấy bọn họ nhắc đến tên Vu Hảo, anh bất giác nhìn sang.

Một chàng trai đi sau đưa tay kéo chàng trai cao gầy xách bóng trong tay đi trước, nói, “Ê Hoài Chính, nghe nói mày đánh thắng ôn con kia bầm dập vì Vu Hảo thật à?”

Thẩm Hi Nguyên bất giác nhìn chàng trai được gọi là Hoài Chính kia thêm mấy lần.

Chàng trai mặc áo bóng rổ, quần rộng thùng thình ngang đầu gối, để lộ bắp chân rắn chắc, mặc bên ngoài áo khoác Adidas. Có thể nhận ra gia cảnh không đến nỗi nào.

Ngoại trừ vết bầm nhọt nhạt ở khóe miệng, nom anh cũng khá dễ nhìn.

Anh cúi đầu đập bóng, ừ một tiếng coi như là đáp lời người kia.

Về mặt mấy người trở nên mập mờ, trở mắt nhìn nhau, lại thấy chàng trai xốc bóng lên ôm vào lòng, bóng lưng chập chòn, nghiêng người ngoái đầu bởi thêm một câu: “Bọn mày đừng để Vu Hảo biết, nếu không lại bị giáo huấn mất.”

Nói rồi còn thờ dài thườn thượt, trong giọng nói chứa đầy ưu sầu.

Mấy người đi sau nghe không nổi, vung tay vung chân với anh: “Mẹ kiếp, khoe tình đấy à? Tao thấy mày có vẻ hưởng thụ lắm đấy.”

Anh ôm bóng cười không nói gì.

Lại có nam sinh quàng cổ anh, thấp giọng hỏi: “Thế rốt cuộc hai đứa mày có hẹn hò không?”

Anh lắc đầu, “Không.”

Nam sinh nghi ngờ, “Vì sao?”

Anh ngẩng đầu ném bóng về phía trước, thuận miệng nói: “Cô ấy bảo cấp ba không muốn yêu đương, để sau hẵng tính.” Rồi lại nhón chân chạy lên trước cản bóng lại, quay người nắm lấy càm của chàng trai vừa nãy, “Này, mày đừng có nhiều chuyện thế chứ, đúng là không có tiền đồ, sắp thi đấu cấp thành phố rồi, mày có thể đặt tâm tư vào việc chơi bóng được không?!”

“Mày có ngon thì đừng đi tìm Vu Hảo!” Nam sinh không phục.

Lục Hoài Chính trở tay ném bóng về phía cậu ta, cười mắng: “Tao không tìm cô ấy chẳng lẽ tìm mày hả?!”

Nam sinh cười hi hi nhận lấy bóng, mọi người lôi kéo nhau đi vào cổng, không hề để ý đến Thẩm Hi Nguyên đang lẳng lặng đứng thẳng bên cạnh.

Khi ấy Thẩm Hi Nguyên cảm thấy thoát nhìn anh có vẻ trưởng thành hơn những cậu trai đồng vai lứa, mà giờ đây nhìn lại đúng là cũng không thay đổi gì, ngũ quan vẫn như trước, chỉ là bớt đi vẻ non nớt của thiếu niên, thay vào đó là chín chắn hơn, cộng thêm sự trầm ổn tự tin và kiêu ngạo ẩn hiện giữa hàng lông mày, quả thật còn hấp dẫn hơn chàng trai của trước kia, hèn gì em ấy lại cuồng cuồng tới vậy.

Đương lúc lính gác cho rằng Thẩm Hi Nguyên muốn dừng xe thì bên Lục Hoài Chính lại nhún cùi, ý bảo anh ta mau mở thanh chắn đi, lính gác lật đặt vội mở thanh chắn lên.

Lục Hoài Chính giơ tay qua cửa xe tỏ ý cảm ơn, sau đó kéo cửa kính lên lái xe chạy vào trong, lính gác đứng nghiêm giờ tay chào anh.

Thẩm Hi Nguyên cũng không dừng lại nữa, lắc đầu cười rồi chạy ra khỏi cổng.

Hắn sẽ còn gặp lại nhau. Anh nghĩ.

Lục Hoài Chính dừng xe tắt máy, cầm chìa khóa chạy mấy bước lên tầng hai, còn đang ở hành lang chưa tới cửa trung tâm hoạt động thì đã nghe thấy giọng Vu Hảo truyền đến, không nhẹ không nặng, thanh thúy vang dội như hoàng anh xuất cốc.

“Khi chúng ta thấy áp lực thì sẽ bất giác mà xoa cổ, giống thế này...” Cô vừa làm nẫu vừa nói, “Nó giúp làm tan máu ở cổ và làm giảm sự căng thẳng trong não, thực ra đây là tín hiệu từ não bộ, yêu cầu thả lỏng tay chân——”

Nói tới đây thì Vu Hảo dừng lại, vì cô thấp thoáng trong thấy bóng người quen thuộc ở sau cửa, cô cảm thấy gần đây mình gặp ma chướng hay sao mà cứ liên tục xuất hiện ảo giác. Rồi cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói tiếp: “So sánh với việc làm kiểm tra trắc nghiệm nói dối, ta có thể thấy kỳ thực hành vi an ủi càng phản ánh bộ não con người trực quan hơn. Ví dụ khi một người đàn ông đang nói dối, não cảm thấy áp lực, anh ta sẽ vô thức xoa bóp cổ để giảm căng thẳng, điều chỉnh nhịp tim để bình tĩnh lại, hoặc chỉnh sửa cả vạt hay cổ áo, đây đều là biểu hiện cho thấy bộ não đang không được tự nhiên.”

Lục Hoài Chính vẫn chưa vào mà nhàn nhã đứng dựa ở ngoài hành lang, nghe cô gái bên trong giảng bài trôi chảy, sau đó lại đút tay vào túi quần đứng trước tủ kính thông báo đọc tin vắn.

Đọc đến mức nhập thần thì bỗng bị người ta gọi lại.

“Sao cậu lại tới đây?”

Lục Hoài Chính mù mờ quay đầu lại, nhận ra cựu đội trưởng ở trong đội trước kia, năm xưa trong lúc duy trì hòa bình ở Nam Sudan* mà bị nổ mìn mất một chân, sau khi giải ngũ liền chuyển đến viện điều dưỡng không quân.

(*Nam Sudan: tên đầy đủ là Cộng hòa Nam Sudan, là một quốc gia ở Đông Phi.)

Lục Hoài Chính mỉm cười, giơ tay chỉ vào chiến sự của cựu chiến binh trong tủ thông báo: “Đang xem của bác với hướng dẫn Lưu ạ.”

Cụ đội trưởng cúi đầu chống gậy đứng trước tủ kính, có lẽ vì thấy Lục Hoài Chính mà cảm khái, nếp nhăn nơi mí mắt nhũn lại rồi giãn ra, “Có gì mà xem, viết tới viết lui cũng chỉ toàn những chuyện kia mà thôi. Cậu nghe không ngàn lần thì cũng tám trăm lần rồi đấy.”

Lục Hoài Chính ngượng ngập, “Có nghe mười ngàn lần cũng không chán, bác là anh hùng mà.”

Cụ đội trưởng khoát tay, “Bố cậu mới là anh hùng, năm ngoái tảo mộ bác với hướng dẫn Lư còn đi thăm bố cậu, toàn là các anh hùng liệt sĩ, như bọn bác đây thì tính là gì, bố cậu vẫn hay nói, thế hệ đi trước đã phải rơi đầu chảy máu để bảo vệ giang sơn tổ quốc, thì đến chúng ta cũng không thể lùi biếng, một người trung liệt, người người trung liệt.”

Lục Hoài Chính thôi cười, gật đầu nói: “Quả đúng là vậy, không quên chuyện cũ, làm gương đời sau, bảo vệ nước nhà, đừng cảm tiên phong, thế hệ chúng ta phải kiên cường.”

Cụ đội trưởng vui vẻ yên tâm, đặt tay lên vai cậu, “Đạo này sao rồi? Nghe hướng dẫn Lư nói năm nay trong tổ chức muốn nâng quân hàm cho cậu, cậu đừng để hỏng chuyện đấy, đừng làm mất thể diện đại đội ta.”

“Vâng.”

Hiếm khi thấy Lục Hoài Chính nghe lời như vậy.

Cụ đội trưởng lại nhéo vai cậu, “Được lắm, so với lúc mới đến đã rắn chắc hơn nhiều rồi.”

Lục Hoài Chính chỉ cười không nói.

“Lúc mới tới nhìn cứ như thư sinh, bác còn nói với hướng dẫn Lư là tiểu tử cậu sẽ không chịu nổi khổ cực trong quân đội, lại chẳng ngờ xương cốt cứng cáp đấy, đúng là không làm lão Lục mất thể diện.”

“Không ngờ bác lại là người trông mặt mà bắt hình dong.”

Cụ đội trưởng nói thẳng, “Cậu không biết đấy thôi, trước đây trong đội cũng có một tân binh đáng đáp giống hệt cậu, tới trước khi ngủ còn dùng đồ cầm nấu mì ăn, một ngày dù là gì cũng phải tắm hai lần, sống mà quá dễ ý này nọ, hai đứa cậu giống nhau lắm, bác mới nói với hướng dẫn Lư là kỳ này xong rồi, lại có một đứa kiểu cách tới nữa rồi, hướng dẫn Lư lại còn thần bí nói với bác cậu là con của lão Lục, bác mới nghĩ bụng bảo, lão Lục kiên cường thế sao lại sinh ra đứa con thư sinh vậy được, thời gian ấy cả bác với hướng dẫn Lư đều đau cả đầu vì thằng nhóc kia, rất sợ lại một người như thế tới nữa. Nhưng không ngờ cuối cùng cậu còn vào được bộ đội đặc chủng. . . Thôi không nói nữa, chân tê cả rồi, bác phải xuống dưới đi tới đi lui mới được.”

“Để cháu tiễn bác xuống nhé?”

“Khỏi cần, cậu cứ bận việc của mình đi.”

Cụ đội trưởng rất hiếu thắng, từ sau khi mất một chân lại trở nên vô cùng nhạy cảm, càng ghét người khác thương hại hay bố thí mình, Lục Hoài Chính sợ nói nhiều làm ông không thích nên cũng không kiên trì nữa, chỉ đưa mắt nhìn ông đi xuống.

Mười phút cuối cùng, Lục Hoài Chính đi vào từ cửa sau, xen lẫn trong hàng cuối, giả vờ nghe Vu Hào giảng bài.

“Khi người ta hạnh phúc thì họ sẽ giơ cao tay, đây là phản ứng trong tiềm thức. Khi tù nhân bị chĩa súng, cảnh sát sẽ yêu cầu họ giơ tay lên hoặc ôm đầu ngồi xuống đất, trên thực tế đây cũng là an ủi tâm lý trong tiềm thức. . . Khi các bác cảm thấy căng thẳng thì có thể thử giơ tay lên quá đầu, thúc đẩy máu lưu động toàn thân, đó cũng là một cách để giảm căng thẳng. . .”

“Cũng gần hết thời gian rồi, trên bảng là số điện thoại của tôi, nếu các bác có bất kỳ câu hỏi nào khác thì hoan nghênh mọi người hỏi ý kiến.”

Kỳ thực giảng bài như vậy thì đại đa số mọi người chẳng ai nghe, người ngồi dưới tự mình trao đổi, đợi đến khi Vu Hào giảng xong, các cựu chiến binh rào rào đi ra cửa như ong vỡ tổ.

Trong nháy mắt phòng hoạt động trở nên trống trơn, chỉ còn lại mỗi nắng chiều hoàng hôn.

Vu Hào cúi đầu thu dọn đồ đạc.

“Khụ.”

Bất chợt có tiếng ho khẽ vang lên.

Vu Hào ngẩng đầu.

Lục Hoài Chính đang chân ngồi ở hàng cuối, mặc áo quần đơn giản gọn gàng, người dựa nghiêng ra sau ghế, khuỷu tay chống lên thành ghế bên cạnh, chống cằm che nửa miệng cười khi nhìn cô, nụ cười trở nên sáng sủa lạ thường.

“Em nói xem có phải em lùi biếng không hả, nội dung bài giảng này có khác gì lần giảng trong đơn vị bọn tôi đâu.”

Vu Hào cup mắt thu dọn, tức giận nói: “Muốn nghe nội dung khác cũng được thôi, đưa tiền đây, phí tư vấn một tiếng hai nghìn.”

Lục Hoài Chính bước đến, vòng qua bục giảng đứng yên cạnh cô, tiện tay cầm cuốn sổ của cô đặt trên bàn lật giở xem, Vu Hào tính đoạt lại nhưng anh đã nhanh hơn một bước cắt vào ngực, người dựa ra sau bàn, khẽ cúi đầu đối mặt với cô, “Sao em không cướp lại dứt khoát hơn hả?”

“Không trả tiền nổi thì trả đồ lại cho tôi, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Lục Hoài Chính bất động, cúi đầu cười nhìn cô, ánh mắt thâm thúy kia như đang suy tư chuyện trọng đại.

Lúc lâu sau, chàng đặt sổ lại lên bàn, nói: “Buổi tối đi ăn với tôi đi, hai nghìn, đợi lát nữa đưa em.”

“Quá một tiếng thì sao?”

“Bốn nghìn.” Anh hít một hơi, quay đầu nhìn sang nơi khác.

Vu Hào sáng khoái đồng ý, “được.”

Lục Hoài Chính khó tin nhìn cô, “Bộ dạng này em thiếu tiền lắm hả.”

Vu Hào dọn đồ xong rồi, cũng chẳng để ý đến anh mà ôm sổ ngẩng cao đầu đi thẳng ra ngoài, bỏ lại một câu, “Anh còn lại năm mươi lăm phút.”

Bóng lưng gầy gò nhưng lại thẳng tắp, mái tóc đuôi ngựa cứ hất bên này rồi hất bên kia. Lục Hoài Chính nhớ lại hồi học cấp ba cô cũng như thế, cứ mặc kệ mọi người mà đi phía trước, trông như chủ không tước đây cao ngạo, tóc đuôi ngựa phe phẩy kiêu ngạo như bay lên.

Thực tế thì cô rất có lễ có thói, mãi mãi một kiểu tóc đuôi ngựa.

Không giống đám Hồ Tư Kỳ, lúc thì xõa tung, lúc thì uốn xoắn, nhiều trò đủ kiểu, còn cô mãi vẫn chỉ là kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản.

Anh rất tò mò, muốn nhìn dáng vẻ lúc cô xõa tóc, có lúc thừa dịp cô không để ý mà cởi dây buộc tóc của cô ra, song lại không có kinh nghiệm, vừa kéo dây xuống thì đồng thời kéo đau tóc người ta, ngay lập tức mắt cô phủ đầy hơi nước, đỏ ửng lên, làm vẻ tội nghiệp nhìn anh, vuốt tóc hỏi: “Cậu làm gì đây!”

Anh nhìn mà tim đập thình thịch, ôn tồn xin lỗi cô, “Ày tôi sai rồi, đừng khóc nữa.”

Vu Hào không khóc, mắt đỏ là do bị đau, chàng trai ra tay vừa phải nhưng cũng đâu biết cột tóc sát da đầu thì khi kéo như thế sẽ đau đến mức nào.

Vu Hào đập mạnh vào vai anh mấy cái, ra tay cũng rất nặng, Lục Hoài Chính toét miệng kêu đau, trở tay túm lấy cô kéo vào lòng mình, được tiện nghi còn khoe mẽ: “Ấy da, đau quá đây, lần sau không trêu cậu nữa, sai quá rồi.”

Những ký ức này như từng mảnh vụn, mấy ngày qua không ngừng nhớ đến, từng mảnh từng mảnh ghép lại với nhau, cũng sắp hoàn chỉnh rồi.

Lục Hoài Chính đuổi theo, lấy cặp laptop trong tay Vu Hào kẹp dưới nách, rồi lại giơ tay đoạt túi xách và sách trong tay kia của cô cầm lấy, một tay khác đặt sau lưng cô, đẩy về phía trước.

Vu Hào ngẩng đầu nhìn anh.

Hơi thở đàn ông gần kề, lưng cô kề sát ngực anh, anh cup mắt nhìn xuống cô, dưới nắng hoàng hôn, bình thản mà mở miệng: “Để tôi cầm.”

Vu Hào không khách khí, ngoan ngoãn đi theo sau.

Lên xe, Vu Hào thắt dây an toàn, Lục Hoài Chính hạ cửa kính xuống cho thông gió, lúc ra khỏi viện điều dưỡng thì mới đóng lại, tay chống lên cửa sổ, một tay giữ vô lăng, mắt nhìn vào gương chiếu hậu rồi lại nhìn Vu Hào, hồ hững hờ: “Muốn ăn gì?”

Đừng nói là bây giờ, ngay cả trước kia anh cũng không biết Vu Hào thích ăn gì. Buổi trưa Vu Hào rất ít khi tới canteen, bình thường lại càng thấy cô ít ăn vặt.

Lại cộng thêm mười hai năm xa cách, cả hai đều đã rất xa lạ với thói quen của nhau, cảm giác này giống như trước kia anh từng thích một cuốn sách đã từ rất lâu rồi, nhìn mặt bìa tới lui hàng trăm lần, nhưng còn chưa mở ra đọc lần nào thì đã thất lạc.

Rồi sau mười hai năm mới tìm về được, vẫn là cái tên đó nhưng bìa sách đã được thay mới hoàn toàn, cũng chẳng rõ nội dung bên trong liệu có thay đổi không.

Nào ngờ, tâm trạng của Vu Hào bây giờ cũng thế.

Nghe nói tế bào cơ thể người bảy năm sẽ thay đổi một lần, tính ra cũng sắp đến lượt thứ hai rồi, đến khi đối mặt với một đối phương hoàn toàn mới toanh, có bàng hoàng, có dò xét, nhưng không thể phủ nhận là cô vẫn hứng thú với anh như vậy.

“Hôm nay không cần đi xem mắt à?”

Suýt nữa Lục Hoài Chính đã giẫm mạnh chân phanh. Anh đã nghĩ rất nhiều kiểu chào đầu, thậm chí vừa nãy ở trung tâm hoạt động của cựu chiến binh anh còn tự soạn sẵn lời mở đầu cho mình, làm sao mới có thể bình tĩnh không xấu hổ giải thích chuyện này đây.

Ví dụ như, anh hắng giọng ——

“Đồng chí Vu Hảo, thật ra hôm nay tôi vội tới là để giải thích lý do vì sao hôm đó lại xuất hiện trong moment của Lý Dao Tân ——”

Lời mở đầu quá nghiêm túc, không phải phong cách của anh.

Lại đổi lời, hắng giọng tiếp.

“Bác sĩ Tiểu Vu, hôm thứ bảy đó là tôi sai rồi, không nên để em leo cây ——”

Quá bỗ bã, không thành ý chút nào.

“Vu Hảo, có chuyện này tôi muốn nói với em ——”

Quá tùy tiện rồi.

không ngờ Vu Hảo lại chủ động mở miệng trước, lúc này Lục Hoài Chính còn đang một tay chống cằm, miễn cưỡng tựa vào ghế lái xe, thì khi nghe thấy lời này, anh lập tức dựng thẳng người, hai tay nắm lấy vô lăng, liếc nhìn Vu Hảo, hắng giọng nói, “Vu Hảo à, thật ra thì ——”

Vu Hảo nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa xe, ngắt lời anh: “Không cần giải thích, tôi vốn không có tức giận, chỉ cảm thấy hôm đó trên bàn ăn anh ghét tôi và giáo sư Hàn tới mức nhanh chóng phải sạch sẽ như thế kia mà, nhưng đến khi đối đối tượng khác, trông anh lại vui vẻ quá nhỉ.”

“Tôi cười đâu phải vì Lý Dao Tân đâu, nụ cười nghề nghiệp thôi.”

“Các anh là bộ đội không quân chứ không phải tiếp viên hàng không, nụ cười nghề nghiệp cái gì?”

Khỏe miệng Lục Hoài Chính xụ xuống, “Tôi ghét em với giáo sư Hàn lúc nào?”

Vu Hảo lạnh lùng bắt chước ngữ điệu của anh: “Lãnh đạo ơi, chú cũng đừng đùa tôi như vậy chứ, một cô gái đẹp như vậy sao có thể gả cho quân nhân chúng ta được, đừng có làm khó người ta nữa. Tôi ăn no rồi, về trước đây, chú với giáo sư Hàn cứ từ từ mà ăn.”

Lục Hoài Chính gần như đã quên khuấy nó rồi, kết quả Vu Hảo lại thuật lại lời anh như máy ghi âm không sót một chữ, việc này làm anh nhớ lại chuyện lần trước cô bắt chước anh dạy bảo người ta ở trên thao trường.

Bỗng anh nhìn sang với vẻ sâu xa: “Tôi phát hiện ra, có phải em rất thích bắt chước tôi không?”

Vu Hảo *xi* một tiếng, mắt vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa, nhẹ nhàng đáp: “Từ nhỏ tôi đã thích bắt chước vài loài động vật nói chuyện rồi, ví dụ như mèo chó rồi heo, xin hỏi anh là loài nào?”

Miệng lưỡi sắc bén vẫn cứ như thế không thay đổi.

Lục Hoài Chính á khẩu, sò chớp mũi rồi lạnh giọng nói: “Tôi chỉ muốn nói chẳng lẽ em định gả cho tôi à? Ngoài ra, hôm thứ bảy đó, Lý Dao Tân là con gái của bộ trưởng Lý ở công đoàn chính trị không quân chỗ bọn tôi, tôi có thể từ chối lãnh đạo nhưng không thể từ chối được bộ trưởng Lý, vốn hôm đó muốn giải thích với em nhưng lại sợ em nghĩ nhiều, mà tôi cũng không phải đi xem mắt, chỉ muốn nói rõ với bộ trưởng Lý là tôi không có ý gì với con gái ông ấy.”

Câu nói đứt lòi, phía sau đó là một khoảng im lặng.

Không một ai phá vỡ bầu không khí im lặng này, ngay đến lúc gọi món, Lục Hoài Chính cũng chỉ ném thực đơn đó cho cô rồi ra ngoài hút thuốc.

Tới khi về kéo ghế ra ngồi xuống thì Vu Hảo đã gọi món xong, “Không biết anh thích ăn gì nên tôi gọi đại hết.”

Lục Hoài Chính gật đầu, “Sao cũng được.”

Từ lúc gặp lại đến nay, cả hai chưa từng ngồi chung với nhau mà yên bình như bây giờ, không phải cô ghét anh nói nhiều thì cũng là anh chê cô im lặng, nói chung là lần nào cũng phải giương cung bạt kiếm khỏi súng mịt mù.

Qua ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy đường viền góc cạnh của người đàn ông. Lục Hoài Chính trong trí nhớ của Vu Hảo tuy không phải là học sinh giỏi, nhưng cũng coi là thiếu niên hăm hở. Hôm nay gặp lại, đã không còn thấy kích động xông pha đấu đá của năm xưa nữa rồi, mà thay vào đó là sự trầm ổn chín chắn.

Quán ăn do cô chọn, Lục Hoài Chính không thường ăn ở bên ngoài nên để cô quyết định, Vu Hảo thì chọn đại một quán ăn được mọi người chấm nhiều điểm ở trên mạng.

Vừa vào quán thì là lập tức phát hiện có gì đó không đúng.

Hai người nhìn nhau trong chớp mắt, đèn nền thom vô quýt chấp chờn ánh lửa, luồng sáng hắt lên tường dao động mông lung đầy mập mờ, Vu Hào xoa tay nhìn quanh một vòng, nghi ngờ:

“Sao quán ăn này không bật đèn?”

Lục Hoài Chính nghiêng người về trước dừng bên tai cô, nụ cười nín nhịn này giờ cuối cùng cũng bật ra: “Sao thế, chưa từng đến quán ăn tình nhân bao giờ à?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đảm nhận trọng trách lớn lao, đưa tiếng thom bay xa muôn đời. Một lòng tận trung với cương vị, sinh ở nơi nào ra đi

Nghe thấy thế, Vu Hào liếc mắt qua như có điều ngấm nghĩ, đánh giá gương mặt gần trong gang tấc này.

Lục Hoài Chính phản ứng nhanh hơn, đứng thẳng người, bối rối xoa chớp mũi, “Chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy chứ.” Rồi sau đó đặt mông ngồi xuống băng ghế sau lưng, cúi đầu gãi mày, dựng thẳng người dậy, hắng giọng nhìn sang nói: “Xem ra nhiều năm thế rồi mà vẫn chưa có bạn trai à?”

Trong căn phòng mờ tối, ánh đèn vàng vón từ mù đường như được điểm sáng lên vì lời này, cảnh đêm ngoài cửa đã dần buông, cây cối cao vút đứng tĩnh lặng khiến bóng đêm nơi đây thêm phần yên bình.

Vu Hào khẽ mỉm cười, nhướn mày hỏi ngược lại: “Trông anh có kinh nghiệm nhĩ?”

Lục Hoài Chính lại ho khụ, lập tức giải thích: “Không có.” Rồi cảm thấy mình giải thích quá nhanh thì sẽ giảm oai phong, thế là dựa ra sau ghế không mặn không nhạt bồi thêm một câu, “Chủ yếu vẫn là không có thời gian.”

Vu Hào nhếch môi, bày tỏ hiểu rồi.

Về mặt giấu kín như bụng không trả lời là có hẹn hò hay chưa làm Lục Hoài Chính sốt ruột bất an, sao mờ mờ tịt tịt xa nhau đã mười hai năm, tình cảm xưa kia đã biến chuyển rất nhiều.

Thời niên thiếu, lần đầu tiên anh phát hiện mình để ý đến cô gái trước mắt đây là sau đại hội thể dục thể thao. Hồi đó ngày nào cô cũng viết báo bảng giúp lớp anh, có lần đánh bóng xong quay về, phát hiện cô vẫn còn đang ở lại lớp mình, trong phòng học không một bóng người, ngay đến ủy ban tuyên truyền ở lớp anh cũng đã chạy biến đi đâu mất rồi, thế là anh im lặng ngồi bên nhìn cô vẽ.

Có lúc nhìn tranh, có khi lại nhìn người, nhìn lâu tới nỗi đến anh cũng không biết là đang nhìn tranh hay nhìn người...

Cứ thế cứ thế, dần dà mà phát triển thành, rõ ràng ngay cạnh lớp mình có nhà vệ sinh nhưng lại cứ cố tình chạy đến lớp 5 xa xôi, lại còn nguy hiểm là hoạt động gân cốt... Lúc học thể dục, mắt cứ bất giác nhìn về phía lớp 5... Khi chơi bóng rổ, hề trông thấy cô đi ngang qua sân bóng là động tác kết nối với giò lại nhanh và mạnh hơn bình thường, kết quả người ta còn chẳng thèm nhìn qua bên này một cái.

Gõ trên điện thoại ba chữ “tôi thích cậu” biết bao nhiêu lần, gõ nhiều tới nỗi chỉ cần anh nhập chữ “tôi”, thì điện thoại sẽ tự động gợi ý cụm từ “tôi thích cậu”.

Yêu lắm là cảm giác gì đây?

Ừm, dù sao dữ liệu vào cũng giới đoán ý người hơn cô.

Lúc nhỏ, bố anh là bộ đội bảo vệ nên quanh năm không ở nhà, một năm cũng chẳng được gặp bao nhiêu lần. Vì thế mà anh đã phát cáu, đòi muốn gặp bố cho bằng được, khóc lóc om sòm, vì sao những bạn nhỏ khác đều có bố bế bồng giờ cao rồi làm ngựa cưỡi, nhưng chỉ có anh là không có.

Số lần náo loạn quá nhiều, mẹ anh cũng chỉ biết thờ dài hết cách. Thế nhưng ông nội Lục lại không cho phép anh làm vậy, vì vốn ông là người rất chú trọng nề nếp trong nhà.

Lúc ấy Lục Vĩnh Khang đang vào độ bảy mươi, năm xưa từng là bộ đội ở đội văn nghệ, sống lưng dựng thẳng, từng này tuổi mà vẫn cương nghị rắn rỏi. Trước khi lên năm, Lục Hoài Chính đã học về lịch sử Trung Quốc địa lý thế giới cùng kiến thức bách khoa với ông Lục, cho đến khi con trai con dâu qua đời, ông mới đau lòng khóc chảy cả máu, suy sụp không gượng dậy nổi, lúc này mới giao Lục Hoài Chính cho cô anh nuôi.

Ông nội là người tinh thông lịch sử Trung Quốc, cũng có thành tựu về nghiên cứu học vấn quốc gia.

Câu ông thường hay nói nhất là ——

Đừng chùn chân trước biến đổi của đất trời, đừng buộc mình bởi quy tắc của tổ tông, đừng để tâm tới dư luận đám đông.

Dầu trời có sập cũng không việc gì phải sợ hãi, dầu phải đối mặt với thiên tai cũng không cần phải sợ, không thể cứ mù quáng làm theo quy chế cũ của tổ tông mà cần phải đổi mới bài trừ hủ tục, lại càng không cần để ý đến những lời đồn đại bên ngoài.

Ông nội luôn lấy những lời này ra để giáo dục anh, bất kể sau này anh có làm nghề gì, dù có đi lính hay không, dù có làm nghề bình thường đi chăng nữa thì đây vẫn là lời dạy bảo đàn ông. Rồi về sau đó sẽ là, định nên luân lý vì thiên hạ, cải thiện đời sống vì an sinh, tiếp nối học vấn của thánh hiền, khởi xây thái bình vì hậu thế.

Bao gồm, dù có lớn thế nào thì khi thích một cô gái phải kín đáo, không được cướp giật hay nói năng tùy tiện.

Sau đó anh nhập ngũ, trong thời gian ông nội nằm trên giường bệnh, cô cả vẫn luôn giấu anh, cho đến khi ông cụ qua đời thì anh mới nhận được tin. Khi ấy anh vẫn đang làm nhiệm vụ ở Nam Phi, đợi tới khi hoàn thành nhiệm vụ trở về thì ông nội đã hạ huyết, chỉ để lại một bức thư cho anh.

Chỉ lác đác vài con chữ.

Ở phía bắc Tân Cương có một nơi rất đẹp, tên là hồ Kanas, biển mây phật quang, hồi trẻ ông từng biểu diễn ở đó một lần, đáng tiếc khi về rồi lại chẳng còn có cơ hội tới lại lần nào, nếu có thời gian thì cháu hãy đi thay ông một chuyến, hồi nhỏ thường mắng cháu nói cháu không bằng những đứa bé khác ở nhà họ Lục, nhưng thật ra cháu lại là đứa giống ông lúc trẻ nhất.

Ông không thích mình lúc trẻ, quá kiêu ngạo, không biết cúi đầu, bỗ lữ rất nhiều.

Giờ chẳng còn lại gì, hy vọng cháu có thể bình an sống tốt.

Bảo vệ nước nhà, dũng cảm tiên phong, thế hệ chúng ta phải kiên cường. Đảm nhận trọng trách lớn lao, đưa tiếng thơm bay xa muôn đời. Một lòng tận trung với cương vị, sinh ở nơi nào ra đi nơi ấy, không hề hối hận.

Lục Hoài Chính đã không còn nhớ được mấy chuyện hồi bé, anh thấy nhất định lúc nhỏ mình đã làm chuyện xấu gì rồi. Sau khi bố hy sinh, người thân liên tục rời bỏ anh, ông bà ngoại không muốn gặp anh, ngoại trừ nửa năm đi theo ông ngoại luyện chữ ra thì số lần anh gặp lại ông còn không nhiều như trước, họ hàng bên ngoại nói anh là đồ sao chổi, anh cũng cảm thấy mình đúng là sao chổi. Thật ra lúc nhỏ anh đâu có rực rỡ, nhắc tới còn cảm thấy tự ti.

Sau khi cô tái giá, người dưỡng hiện tại đã thay đổi anh rất nhiều. Dưỡng là một người lười đời, trong tay quản lý mấy trăm người, chỉ nhìn một cái đã biết hồi học cấp ba rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh. Ban đêm dưỡng hay lên vào phòng anh, ý thì bảo tiến hành giáo dục tuổi dậy thì cho anh, nói là chỉ dạy nhưng thật ra là chuyện trò.

“Thích cô gái nào rồi à?”

Mới đầu Lục Hoài Chính còn mạnh miệng cãi chày cãi cối, nhưng bị dưỡng nhìn xoáy sâu xa mấy lần thì đành khai báo tất tần tật.

Dưỡng không nói nhiều, nghe xong rồi chỉ dặn anh đừng làm ảnh hưởng đến học tập, nhưng rồi nghĩ lại thì thấy thôi, với thành tích học tập kia của anh thì có ảnh hưởng được gì, lại khuyên anh tuổi còn nhỏ, đừng quá khác người.

Vốn cũng chẳng nghĩ gì nhiều, nhưng hai chữ khác người lại khiến anh nằm mơ mò hôi đầm đĩa.

...

Nửa đầu bữa ăn khá lúng túng, không giờ guom giờ sủng, trái lại rất dè dặt vụng về.

Bờ ngõ, muốn đến gần rồi lại sợ quá mức vội vàng, thế nên mới có tình cảnh như bên dưới.

Phục vụ ở phòng ăn tình nhân khá chu đáo, bát đĩa đều là một cặp, hai chiếc ly để sát nhau thì sẽ tạo thành hình trái tim. Vu Hào hiếu kỳ cầm lên nhìn, Lục Hoài Chính thì nhìn chúng như nhìn mấy bát đồ chơi của cháu anh lúc ăn cơm, lật mí mắt lên, không có vẻ gì mới lạ.

Tuy Lục Hoài Chính không kén ăn, nhưng ở trong quân lại kiêng cử rất nhiều, ví dụ như các món cay, các món đậu hay cần tây, những món này không được ăn trước khi phi hành. Ngày mai Lục Hoài Chính có nhiệm vụ trên không, đáng lý tối nay anh phải quay về nhà ăn không vụ, nhưng nếu anh không hện cô thì không biết lần sau sẽ là bao giờ nữa.

Mấy món tối nay Vu Hào gọi đều là đồ cay, Lục Hoài Chính chỉ gắp có mấy đĩa rồi thôi, sau đó chăm chú vào mỗi đĩa rau luộc.

Vu Hào ăn được nửa thì cũng để ý thấy, ngẩng đầu nhìn anh, “Sao vậy, gọi món không hợp miệng anh à?”

Lục Hoài Chính ngẫm nghĩ, vẫn nên giải thích thì hơn, “Ngày mai có nhiệm vụ, có vài món không thể ăn.”

Vu Hào cắn rau xanh trong miệng, ngo ngoác nhìn anh: “Thế sao anh không nói sớm?”

Lục Hoài Chính bĩu môi, ngả người ra sau, “Không sao, vốn cũng không đói bụng.”

Vu Hào đặt đĩa xuống rồi cầm thực đơn lên, “Để tôi gọi thêm mấy món.”

Lục Hoài Chính dựa người vào ghế, phì cười nhìn cô, “Không cần thật mà. Tôi phát hiện thấy sao em vẫn giống trước nhỉ, rõ là có hứng thú nhưng không thể hiện.”

Vu Hào nghe thế, bỗng quay đầu nhìn sang, lúc này hai người đang ngồi bên cửa sổ, thế giới bên ngoài khung cửa đã chìm vào bóng tối, đèn đường chỉ mới lên, ánh điện nê ông lập lờ hắt lên mặt anh lúc sáng lúc tối, tôn lên ngũ quan lạnh lùng. Phòng ăn tào nhả yên tĩnh, các cặp tình nhân cứ thắm thì nói chuyện, lại còn có cả tiếng đàn du dương réo rắt.

Có lẽ vì hiệu ứng của bầu không khí, Vu Hào cảm thấy ánh mắt của người đàn ông đối diện trở nên mờ ám không rõ, đọng đầy thâm tình.

Trong chớp mắt ấy, cô có phần hoảng hốt, gần như cho là, người ngồi đối diện lúc này đây chính là chàng trai đã từng tung bay của năm xưa, tóc màu hạt dẻ giống chó xù, trông như con shiba đến lấy lòng làm ổ cạnh cô để được cô xoa đầu.

Thực tế Vu Hào đâu có lạnh lùng, chỉ là cô không quen xử lý quan hệ cá nhân, lại càng không biết phải đáp lại nhiệt tình của người khác dành cho cô như thế nào. Không thể hiện được phản ứng, lại không muốn để mình lâm vào cảnh khổ sở cuống cuồng, nên mới hay làm ra vẻ không quan tâm gì như thế.

Ví dụ như, từ lúc bắt đầu vào cửa, Lục Hoài Chính đã cười với nhân viên ba lần; Người đẹp bàn bên đã nhìn trộm Lục Hoài Chính mười lần, có lẽ vì tâm mắt quá nóng bỏng mà Lục Hoài Chính cũng nhìn lại một lần, song trong mắt lại là vẻ không chịu đựng nổi.

Vu Hào nhìn thẳng vào mặt anh ba giây, rồi bỗng mở miệng gọi anh, “Lục Hoài Chính.”

“Ừ.”

Anh đáp rất nhanh, trầm thấp nhưng ngập tràn mê hoặc, tựa hồ có phần mong đợi.

“Làm phiền hai anh chị ạ.”

Bỗng nhân viên phục vụ xuất hiện, bưng trong tay một đĩa lưỡi bò, dưới ánh nền mờ ảo cười híp mắt dịu dàng nhìn Vu Hào và Lục Hoài Chính, nói: “Tối nay nhà hàng có cung cấp miễn phí món lưỡi bò, hai anh chị có cần không ạ?”

Vu Hào quét mắt nhìn rồi thẳng thừng: “Miễn phí thì cứ để xuống đi.”

Lục Hoài Chính nghiêng đầu, khóe miệng không kiềm chế được mà nhếch lên, cô đứng là vẫn không nhạy cảm với chuyện bên cạnh như trước.

Đương lúc phục vụ toan mở miệng giải thích thì Lục Hoài Chính quay sang nói: “Đem đi đi, chúng tôi không cần.”

Vu Hào: “Miễn phí mà, việc gì không cần.”

Lục Hoài Chính: “Em sẽ không thích đâu.”

“Tôi thích ăn lưỡi bò thật.”

Đúng là Vu Hào muốn ăn, vừa nãy đứng ở cửa ngửi thấy mùi cô đã không nhận được rồi.

Lục Hoài Chính nhìn cô hai giây, rồi nghiêng người quay sang hỏi nhân viên, “Tôi mua, cô cứ theo giá rồi tính vào hóa đơn đi.”

Nhân viên cười khỏ một tiếng, gãi đầu, “Vậy để tôi hỏi bà chủ giá cả đây.”

Lục Hoài Chính gật đầu, “Đi hỏi đi.”

“Đợi đã.” Vu Hào gọi người lại, “Miễn phí mà sao anh còn phải bỏ tiền mua?”

“Không phải em muốn ăn à?”

“Tôi muốn ăn miễn phí.”

Lục Hoài Chính liếc nhìn nhân viên, ho một tiếng, bình tĩnh dời mắt đi chỗ khác, “Miễn phí em ăn không nổi đâu.”

...

Khi Vu Hào đứng ở cửa chờ Lục Hoài Chính tính tiền đi ra, cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao không ăn nổi rồi, bởi vì nhân viên đã đưa đĩa lưỡi bò đến bàn của người đẹp nhìn chằm chằm Lục Hoài Chính mười lần kia, cúi đầu nói bên tai hai người họ câu gì đấy, rồi bỗng người đẹp thoải mái đứng lên ôm lấy người đàn ông mặc âu phục ở đối diện mà hôn.

Sau đó đĩa lười bò kia thuộc về họ...

...

...

...

Lục Hoài Chính trả tiền rồi đi ra, đút ví tiền vào trong túi, vừa ngẩng đầu thì thấy Vu Hào đang nhìn về một hướng khác không chớp mắt, anh thuận thế nhìn theo, hai người kia hôn nghe rất rõ tiếng. Lục Hoài Chính liền quay đầu đi, sai bước đi tới cạnh Vu Hào, trực tiếp chặn lại tầm nhìn của cô rồi kéo tay đi thẳng.

“Em rảnh quá à? Cái này mà cũng nhìn hả?”

Trước mắt Vu Hào tối sầm đi, hai chân lão đảo bị anh kéo đi, cả người nhào vào ngực anh, lồng ngực rắn chắc của anh như bức tường, suýt nữa đã làm cô chóng mặt vì đụng phải. Vu Hào lờ mờ bị anh kéo thẳng đi tới bên cạnh xe, sau đó Lục Hoài Chính hạ cửa xe bên ghế phụ xuống, một tay đặt trên nóc xe, tay khác đẩy cô vào trong, nửa người đưa tới kéo dây an toàn thắt cho cô, tay gác lên bệ cửa, dưới ánh trăng bàng bạc, nửa híp mắt nhìn cô quan sát, nửa không lên tiếng.

Rồi anh chợt trêu: “Đóng mạng nhện bao lâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: “Tôi nhớ biển số xe rồi, mai tôi sẽ tìm người điều tra xem rốt cuộc cậu này có lai lịch thế nào.”

Lục Hoài Chính đậu xe ở ven hồ, mặt hồ được vàng trắng trên cao phủ một lớp sáng lấp lánh thật mỏng. Hai người chuyện trò một lúc, Vu Hào ngẩng đầu, ánh trăng hắt lên trước kính chắn gió, đối mặt với đôi mắt sâu như đầm nước, trong tích tắc cô không thốt lên được lời nào.

“Bíp bíp ——”

Bên cạnh có chiếc xe muốn đi qua, bấm còi inh ỏi với xe họ.

Lục Hoài Chính cười rồi đóng cửa xe lại, xoay người vòng qua trước xe đến ghế lái, đến khi xe tấp vào bên lề đường, cả hai đều không nói gì nữa.

Cho đến ngã tư thứ nhất ở đằng trước, lúc đang đợi đèn đỏ, Lục Hoài Chính dựa vào cửa kính hỏi như mới chợt nhớ ra: “Em nghỉ ở đâu?”

Vu Hào đọc địa chỉ.

Lục Hoài Chính chưa tới khu vực đó bao giờ, toan tìm dẫn đường thì Vu Hào nói tôi biết đường, anh cứ lái xe đi.

Anh thu tay về, lại lần nữa dựa ra ghế, nhàn hạ nhìn ngắm cảnh ngoài cửa xe, đợi đèn đỏ.

Đèn xanh bật sáng, nói lòng phanh, chiếc xe chậm rãi hòa theo dòng chảy phía trước.

“Đội qua một cột đèn giao thông nữa thì rẽ trái.”

Lục Hoài Chính thấp giọng ừ một tiếng.

“Làm sao anh biết lười bò kia...” Cô không nói gì thêm.

Lục Hoài Chính hiểu ý, tựa người ra sau ghế, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước không đáp.

Vu Hào cứ tưởng anh sẽ không trả lời nữa, nhưng đến lúc xe rẽ trái đèn xi nhan nháy sáng, chợt nghe thấy anh lạnh lùng lên tiếng: “Lúc hút thuốc lá ở ngoài cửa có thấy, trên bảng quảng cáo viết rõ giấy trắng mực đen nói là món đặc biệt của ngày thứ bảy.”

Nói rồi liếc sang nhìn cô, cười hỏi: “Sao nào? Tưởng tôi làm với người khác à?”

Vu Hào im lặng.

Anh lại nhếch môi, “Tôi không rảnh đến thế.”

“Tôi đã đến cửa Đàm Thanh rồi.”

Bổng Vu Hào nói một câu không đầu không đuôi.

Lục Hoài Chính ngoảnh đầu nhìn sang.

Vu Hào đối mắt với anh, “Tìm được hồ tình nhân mà anh nói.”

Hồi trước học cấp ba, anh rất thường xuyên gạt cô. Thực ra chính anh cũng không nhớ rõ cuộc lúc ấy đã thêu dệt chuyện gì nữa, phần lớn đều là lấy từ trong mấy cuốn sách hồi nhỏ đọc được, hoặc nghe ông nội kể qua, thêm mắm thêm muối dựng nên một câu chuyện không tưởng tượng nổi để kể cho Vu Hào nghe. Lúc đầu chỉ muốn trêu cô, sau đó phát hiện lần nào cô cũng nghe rất nghiêm túc, nghe đến cuối vẫn còn chưa đã, cứ đuổi theo anh hỏi, “Sau đó thì sao, sau đó thì sao?”

Sau đó anh chỉ vòng vo, cười cười không chịu kể thêm gì.

Vì thật ra nào có ‘sau đó thì sao’ đâu, căn bản không thể thêu dệt thêm được nữa, chỉ không ngờ cô dễ bị lừa đến vậy.

Lại nói đến hồ tình nhân, đó là khi anh còn bé đi theo ông nội xuống một chỗ ở quê, cửa Đàm Thanh có ngọn núi rất nổi tiếng, nó không xanh biếc hay nhấp nhô cao thấp như những ngọn núi khác mà đỉnh núi trơ trọi, khắp núi toàn là đá chất chồng lộn xộn. Ở đó có một hồ nước luôn dập diu gọn sóng, lâu ngày dầm mưa dãi nắng bảo những phiến đá trở nên sắc bén, thu hút một lượng lớn du khách kéo đến.

Mà nổi tiếng nhất chính là hồ tình nhân, ở dưới núi có một khe cốc trông không sâu lắm, lúc chim bay qua, tiếng kêu vọng lại như tiếng ni non giữa các cặp nhân tình.

Vì dễ cầu may mắn mà du khách đến trước đã khắc lại tên mình trên hòn đá.

Lúc ấy nói tới đây, Lục Hoài Chính bèn vỗ đầu Vu Hào, “Lần sau tôi đến, sẽ khắc tên hai đứa mình lại.”

Đó cũng chỉ là câu bông đùa thời niên thiếu mà thôi, con người anh rất có gia giáo, không ư nhát là vẽ lung tung, lúc tuyết rơi thình thoảng viết tên cô cũng chỉ để xả nỗi, xóa đi sẽ biến mất ngay, không gò bó.

Nếu muốn anh thật sự khắc tên hai người lên hồ tình nhân, thì chắc chắn anh sẽ cảm thấy luống cuống xấu hổ, không phải là chuyện đàn ông nên làm.

Lục Hoài Chính lấy lại tinh thần, đứng lúc xe dừng lại ở nơi cô cần xuống, anh hạ cửa xe xuống rồi tắt máy, cười: “Thế à? Có tìm tên em không?”

Vu Hào đỏ mặt, mắt tự nhiên quay qua, “Không có.”

Anh lấy bao thuốc lá ở trong hộp tỳ tay ra, cầm trong tay, cúi đầu rút một điếu, “Không tìm được nên thất vọng à?”

Không nghe được câu trả lời, Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện Vu Hào đang ngạc nhiên nhìn mình chăm chú.

Vốn không gian trong xe đã chật hẹp rồi, giờ đây lại vì ánh mắt quá đổi nóng bỏng của cô mà càng chật hẹp hơn. Mắt cô đen láy hơn những người khác nhiều, vì không hiểu được quanh co mà có vẻ thẳng thắn bộc trực.

Cô gần như viết hết mọi cảm xúc lên mặt, chẳng chút che giấu.

Từ hoảng hốt luống cuống ở tiệc cưới đêm đó, đến tránh né ở phân khu quân đội, lại đến to gan nhao nhao muốn thử của bây giờ, anh đều thấy rõ.

Anh gần như có thể đoán được câu tiếp theo cô nói sẽ là gì.

Bầu không khí trong xe trở nên kiểu diễm, ám hương dâng trào, Lục Hoài Chính nghĩ, hẳn cô có xịt nước hoa, mùi rất nhạt lại rất dễ ngửi, khiến người ta bất giác muốn lại gần.

“Lục Hoài Chính.”

Giọng cô mềm mại, có đôi phần giống lúc trước khi mình trêu cô, cô thẹn quá hóa giận đuổi theo đánh nhưng lại bị anh trở tay áp chế, sau đó lại mềm giọng xin anh tha cho.

Không hiểu sao Lục Hoài Chính lại thấy nóng, sau gáy đỏ đầy mồ hôi.

Cái tên này đã được gọi hàng trăm lần, hồi cấp ba cô cũng gọi Lục Hoài Chính Lục Hoài Chính như thế, bất kể bạn bè có gọi anh thế nào đi chăng nữa, cô vẫn chỉ gọi Lục Hoài Chính.

Riết rồi thành quen, lần nào anh đáp lời cũng rất nhanh. Một giây trước còn đang trò chuyện với Gia Miện, một giây sau nghe thấy anh gọi cô, còn chưa xoay đầu qua đã “ừ” đáp, lại tiếp tục tìm cô ở giữa đám đông, đến lúc phát hiện bóng người của cô gái ấy thì mỉm cười, nhanh chóng kết thúc đề tài với Gia Miện rồi chạy đến chỗ cô.

Gia Miện nói anh quá chủ động, sẽ không được người ta quý trọng đâu.

Như tiếng gọi vừa nãy, anh vốn đang cúi đầu rút thuốc lá ra, chuẩn bị cho lên miệng ngậm, song vừa nghe tiếng thì gần như “ừ” một tiếng theo bản năng, thuốc cầm trong tay đưa đến bên mép, dừng một lúc, lại nghiêng đầu nhìn cô.

Anh nhướn mày, tỏ ý cô nói tiếp đi.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua ngọn cây, diu diu hắt lên trần xe, chút tia sáng còn lại rơi xuống mặt cô, càng khiến đôi mắt ấy trở nên động lòng người hơn.

Lục Hoài Chính thấy mình đã không còn phải cậu nhóc lông bông của năm nào nữa rồi, nên lúc này mới im lặng như thế.

Một giây tiếp theo.

“Thật ra hôm nay tôi rất vui.”

Vu Hào cười nói, nụ cười thoáng qua mắt, nơi khóe miệng ẩn hiện lúm đồng tiền.

Lục Hoài Chính để thuốc vào lại bao, không còn hứng thú hút nữa, ném vào trong hộp tỳ tay, quay đầu đi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa xe, miệng khẽ nhếch lên: “Nhìn thấy rồi, chỉ thiếu nước viết lên trán thôi.”

Cô nhìn anh trần trối, chân thành hỏi anh: “Thế sao, tôi rõ ràng đến vậy à?”

Lục Hoài Chính quay đầu lại, nhìn cô: “Muốn nói thật không?”

Cô gật đầu.

Lục Hoài Chính vươn người đến, bỗng hô hấp của anh tiến lại gần cô, Vu Hào như lão tăng ngồi thiền, không nhúc nhích mở to đôi mắt nhìn anh, lại nghe thấy anh mỉm cười, chậm rãi gần từng chữ: “Vì tôi hiểu em rất rõ.”

Nói rồi đưa tay mở dây an toàn cho cô, “Em có thể về nhà rồi.”

...

Vu Hào lên lầu rồi mà vẫn còn đang đắm chìm trong ánh mắt như cười như không của anh, cảm giác mình sắp hóa thành người trong suốt trước mặt anh, nhưng cũng không biết, anh thật sự hiểu cô sao?

Mười hai năm không gặp, so với trước kia anh càng có vẻ... cảm dỗ hơn.

Đầu óc lại không nhận được nghĩ đến cuộc đối thoại giữa anh và Ngô Hòa Bình ở phòng phát tiết tâm lý – cuộc đối thoại làm người khác đỏ mặt tim đập miên man bất định kia.

Vậy đó chính là thói hư tật xấu của đám đàn ông sao?

Sau khi vào cửa, cô nghe thấy tiếng động cơ xe hơi, chắc là anh đã lái xe đi rồi, nói không chừng lại đang ngồi trong xe làm một điều thuốc rồi mới chịu rời đi có khi.

Phùng Ngạn Chi dựa vào cửa sổ, ôm cánh tay hứng chí nhìn cô, “Con không ngồi xe Tiểu Thẩm về à? Dưới lầu là xe ai đấy?”

Vu Hào cúi đầu thay giày, không ngẩng đầu: “Bạn ạ.”

Phùng Ngạn Chi lại hứng thú hơn, “Nam hay nữ?”

Vu Hào đáp đúng thật, “Nam.”

Phùng Ngạn Chi gật đầu, “Làm gì?”

Vu Hào ném chìa khóa vào trong rổ, đứng ngoài thêm trọn mắt nhìn bà.

Phùng Ngạn Chi chặc lưỡi, “Làm gì thế hả, mẹ quan tâm chút cũng không được à?”

Vu Hào lười phản ứng, xoay người đi vào nhà vệ sinh, Phùng Ngạn Chi lại cứ bám theo, “Con với Tiểu Thẩm không có cơ hội thật hả?”

Vu Hào cúi đầu vốc nước rửa mặt, che mặt buồn bực nói: “Mẹ, nếu con đã đồng ý với mẹ năm nay sẽ kết hôn, thì có phải mẹ sẽ không đi làm phiền anh Thẩm nữa không?”

Mắt Phùng Ngạn Chi sáng lên, “Được đấy, có điều đừng dẫn đứa nào không ra gì về, mẹ và bố con sẽ khảo hạch, nếu điều kiện không bằng được như

Tiểu Thẩm thì chí ít cũng phải có công ăn việc làm đảng hoàng.”

Vu Hảo cúi đầu suy nghĩ, làm lính cũng coi như là công việc đảng hoàng nhi.

“Được ạ.”

Cô gật đầu đáp.

Lúc này Phùng Ngan Chi mới vui vẻ đi tìm ông Vu, đồng chí Vu đang ngồi dựa đầu giường vui trong chăn đọc sách, ở đầu giường chỉ mở một ngọn đèn tù mù.

Phùng Ngan Chi đẩy cửa đi vào, trở tay khép hờ.

“Con gái mình sắp kết hôn rồi!”

Bịch!

Ông Vu giật mình hoảng hốt thiếu chút nữa đã lăn thẳng xuống giường, ông ngồi thẳng người dậy, đặt sách xuống, tháo kính lão ra, nhú mày nhìn Phùng Ngan Chi trân trân, rồi vô cục kinh ngạc lên tiếng:

“Gi?!!!!!”

Phùng Ngan Chi “ây” một tiếng che hai tai đi tới, đứng bên mép giường thấp giọng thở dài.

“Ông nhỏ tiếng thôi, vừa rồi tôi nghe con bé nói, nó đồng ý năm nay sẽ kết hôn.”

Đồng chí Vu không tin, “Con bé đồng ý với bà năm nay sẽ kết hôn?!” Lại cảm thấy không tưởng tượng nổi, cau mày hờn hển cầm kính trong tay chỉ vào Phùng Ngan Chi: “Có phải bà ép con bé không? Nên nó mới nói tìm đại một người để kết hôn? Tôi chính thức thông báo với bà, đồng chí Phùng Ngan Chi, bà mà ép con bé, còn ép con bé nữa, thì tôi sẽ ly hôn với bà!”

Phùng Ngan Chi sùng sốt, rồi lập tức biến sắc, lạnh giọng nói: “Ông lặp lại lần nữa đi?!”

“Lặp thì lặp!” Đồng chí Vu hừ một tiếng, “Tôi nói nếu bà ép con gái kết hôn thì tôi sẽ để bà không có chồng!”

“Ai không ly hôn làm con chó, ngày mai đến cục dân chính đi!”

Phùng Ngan Chi đâu có sợ uy hiếp, với tính khí của bà thì cần răng giậm chân một cái, ly hôn thì ly hôn ai sợ, cũng may con người ông Vu rất biết nhận thua.

Bà xì mặt không nói không rằng.

Thấy sắc mặt bà đã dịu đi, ông vội đổi đề tài, “Thế rốt cuộc là nói thế nào?”

Phùng Ngan Chi vẫn còn đang tức giận, “Tự ông đi mà hỏi!”

“Lời vừa nãy là do giận quá thôi, bà đừng tức nữa, tôi chỉ lo bà ép con gái rồi nó lại gả cho thằng ất ơ không rõ lai lịch, thế thì không phải là phá hỏng cả đời con sao?” Đồng chí Vu ướm lời trước.

Phùng Ngan Chi chống nạnh tức giận, “Vừa rồi ở cửa sổ tôi thấy con nó đi xe của trai lạ về, hai đứa ngồi trong xe rất lâu, cũng không biết đã làm gì nữa, lúc vào cửa mặt còn đỏ đỏ, đoán chừng là vì thằng kia rồi.”

Lão Vu chê trách, “Chán quá không có chuyện gì sao, chuyện của tụi trẻ, bà nhìn lên làm gì?”

Phùng Ngan Chi hừ một tiếng.

“Tôi nhớ biển số xe rồi, mai tôi sẽ tìm người điều tra xem rốt cuộc cậu này có lai lịch thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thế giới này nguy hiểm hơn cậu tưởng tượng nhiều, nhưng nó cũng tốt lành hơn cậu nghĩ nhiều

Phùng Ngạn Chi xưa nay hành sự đều vô cùng mạnh mẽ quyết đoán.

Ngày hôm sau lập tức cầm số xe kia đến tìm lão Vương nhà bên giúp, con trai lão Vương là cảnh sát địa phương, có thể giúp một chút, có điều dù gì chuyện này cũng khá “gấp gáp”, mà con trai lão Vương hiền lành nhút nhát từ nhỏ lại càng không dám chậm trễ, chưa tới mấy hôm đã cho lão Vương câu trả lời.

“Người này chắc chắn không phải người bình thường, làm được chuyện mà người bình thường không làm được, còn những thứ khác, thằng bé không dám tiết lộ nhiều.” Lão Vương nói, lại lăm mồm hỏi, “Chị hỏi thăm người này làm gì?”

Phùng Ngạn Chi cầm tờ giấy viết biên số xe, đầy lòng khó chịu, rốt cuộc là không bình thường như thế nào, bà bán tín bán nghi liếc lão Vương, hỏi ngược lại: “Cụ thể là công việc gì cũng không tra ra được à?”

Lão Vương lắc đầu nhún vai, “Con trai tôi nói, dù là tin tức của người bình thường cũng phải được bảo vệ cẩn mật, không thể tùy tiện tiết lộ, huống gì là người này, thân phận còn không bình thường, hơn nữa gần như không tra được tư liệu gì.”

Trong nháy mắt trái tim Phùng Ngạn Chi nhảy lên cuống họng, đầu nghĩ, nhất định con bé này đã dụ dỗ người nào không đảng hoàng ở bên ngoài rồi.

Bà ngại ngùng cười với lão Vương, “Anh Vương này, hai ta có giao tình nhiều năm, tôi cũng chẳng dám giấu gì anh, là con bé Vu Hào ấy, tôi qua về nói muốn kết hôn với người này, nhưng cũng chỉ nói thế chứ không nói thêm gì, anh cũng biết làm mẹ như tôi lo lắng thế nào đấy, từ nhỏ con bé đã rất tự chủ trương rồi, tôi sợ con bé bị người ta lừa, nên mới muốn điều tra lai lịch người này.”

Lão Vương nghe thế, chân mày giãn ra, đáp một tiếng gật đầu đồng ý.

“Đã là chuyện của bé Tiểu Vu thì phải điều tra cho kỹ lưỡng, thế này đi chị Phùng, chị đừng sốt ruột, để tôi về hỏi lại con trai tôi, hẳn có tin gì sẽ thông báo ngay với chị.”

Lúc này Phùng Ngạn Chi mới cười cười, gật đầu liên tục, “Thế nhờ cả anh chuyện này.”

Vừa dứt lời thì cửa thang máy kêu cái ting mở ra, đồng chí Vu xách cặp tấp bước ra, vừa ngẩng đầu đã thấy hai người thần thần bí bí, bèn nhún mày, “Đang bàn chuyện con gái rệu của anh đấy.”

Vu Quốc Dương đưa cặp tấp cho Phùng Ngạn Chi, xắn tay áo nhìn lão Vương, “Chuyện của con gái tôi thì cần gì đến anh, đi đi đi đi, ngày nào cũng chạy lại nhà tôi, sắp thành con gái của anh Vương anh rồi đấy.”

Sau khi đuổi lão Vương về, Vu Quốc Dương vừa quay đầu liền phát hiện Phùng Ngạn Chi đã xách cặp của ông đi thẳng vào nhà, ông đuổi theo, một tay thay giày một tay chống tường, cúi đầu nói: “Bà làm thật đấy hả, thật sự là tìm con trai lão Vương điều tra?”

Phùng Ngạn Chi đưa cặp tấp cho ông rồi xoay người xách bình nước ra ban công tưới hoa, không ngoái đầu, cười lại nói: “Ông cho là tôi chịu à? Nếu không phải con gái ông không thích tâm sự với tôi thì tôi có thể giống trống khua chiêng đi tìm lão Vương hay sao... Ngay từ nhỏ mồm miệng đã kín như bưng, đúng là lúc sinh con bé tôi đã quên cạy miệng cho nó rồi.”

Vu Quốc Dương lắc đầu cười.

“Bà không cảm thấy giáo dục từ nhỏ của bà có vấn đề hả? Vì sao con bé không thích tâm sự với bà, tính từ lúc con bé đi học, bà chỉ quan tâm đến mỗi thành tích học tập với piano của con, con nó muốn tâm sự với bà, nhưng bà nghe được mấy chữ lại vòng đến thành tích rồi còn gì.”

Nói tới đây, Vu Quốc Dương đi tới ngồi xuống ghế, đeo kính cảm báo, lại nhìn Phùng Ngạn Chi ngoài ban công: “Bà quên rồi à? Lần đầu tiên con bé hành kinh, vẫn là tôi đi mua băng vệ sinh cho con, con bé dĩ nhiên không thân với bà rồi. Có điều có một vài việc người làm cha như tôi không tiện hỏi, còn bà làm mẹ, ngoại trừ học tập lại không quan tâm đến gì khác, bây giờ còn ép con bé kết hôn, bà đúng là giỏi quá.”

“Bịch!”

Phùng Ngạn Chi đặt bình tưới nước xuống ban công, “Hồi đó tôi còn đang lo đầu muru đầu dưng với mẹ ông, tôi làm gì có thì giờ rảnh mà lo cho nó, còn trách tôi sao?”

Nếu nhắc đến hôn sự giữa Phùng Ngạn Chi và Vu Quốc Dương thì có thể viết thành bộ phim truyền hình dài tám chục tập.

Lúc hai người kết hôn, phụ huynh hai bên đều không đồng ý, nguyên nhân thì có rất nhiều lại còn cong queo đủ đường, bà Vu xem thường gia cảnh của Phùng Ngạn Chi, còn bà Phùng lại là người thanh cao tự phụ, sợ con gái gả qua sẽ chịu oan ức, cuối cùng không tổ chức cả hôn lễ, chỉ trộm sỏ hộ khẩu, vội vã nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Sau khi cưới rồi sinh Vu Hào, bà nội càng không muốn gặp.

Vu Quốc Dương lại là người đầu gối, không biết hòa giải, EQ lại chẳng bằng Phùng Ngạn Chi, nhưng Phùng Ngạn Chi lại không chịu cúi đầu, quan hệ mẹ chồng con dâu cứ căng thẳng như thế tới mấy năm.

Nói đến chuyện này Vu Quốc Dương cũng đuối lý, ông lắc đầu, sợ nói thêm lại đẩy nên một trận gió tanh mưa máu khác.

***

Vu Hào có cảm giác mình đã quay về thời gian đi học.

Hôm thi cấp ba cô tới kỳ, đau bụng đến mức chết đi sống lại, bỏ lỡ nửa cuối kỳ thi, kết quả bị xếp vào Thập Bát Trung. Phùng Ngạn Chi cuống quýt nhờ đồng chí Vu thử chạy quan hệ xem có thể bỏ tiền vào Tam Trung được không, nhưng Vu Quốc Dương da mặt mỏng, đâu dám mở lời đi cầu cạnh, song hề gặp khó là Phùng Ngạn Chi lại lấy lý hôn ra uy hiếp ông, ông Vu hết cách, phải ưỡn mặt đi cầu.

Vu Hào nhìn chằm chằm, quyết định học tại Thập Bát Trung.

Từ ngày đầu tiên đến trường cô đã biết mình không thích ngôi trường này rồi, tốt xấu lẫn lộn, loại người gì cũng có, không khí học tập cũng rất sa sút, cách giảng bài của thầy cô cũng chẳng bằng các giáo viên hồi cấp hai của cô, thậm chí còn có người rất đần, ngay cả mỗi câu nói của thầy giáo đều phải cầm bút ghi lại.

Duy có một điều là đám học sinh này rất đoàn kết, không giống trường cũ của cô ngày nào cũng so nhau thi được bao nhiêu điểm, bài nào làm sai, nửa đêm lên học tới mấy giờ.

Nhưng tóm lại, đi học ở đây khiến cô vô cùng tuyệt vọng, qua nửa học kỳ, cô lấy bảng điểm về, Phùng Ngạn Chi lại so với con trai lão Vương đang đi học ở Tam Trung, tức tới nổi lửa giận bốc ba trượng, ngay trong đêm làm biểu đồ phân tích số liệu.

“Trước kia điểm văn toán của hai đứa cũng không chênh nhau mấy, điểm toán đầu vào cấp ba của nó còn không bằng con, giờ con nhìn đi, hết nửa học kỳ rồi, rốt cuộc con đã làm gì ở Thập Bát Trung hả?”

Cô cũng không biết mình đã làm gì nữa.

Phùng Ngạn Chi cảm thấy như thế không được, vốn tưởng Vu Hào rất tự gò bó, kết quả không ngờ điểm thi giữa kỳ lại thành ra thế. Đêm hôm đó bà bảo ông Vu gọi điện cho viện trưởng, nhờ ông ấy tìm người quen ở Tam Trung xem có thể cho Vu Hào chuyển qua không.

Ba ngày sau, viện trưởng trả lời.

Lúc ấy, khi ông Vu gọi điện thoại với viện trưởng, Vu Hào nấp sau cửa đứng nghe, giọng điệu trông rất khổ sở, ông Vu cúp điện thoại rồi thờ dài thờ ngắn giải thích với Phùng Ngạn Chi, nói hiện tại chuyện này rất khó làm, bộ giáo dục tra xét rất nghiêm.

Trong chớp mắt, trái tim treo lơ lửng của Vu Hào lại về chỗ cũ, cô rón rén về phòng, khép hờ cửa nằm lên giường, ngẩng mặt nhìn chăm chú bóng đèn nhúc nhít trên đỉnh đầu tới nổi xuất thần, rồi sau đó lại bật dậy ngay tức khắc, bưng tỉnh kinh hãi ——

Ấy, vì sao bỗng nhiên mình lại không nhớ bỏ ngôi trường kia?

Hình như... là bỗng nhiên không bỏ được chàng trai ấy.

Muốn nhìn dáng vẻ cậu gục xuống bàn ngủ trưa hoặc ngả ngửa ra ghế nói chuyện với người khác, hoặc lúc hăm hở chơi bóng trên sân, muốn nhìn cậu lúc nào cũng vui vẻ mặt mày – dù là bị thầy mắng hay bị bạn học nhạo báng, hoặc khi nhìn thấy cô, cậu sẽ toét miệng cười thật tươi, để lộ hàm răng trắng tinh, tóc tung bay, lông tơ dựng thẳng, ánh mắt cong như vầng trăng non, lại rất sáng mà cũng rất bình yên.

Sau đó, đến trường dường như đã biến thành một loại mong đợi, cô cố gắng ăn mặc thật đẹp, thấy quần áo đẹp lại không nhìn được bảo Phùng Ngạn Chi mua cho, nếu ngày thứ hai phải đến văn phòng giáo viên đi ngang qua lớp tám, thì cô sẽ mặc bộ quần áo mới kia, có điều con trai xưa nay tính hơi hờ, đâu phát hiện ra cô mặc quần áo mới.

Hoặc lại có ý giả vờ vô tình gặp cậu, cố ý phớt lờ cậu, đợi cậu đuổi theo gọi mình lại.

Vu Hào thấy, bây giờ mình đã không còn có kiểu tâm tư thiếu nữ thời kỳ thanh xuân kỳ quặc này nữa rồi, kết quả lúc tắm xong lại bắt đầu chọn lựa đồ trong tủ, cảm giác quen thuộc ấy dần quay về.

Cô tự nhủ, đã nhiều năm thế rồi, nếu đã trở lại thì cứ thử chút xem sao.

Dù có phải đập vỡ tường Nam, dù có thất bại, dù là kết cục thảm hại.

***

Đến tận trưa vẫn không thấy Lục Hoài Chính đâu, lúc Vu Hào đang làm đánh giá cho Ngô Hòa Bình thì thuận miệng hỏi, Ngô Hòa Bình nghi ngờ nhìn cô, “Ấy, bác sĩ Tiểu Vu, không phải cô ghét đội trưởng Lục của bọn tôi à?”

Vu Hào cúi đầu ghi sổ bắt chọt sừng sốt, nhưng vẫn không ngẩng đầu.

“Tặng hỏi thế thôi.”

Ngô Hòa Bình a lên, thành thật nói: “Đội trưởng dẫn lính mới đi tuần tra trên không rồi.” Nói xong lại vươn người đến gần, thấp giọng bảo: “Là một tân binh rất ngang ngược, khó quản lắm.”

Lúc này Vu Hào mới ngẩng đầu, “Ngang ngược thế nào? Còn ngang ngược hơn đội trưởng các anh à?”

Ngô Hòa Bình: “Có nói cô cũng nghe không hiểu đâu, thật ra đánh giá tư chất rất khả quan, chỉ là gần đây hay buồn bực, lúc tập huấn cũng không tốt lắm, vừa mới đến đã đòi giải ngũ, không biết bị ai kích thích nữa.”

Vu Hào cười, “Không phải mấy ngày trước anh cũng muốn giải ngũ đấy à?”

“Đâu có giống, tôi là do không đủ tư chất, còn cậu ta đứng núi này lại trông núi nọ, muốn về nhà làm ăn.” Ngô Hòa Bình nói, “Bác sĩ Tiểu Vu phải cười nhiều lên, lúc cô cười trông xinh lắm.”

Vừa nhắc đến, Vu Hào lập tức ngừng cười, ho một tiếng rồi lại cúi đầu: “Lắm chuyện làm gì, vấn đề cá nhân của mình còn chưa giải quyết xong đâu, anh nhìn mẩu đánh giá của mình đi ——”

Ngô Hòa Bình khó hiểu, vô cùng oan ức, ha, còn không phải do cô hỏi trước à?!

Đến trưa Lục Hoài Chính vẫn không về, tốn suốt hai tiếng đồng hồ với tân binh ngang bướng ở sân tập huấn.

Mặt trời rất độc, gió trên sân lại lớn, trên đỉnh đầu lại luôn có máy bay bay qua. Từ đằng xa Vu Hào đã nhìn thấy anh mặc trang phục rắn ri huấn luyện đứng bên ngoài sân bắn, gió lớn thổi qua làm bộ đồng phục dính chặt vào người anh, nhìn qua, thân hình đúng là gầy. Vu Hào có cảm giác mình sắp bị gió lớn thổi ngã, thế nhưng đôi chân anh vẫn đứng vững như đóng đinh xuống đất.

“Đã nghĩ rõ chưa?” Anh chấp hai tay sau lưng, hất cằm hỏi tân binh trước mặt.

Người đối diện không đáp.

Anh đột ngột cao giọng, quát lớn: “Nói!”

Tân binh bị quát làm cho bối rối, vừa rồi nhìn Lục Hoài Chính còn rất ngang tàng, giờ đã cúi đầu, bực bội thốt ra ba chữ: “Nghĩ xong rồi.”

“Muốn sợ chết thì lúc đầu đừng có nhập ngũ! Cậu cho rằng đây là nơi cậu muốn đến thì đến muốn đi thì đi hả?”

Gió lớn tạt vào tai, âm thanh như sấm rền, Vu Hào khép áo blouse, ôm cánh tay co mình lại, cô chưa từng thấy Lục Hoài Chính tức giận như thế bao giờ. Lúc nào trên mặt anh cũng là nụ cười đầy lo lắng, dù ở trên sân huấn luyện có nghiêm khắc thì cũng chỉ là lạnh lùng, chứ chưa bao giờ nổi giận như thế. Nhưng dù là vậy, gương mặt ấy vẫn rất anh tuấn.

Tân binh kia cắn răng: “Đội trưởng Lục, anh có bạn gái không?”

Anh vẫn còn đang rất giận, nghe thấy thế thì sững sờ, nhưng rồi cũng kịp phản ứng lại, lạnh giọng đáp, “Không có.”

“Vậy anh sẽ không hiểu được cảm nhận của tôi đâu.”

Lục Hoài Chính tức đến mức bật cười, hai tay chống hông, “Sao cần phải có bạn gái mới có thể hiểu được cảm nhận của cậu hả?”

“Anh không có ai ràng buộc, sẽ không hiểu tâm trạng kinh hồn bạt vía mỗi khi làm nhiệm vụ đâu.”

“Ai nói tôi không có.” Lục Hoài Chính không cười, giọng lạnh đi rất nhiều, “Chính vì có nên lần nào làm nhiệm vụ tôi cũng cố để mình sống quay về, thế giới này nguy hiểm hơn cậu tưởng tượng nhiều, nhưng nó cũng tốt lành hơn cậu nghĩ nhiều.”

Tân binh kia còn nói: “Lúc tôi nói cho bạn gái biết, cô ấy rất lo lắng, tôi không muốn để cô ấy lo lắng.”

Lục Hoài Chính mỉm cười: “Có phải đến chuyện một ngày đi vệ sinh mấy lần cậu cũng muốn nói với bạn gái cậu? Tại sao cậu không thể nói với bạn gái là mình làm một công việc bình thường, sao cứ phải thêm cái mác đặc biệt cho mình, là quân nhân thì đặc biệt sao? Có phải bình thường cậu mua vé cũng dùng đặc quyền không?”

Tân binh tỉnh rụi gật đầu, “Đúng thế, không phải đặc quyền là cho chúng ta dùng sao?”

Lục Hoài Chính vỗ vào trán cậu ta, giọng lại cao vút: “Cậu nhập ngũ là vì những ưu đãi này đúng không?! Vậy cậu dứt khoát đến thẳng Liên đoàn Người khuyết tật mà báo danh đi! Bất kể ở trên chiến trường cậu trải qua những gì, bất kể mạng sống có cận kề nguy hiểm, thì khi bình an trở lại, chỉ cần cậu không chết thì những chuyện đó không đáng nhắc đến nữa. Nếu cậu sợ chết thì dứt khoát đồng ý nói cho tôi nghe, ‘tôi sợ chết’, như vậy tôi sẽ phá lệ trong tổ chức xin chuyển cậu qua lĩnh văn nghệ, không xử lý lính đào ngũ nữa.”

Nói đến đây, ánh mắt bất giác nhìn sang bên kia, khẽ híp mắt, sững sờ một lúc rồi bất giác giọng thấp đi: “Sau này cứ nhảy múa ca hát cho bọn tôi đi.”

“Nhưng tôi không hợp làm lính văn nghệ.”

Anh thôi nhìn, lạnh lùng nói: “Xử lý lính đào ngũ tức khai trừ khỏi quân tịch, không bao giờ tuyển dụng nữa, có khi còn phải ngồi tù. Quay về nghĩ cho kỹ đi.”

Tần binh kia rời đi.

Vu Hào co ro lại thành nắm trong gió lớn, Lục Hoài Chính xoay mình rảo bước đi về phía cô, đi được nửa thì cởi áo khoác huấn luyện trên người xuống, sải bước rộng đi tới trước mặt cô, trực tiếp bao bọc cô trong tấm áo.

Ấm áp xen lẫn hơi thở quen thuộc lập tức xông thẳng tới cô.

Trong gió to, hai người đứng yên dưới tàng cây, tóc rối tung bù xù.

Vu Hào ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Hoài Chính khép chặt cổ áo cho cô, gần như vùi mặt cô vào trong áo của anh, chỉ để lộ đôi con mắt đen lấy nhìn anh chăm chăm.

Anh cười hời hợt như không có chuyện gì xảy ra: “Ăn cơm chưa?”

Người này vẫn luôn có thể diễm nhiên hóa giải một ít tình cảnh không muốn để cô trông thấy như thế.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mang trọng trách lớn lao, đưa tiếng thơm bay xa

Nếu bây giờ em nói với anh ấy muốn kết hôn, thì liệu anh ấy có xem em bị bệnh tâm thần không?”

Editor: LuChan

***

Gió trong sân rất lớn.

Vu Hào gạt đầu, tóc bị gió thổi che cả khuôn mặt, cô thấy mình bây giờ nhất định là giống Sadako bò ra khỏi TV lắm. Cô hất hết tóc ra sau, lại thấy anh khép chặt cổ áo lại che kín cho cô, cười hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm anh à?” Vu Hào hỏi ngược lại.

Lục Hoài Chính nhướn mày, bữu môi rồi gạt đầu cảm khái: “Được chứ, hiếm khi thấy em chủ động tìm tôi, có phần được sung mà đâm sợ nữa là.”

Vu Hào nghiêm túc ngẫm nghĩ, thẳng thắn hỏi: “Trước kia tôi đối xử với anh không tốt lắm hả?”

Lục Hoài Chính từ trên cao cúi đầu nhìn cô: “Muốn nói thật?”

Vu Hào lại trịnh trọng gạt đầu.

Lục Hoài Chính cười tươi, khẽ nghiêng đầu nhìn cô rồi nói thật: “Còn nhớ trước kia có lần chúng ta ra ngoài chơi bài không? Gia Miện nói em giống cỗ máy, thắng thua cũng chỉ có một vẻ mặt.”

Vu Hào cũng nhớ ra, “Nhưng lúc ấy anh đã nói đấy là vẻ mặt khi làm chuyện lớn còn gì, vui hay giận cũng không thể hiện.”

“Đúng, đúng là như thế.” Lục Hoài Chính gạt đầu nói, “Không phải bây giờ anh đang làm chuyện lớn à?”

Dứt lời, Lục Hoài Chính bèn dẫn cô về.

Đến khi Vu Hào trở về phòng tư vấn tâm lý thì hậu tri hậu giác nhận ra, đề tài ban nãy bị anh tinh rui xoay một vòng chứ vốn không trả lời, nghĩ có lẽ đúng là trước kia mình không tốt với anh cho lắm.

Làm thế nào mới có thể đối xử tốt với một người đây?

Sau buổi nghỉ trưa, Vu Hào vào group gửi một tin nhắn.

“Xin mọi người chỉ giáo cách làm sao để đối xử tốt với một người, nhớ lấy ví dụ thực tế.”

Trong group là bao gồm những người bạn khờ khan của cô, Thẩm Hi Nguyên, Triệu Đại Lâm, Diệp Đình Phi, còn có hai nhà nghiên cứu sinh có quan hệ

khá tốt với cô, ngay cả giáo sư Hàn cũng được cô thêm vào, tính cả cô nữa là tổng cộng bảy người.

Không có Tống Tiểu Đào với Nguyên Tịnh.

Vu Hào là người yêu ghét rõ ràng, thích thì thích, người không thích thì chẳng cần tiếp làm gì, dù sao sau lưng cô bọn họ cũng có không ít group nhỏ.

Triệu Đại Lâm trả lời nhanh nhất, gửi nhiều nhãn dán, viết ra một hàng chữ.

“Điền cái gì đây?”

Diệp Đình Phi: “Em gái tìm lại được lương tâm rồi, trong lòng anh rất vui, không cần khách khí đâu, mời anh với chị Triệu ăn một bữa cơm là được rồi.”

Triệu Đại Lâm: “Tại sao tôi phải ăn cùng cậu?”

Nghiên cứu sinh Sài Bát: “Đây là group gì vậy? Ày, có cả giáo sư Thẩm ở viện bên cạnh trong group này sao?! Ôi ôi... *mất long lanh* giáo sư Tiểu Thẩm!”

Nghiên cứu sinh Vương Giai: “Sao cậu biết đó là giáo sư Tiểu Thẩm?!”

Nghiên cứu sinh Sài Bát: “Khoa chúng ta có add Wechat của giáo sư Tiểu Thẩm, có ảnh chân dung, hơn nữa Wechat của giáo sư Thẩm là tên tiếng Anh.”

Triệu Đại Lâm: “Sherlock Moran đó.”

Chỉ có Thẩm Hi Nguyên là trả lời nghiêm túc: “Đưa tiền.”

Mọi người: “...”

Giáo sư Hàn: “Vu Hào, em đang nghiên cứu đề tài mới hả?”

Diệp Đình Phi: “Đây không phải là nghiên cứu đề tài đâu thầy, mà là nghiên cứu người đấy, có phải em gái đang yêu đương không?!”

Một lời nói đánh thức cả đám người, tin nhắn kia làm tất cả xôn xao điên cuồng.

Triệu Đại Lâm dứt khoát nhấn tin riêng với cô, gửi liên tục hàng chục cái Wechat, toàn bộ đều là, “Mẹ kiếp, có phải là Lục Hoài Chính không?! Quan hệ giữa hai người tốt lên rồi ư?!”

Gửi liên tục mấy câu nữa.

“Có giả chết cũng vô dụng, nếu không nói thì thứ ba đi làm chị sẽ trực tiếp đi hỏi cậu ta.”

Lúc này Vu Hào mới trả lời: “Chị đừng có làm loạn.”

Triệu Đại Lâm: “Hừ.”

Gửi xong câu này, Triệu Đại Lâm giờ tay lấy ly nước uống một hớp.

Điện thoại di động vang cái *ting*, cô thông dong cầm lên nhìn, kết quả, định thần nhìn kỹ lại lần nữa, một giây sau đó, phun toàn bộ nước ra ngoài ——

Vu Hào nhắn: “Nếu bây giờ em nói với anh ấy muốn kết hôn, thì liệu anh ấy có xem em bị bệnh tâm thần không?”

Triệu Đại Lâm liên tục rút mấy tờ khăn giấy lau sạch, nhấn lại cho cô: “Chờ một chút —— chị dọn dẹp cái đã.”

Triệu Đại Lâm lau dọn sạch rồi trực tiếp ra khỏi phòng thí nghiệm gọi cho cô, tới khi bên kia bắt máy, cô ấy trịnh trọng đặt câu hỏi: “Trước hết em trả lời mấy vấn đề cho chị.”

“Chị cứ hỏi đi.”

“Cậu ta thổ lộ tình cảm với em?”

“Không có.”

Triệu Đại Lâm lại đặt câu hỏi cho người bên đầu dây, “Như thế, không lẽ bọn em ngủ với nhau rồi? Kỹ năng tuyệt tới mức làm em muốn ngủ cả đời với cậu ta?”

“...” Tai Vu Hào đỏ lựng, “Không có ạ.”

“Vậy em nói điền cái gì vậy?! Mười hai năm, hai người đã mười hai năm không gặp rồi, em có biết cậu ta nghĩ gì không? Lại để con gái người ta mở

miệng về việc kết hôn, cậu ta quá không biết xấu hổ rồi!”

Kết quả lúc nói đến đây, có người khẽ gõ cửa.

Vu Hào nắm chặt điện thoại ngoài đầu nhìn, Lục Hoài Chính đã thay bộ thường phục khoanh tay dựa vào khung cửa, tay đặt trên nắm cửa.

Vu Hào nuốt lời định nói vào bụng, vội vã nói: “Không nói chuyện với chị nữa, em có việc rồi.”

Vừa cúp điện thoại là liền vứt nó sang một bên như đang cầm phải củ khoai nóng, giả bộ bình tĩnh dựa vào ghế chờ anh vào.

Lục Hoài Chính đứng thẳng người đẩy rồi đi vào, dựa vào cạnh bàn, khoanh tay trước ngực khom người cúi đầu nhìn cô, phát hiện hai tai cô đỏ bừng, ánh mắt bất giác quét nhìn chiếc điện thoại mới bị cô ném đi, màn hình đã tối đen, quay đầu nhìn cô: “Mới gọi với ai vậy? Sao mặt đỏ thế?”

Vu Hào mở mắt, tự giác lẩn tránh ánh mắt anh, “Nói chuyện với đàn chị, anh cũng biết đấy, là Triệu Đại Lâm.”

“Chị ấy nói gì,” Anh buông thõng tay, chống lên mép bàn, vẫn cúi đầu nhìn cô, “Mà lại xấu hổ?”

“Không có gì hết, nói lung tung thôi.”

Lục Hoài Chính mỉm cười, rồi ho một tiếng cố tỏ ra nghiêm túc, gõ vào mặt bàn: “Gọi điện cho đàn chị của em đi.”

Vu Hào ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh: “Gọi làm gì?”

Hai tay Lục Hoài Chính vẫn chống lên bàn, thuận tay nhặt lấy chiếc điện thoại được cô vứt một bên quơ quơ, đứng thẳng dậy: “Lúc còn ở Venezuela tôi từng học được kỹ năng trinh sát, có thể thông qua cuộc gọi lần này mà phân tích sát – tìm ra nội dung hội thoại trước đó của bọn em. Chuyện này rất phổ biến ở nước ngoài, chưa thấy bao giờ à?”

Vu Hào ngơ ngác lắc đầu.

Lục Hoài Chính đưa điện thoại tới, nhấn xuống: “Nào, gọi lại thử xem, để cho em mở mang chút ít.”

Vu Hào nghĩ đến cuộc nói chuyện vừa rồi, não căng ra, “Không gọi.”

Thấy cô có vẻ căng thẳng, Lục Hoài Chính quyết định không đùa cô nữa, cúi đầu đặt điện thoại xuống, lúc này mới bật cười, trong đôi mắt đen láy xuất hiện thâm ý, “Có phải tôi nói gì em cũng sẽ tin không? Aiz? Không phải em học phát hiện nói dối à?”

“Tại sao anh lại nói dối...”

“Mà nói như thật?” Anh cười lơ đãng.

Lúc con người ta nói dối sẽ có vài chuyển động trong tiềm thức – đấy chính là phát hiện nói dối sơ cấp, lúc thẩm vấn nghi can đối mặt với người nói dối sơ cấp thì Vu Hào thừa sức phát hiện, nhưng đối với người có tư chất tâm lý cao, cô cần phải kết hợp cùng máy đo nhịp tim đặc thù thì mới có thể phân đoán được, chỉ dựa vào một lần nói chuyện thì rất khó nhận ra được đối phương có đang nói dối hay không.

“Có điều tôi từng học với nhân viên tình báo của FBI cách làm thế nào để tránh phát hiện nói dối rồi, thế nên em không cần đưa đám như vậy đâu.”

“Vì sao lại học cái này?”

Anh nhún vai, không đáp.

Nhưng Vu Hào phản ứng kịp, chắc là sợ sau này rơi vào tay của bọn khủng bố hoặc tổ chức khác, làm tiết lộ bí mật quân đội.

Cô lại nhớ đến cảnh lúc nãy Lục Hoài Chính nói chuyện với tân binh kia.

Đây chính là một công việc bình thường, không có gì đặc biệt gì cả.

Sau khi chuyển trường, cô không chỉ một lần tưởng tượng, Lục Hoài Chính trưởng thành sẽ có bộ dạng như thế nào? Có trở nên xấu xí hay không, liệu có thành một quý ông không, hay là nhà kinh doanh ưu tú có sự nghiệp thành công? Thậm chí còn nghĩ tới, anh không thích học như vậy, liệu sau này có khả năng không kiếm được nhiều tiền, không nuôi sống nổi mình, phải đi ăn xin ở dưới chân cầu, nếu như cô gặp phải thì có nên đưa tiền cho anh không?

Chỉ là chưa từng nghĩ rằng anh sẽ làm lính.

Sau đó lại cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều, thật ra con người anh đâu có tệ đến thế, trước kia anh cũng không phải người tàn bạo gì, trái lại còn luôn năng nổ nhiệt huyết, không hay cãi nhau với người khác, đối với bạn bè thân thiết cho dù họ có khuyết điểm cũng không bao giờ trách cứ.

Cô sớm nên nghĩ tới mới đúng.

Mặc dù anh không đứng đắn, nhưng không bao giờ thoải hiệp trước mặt ai, cũng như lần huấn luyện quân sự đó, đàn ông nhiệt huyết như thế thì sao trở

thành kẻ xấu được.

“Bình thường anh đều không sử dụng đặc quyền của quân nhân à?” Vu Hào hỏi.

Lục Hoài Chính sững sốt, phản ứng lại, không cảm xúc đáp: “Không, lần nào đi công tác cũng dùng xe của lãnh đạo, tôi không thích bị người khác đối xử đặc biệt, chẳng khác gì chăm sóc bệnh nhân tâm thần cả.”

Nghe được lời này, Vu Hào không khỏi buồn cười, bật cười thành tiếng, lúm đồng điệu thấp thoáng bên môi.

Lục Hoài Chính tựa vào bàn, hai tay đút trong túi, nghiêng đầu nhìn cô cười, ánh mắt sáng rực tựa sao băng như nhìn món đồ hiếm hoi, sau đó anh cúi đầu cười nhìn sang chỗ khác.

Hai người cùng nhếch môi, không chút che giấu.

Hàng dây leo ngoài cửa sổ quán lấy hàng rào tre, tựa như đóa hoa không tên nở rộ nơi chân tường, tươi đẹp lan tỏa trong bầu không khí hài hòa.

Yên lặng một thoáng, Lục Hoài Chính lại lần nữa gõ bàn.

“Gọi điện thoại cho đàn chị của em đi.”

Vu Hào thôi cười, “Há? Vẫn phải gọi?”

“Ba giờ có buổi họp, lãnh đạo bảo cô ấy tới, hai người đi với nhau.”

“Vậy là vừa rồi anh tìm chị ấy là có việc?”

“Nếu không thì?”

...

Vẫn là phòng họp lần trước, có điều lần này không có giáo sư Hàn mà đã đổi thành Triệu Đại Lâm, Vu Hào ngồi tại chỗ, suýt nữa bị Triệu Đại Lâm vịn gãy tay.

Lục Hoài Chính mặc quân trang ngồi đối diện, nghiêm túc nghe lãnh đạo bố trí nhiệm vụ.

Triệu Đại Lâm xuống tay khá nặng, nhéo tay Vu Hào đến mức đỏ ửng, Vu Hào đau tới nỗi không ngừng hít hà, động tác có phần thái quá làm người đàn ông ngồi đối diện đưa mắt nhìn sang, nét mặt lạnh lùng, thần sắc nghiêm túc, tỏ ý Vu Hào nên nghiêm túc đi.

Vu Hào cắn răng quay đầu trừng mắt nhìn Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm hậm hực thu tay về, dùng khẩu ngữ bảo, đợi lát nữa nữa sẽ biết tay.

Lịch Hồng Văn lại không chú ý, quay đầu nói với Lục Hoài Chính, “Cậu với Tôn Khải dẫn đội, tập huấn ở biên giới trong một tháng, để Vu Hào với bác sĩ Triệu đi cùng.”

Vu Hào toan mở lời thì Lịch Hồng Văn đã nói tiếp: “Tôi đã nói với giáo sư Hàn rồi, bây giờ các cô lấy công việc ở đây làm chính, đợi tiểu Lưu trở lại, tôi sẽ cho các cô về.”

Thật ra Vu Hào muốn hỏi là, đi tập huấn ở đâu.

Lục Hoài Chính nhìn cô, nói với Lịch Hồng Văn: “Một tháng thôi mà, hai cô ấy không cần đi.”

“Cậu im miệng cho tôi, tôi còn chưa tính sổ với cậu chuyện của cậu tân binh kia đâu đấy, trước kia có lần nào các cậu đi làm nhiệm vụ mà Tiểu Lưu không đi theo không?”

“Tôi có thể đi cùng.” Vu Hào lập tức nói.

Triệu Đại Lâm miễn cưỡng gượng tay, “Tôi cũng có thể.”

“Ồ đó điều kiện không dễ chịu, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát sinh tình huống, hai cô tưởng là đi du lịch hả?” Lục Hoài Chính bình tĩnh nhìn Vu Hào nói.

Triệu Đại Lâm cười, “Đội trưởng Lục này, vậy là cậu không có hiểu chúng tôi rồi, chúng tôi không phải cả ngày chỉ biết an nhàn ngồi trong phòng đọc tài liệu viết luận văn nữa, năm ngoái vì nghiên cứu một chuyên đề mà tôi với Vu Hào đã tới vùng núi hẻo lánh suốt hai tháng, không có nước, ngay cả tắm cũng phải đi xa mấy dặm, thiếu chút nữa...”

Bị Vu Hào nhéo tay, cô ấy mới phản ứng lại, chuyện này nói ra có phần không thích hợp, theo bản năng im miệng, chuyển lời nói, “... Bị té... xuống dưới... Dù gì thì không có khó khăn nào mà chúng tôi không chịu được cả.”

Lịch Hồng Văn nghe xong, yên tâm vui vẻ gặt đầu, vỗ bàn: “Ngày mai lên đường!”

...

Lúc đến biên giới, khi chiếc máy bay sau cùng chở Vu Hảo, Triệu Đại Lâm cùng quân y Thiệu Phong đáp xuống, mấy người Lục Hoài Chính đã xếp hàng ngay ngắn đợi họ trên sân cỏ.

Xuống máy bay, Thiệu Phong xách vali đi bên cạnh Vu Hảo nói: “Vừa rồi nghe người hướng dẫn nói, lần này đội trưởng Lục lại có điểm chạm 0 mét tiêu chuẩn đấy.”

Triệu Đại Lâm hỏi: “Điểm chạm 0 mét là gì?”

Thiệu Lâm giải thích cho họ: “Điểm chạm 0 mét tiêu chuẩn chính là chỉ lúc lính nhảy dù nhảy từ trên không xuống, lấy toàn bộ mặt đất làm mục tiêu, trước khi một họ nhảy dù thì sẽ có một điểm dừng chân cố định, điểm ấy được gọi là tâm bia, khi người lính nhảy xuống, nếu có thể chạm trúng tâm bia đó thì gọi là điểm chạm 0 mét.”

“Lợi hại lắm hả?” Triệu Đại Lâm nhướn mày.

“Lợi hại chứ, như thế sẽ có sai số mà, có khi chênh mười mấy mét hay mấy trăm mét, loại tốt là chênh chừng vài mét, người có điểm chạm tiêu chuẩn như thế tôi gặp không nhiều, đội trưởng Lục là một trong số đó.” Nói xong, Thiệu Phong nhìn sang Vu Hảo, cười híp mắt hỏi cô, “Bác sĩ Tiểu Vu này, nghe nói cô có quen biết với đội trưởng Lục hả?”

Vu Hảo mới đáp phải thì thấy trong hàng ngũ đằng trước có một người đàn ông tay kẹp mũ lính, dưới ánh nắng nhức nhối híp mắt liếc nhìn về phía các cô bên này.

Thiệu Phong sợ hãi vội ngậm miệng lại, kéo Vu Hảo đi vào trong hàng ngũ.

Kéo được một nửa, lại phát hiện về mặt của người đàn ông trông không đúng lắm, bỗng kịp thời phản ứng lại, lập tức buông tay ra, yên lặng đứng cuối hàng ngũ, hơn nữa còn rất lễ phép đứng cách xa Vu Hảo với “khoảng cách an toàn” 10 cm.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.